

JACOBI GRETSERI
SOCIETATIS JESU
INSTITUTIONUM

LINGUÆ GRÆCÆ

LIBER PRIMUS

DE

OCTO PARTIBUS ORATIONIS

Pro Schola Syntaxeos.

[Handwritten signature]

Alh.

So.

Biblioth.

[Handwritten signature]

Rom.

Jesu.

Sever.

A. N T V E R P I Æ
APUD JOAN. PAUL. ROBYNS
M. D C C. X I V.

Cum Gratia & Privilegio.

Handwritten text, possibly a signature or initials, located in the lower-left quadrant of the page.

Handwritten text, possibly a signature or initials, located in the lower-right quadrant of the page.

ERUDITIS

LINGUÆ GRÆCÆ PROFESSORIBUS ,
ET STUDIOSÆ JUVENTUTI
ET ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΑΙ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ræcam linguam longè omnium esse pulcherrimam & utilissimam, communis & vera est eruditorum persuasio, testata totius superioris memoriæ testimonio. Pulcram enim & maximorum commodorum feracem esse oportet, quæ Græciæ terminis nequaquam inclusa, Asiam prope universam, Italiam, Galliam, & reliquas orbis terrarum partes, jam olim pervasit, & extra anni solitque vias, super & Garamantas & Indos, protulit imperium, ut ne Alcides quidem tantum telluris obiverit, quantum hæc lingua;

*Fixerit aripedem cervam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*

Ut ait Poëtarum optimus. Quamobrem nihil à ratione alienum facturus videtur, si quis illam cum Orphei lyra, aut cum Amphionis testudine comparet; ut enim hæc saxa movere sono poterat, & lenire tigres, rabidosque leones, & prece blanda ducere quò vellet; ita Græca lingua non tantum veteres Romanos rerum Dominos, omni humanitatis genere perpolitos, sed & Asiaticos, Schytas, Brachmanas, Gallicanos Druidas, aliasque multas immanitate barbaras gentes excoluit, & cum ad eloquentiæ, tum ad Philosophiæ studia rerumque cælestium contemplationem erudivit. No-

†

stro

A D L E C T O R E M.

stro etiam seculo, quo reffloruerunt ac propemodum renatae sunt litterae, Græcis Musis æquæ suus constat honos atque Latinis, quippe fororibus, & quas disjungere sine certa & præfenti jactura minimè possis, siue Poëtices, siue Rhetorices, siue Philosophiæ, siue alterius majorum gentium scientiæ desiderio & amore tenearis: tametsi plures nunc quam temporibus antea-actis reperiās, qui nihil sibi cum Græcis disciplinis negotij esse velint. Sed quid mirum? suo æuo tam felici & docto exclamabat Theocritus.

Τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίεισιν ὑπ' ἡῶ,
 Ημετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
 Απασίως;

Interea tamen melior, si non major, numerus libenter cum eodem vate canit:

Τέτιξ μὲν τέτιγι φίλῳ, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἐμὴν δ' αἰ μῶσα καὶ ὠδὰ,
 Τὰς μοι πᾶς εἴη πλεῖῳ δόμῳ.

De his igitur, quibus tantum sui amorem in pectore Græca lingua incussit, præclare mereri illos, qui prima Rudimenta ejus linguæ tradunt, Grammaticasque institutiones conscribunt, non Invitus fatebitur ille, qui nos eo loco & tempore natos meminerit, quo sine præsidio præceptionum, ad cognitionem Græcæ litteraturæ ne adspirare quidem licet. Prodierunt autem hæcenus Grammatici, non unus, sed ut ille ait, *μυρίοι*, ὅς ἐκ ἂν τις ἀραφροδέως ἀγορεύσοι, θνητὸς ἐὼν. Post quos omnes exit itidem hæc Grammatica, tribus suis partibus perfecta & absoluta, in gratiam potissimum juvenutis, quam varijs in locis fidei nostræ commissam, bonis moribus & litteris informamus.

Paucula hæc delibare visum fuit ex impressâ anno 1593 Ingolstadij Grammaticâ Græcâ Iacobi Gretzeri, viri Latinis, Græcisque litteris apprime exculti. In cu-

A D L E C T O R E M.

jus præceptionibus, quæ novâ jam accuratione recusæ prodeunt in lucem, si studiosa juvenus à primo ætatis tempore operam curamque posuerit; næ illa certissimam sibi & tritam maximè viam munierit, ad intima Græcarum gratiarum adyta, atque ipsa adeo præcæ eruditionis monumenta, non sine summo operæ pretio ac laboris. Præsertim si accesserit sedula eruditi professoris industria, qui hoc sibi propositum habeat, ut si quid in ludo à studiis Latinis est otii super (supererit autem abunde, si volet) totum id explanationibus Græcis, discipulorum ingenio accommodatis impensè tribuat. Omne autem in hoc genere, ut mea quidem fert opinio, punctum tulerit is, qui ab ipsis Rudimentis, si non pari, at constanti certè & non interrupto tenore, Græcanica non minùs scriptionis argumenta, quam Latina urserit, quo vocabula utriusque linguæ paulatim imbibant pueri, animo imprimant altius, in promptu habeant, in usum suum convertant, & Græca scire pene priùs incipiant, quam discere se animadvertant, cumulationes hac methodo progressus facturi, quam ullo alio genere exercitationis. Faxit Deus, ut tædio victus nullo, nulla difficultate territus, istuc stadii quilibet politioris litteraturæ alumnus contento nisu prosperè feliciterque decurrat, præeuntis professoris ac præmonstratoris vestigia sequens: quo fiat, ut tam in Græcæ quam Latinæ orationis facultate tandem par evadat, & utrâque decorus laureâ nitescat. Quæ, quantò pietate, vitæque integritate erit ornatior, amabilior sane erit tantò ac præstabilior.

Nihil hîc moror imperitos *usque ad hunc*: confutare eos re potius ipsâ, & diligentia, quam dictis poterunt strenui scholarum moderatores, quorum felici, & numquam laudato satis labore, loquuntur Musæ, decertant ingenia, vigent artes, fervent Gymnasia, florent civitates.

COMPENDIARIÆ

LITTERARUM GRÆCARUM NOTÆ.

Figura.	Valor.	Figura.	Valor.	Figura.	Valor.
ἀπό	ἀπό	ἐ καὶ	καὶ	σω	συν
αὐτῶ	αὐτῶ	καί	καί	ς	στ
αὐτῶ	αὐτῶ	κατά	κατά	χ	σχ
ἀρ	ἀρ	μέν	μέν	ω	σω
γάρ	γάρ	μένος	μένος	ῶ	τω
γεν	γεν	μετά	μετά	ῶ	τῶ
γιν	γιν	μιν	μιν	ῶ	τῶ
γιν	γιν	οὐκ	οὐκ	ῶ	τῶ
γιν	γιν	ος	ος	ῶ	τῶ
γιν	γιν	ου	ου	ῶ	τῶ
γιν	γιν	παρά	παρά	ῶ	τῶ
γιν	γιν	περί	περί	ῶ	τῶ
γιν	γιν	πρό	πρό	ῶ	τῶ
γιν	γιν	σθ	σθ	ῶ	τῶ
γιν	γιν	σθαι	σθαι	ῶ	τῶ
γιν	γιν	ση	ση	ῶ	τῶ
γιν	γιν	σο	σο	ῶ	τῶ
γιν	γιν	σπ	σπ	ῶ	τῶ
γιν	γιν	σπαι	σπαι	ῶ	τῶ
γιν	γιν	χ	χ	ῶ	τῶ

CAPUT I.
DE GRÆCORUM
LITTERIS EARUMQUE
DIVISIONIBUS
ET
AFFECTIONIBUS.

Litteras habent Græci viginti quatuor, quarum figuras, nomina, potestatesque subiecta tabula ostendit.

<i>Figura.</i>	<i>Nomina.</i>	<i>Potestas.</i>
A α	ἄλφα	Alpha a
B β β	βῆτα	Vita v, b
Γ γ	γάμμα	Gamma g
Δ δ δ	δέλτα	Delta d
E ε	ε ψιλόν	E psilon e tenue
Z ζ ζ	ζῆτα	Zita z
H η	ἦτα	Ita i
Θ θ θ	θῆτα	Thita th
I ι	ιώτα	Iota i
K κ	κάππα	Cappa c, k
Λ λ	λάμβδα	Lambda l

A 2

M 4

4 INSTIT. LING. GRÆCÆ.

Μ μ	μδ	My	m
Ν ν	νδ	Ny	n
Ξ ξ	ξι	Xi	x
Ο ο	Ο μικρόν	O micron	o parvum
Π π	πι	Pi	p
Ρ ρ	ρα	Rho	r
Σ σ	σιγμα	Sigma	s
Τ τ	ταδ	Tau	t
Υ υ	υ ψιλόν	Ypsilon	y tenue
Φ φ	φι	Phi	ph
Χ χ	χι	Chi	ch
Ψ ψ	ψι	Psi	ps
Ω ω	ω μέγα	O mega	O magnum.

A N N O T A T I O.

Quemadmodum certum est, olim apud Latinos aliam fuisse litterarum & syllabarum, & ut uno verbo dicam, Latina lingua pronuntiationem, quam sit hodie: ita certum est, Græcos longe aliter multas litteras pronuntiasse, quam nos hoc tempore pronuntiamus; quæ de re integri quorundam exstant libri. porro sicut nativa & genuina Latini sermonis pronuntiatio intercedit, ita & Græci: ac proinde inutile fuerit curiose nimis veterem pronuntiationem sequi, quam numquam sis affecturus, cum non planè constet, qualis fuerit. Efferrantur ergo litteræ & voces eo sono & modo, qui doctis plerisque probatur, & quem in superiore elementorum Græcanicorum delineatione, Latinis ex altera parte respondentibus, efformatum cernis: cum etiam hujus ætatis Græci ab illa pronuntiatione nihil vel perparum discrepent; maxime quod attinet ad tres istas litteras β, η, υ, de quibus potissimum certatur.

DIVISIO.

DIVISIO LITTERARUM.

Dividuntur litteræ generali divisione in Vocales & Consonantes.

Vocales sunt septem : α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Consonantes reliquæ omnes.

Vocales naturâ longæ sunt, η, ω.

Breves, ε, ο. Ancipites, vel Dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTATIO.

Vocales naturâ longæ corripuntur nonnumquam à poetis Græcis, & breves producuntur, non tantum positione, sed aliis quibusdam modis, vel potius licentiis; ut in Prosodia ostendemus.

Ancipites non ideo hoc nomen habent, quod in quavis dictione, arbitrio usurpantis breves sint aut longæ; sed quod in diversis. Nam α & ι in his vocibus, σόμα, os; μέλι, mel, semper corripuntur: sicut & υ in his, φυγή, fuga; γυνή, mulier. At in voce λαός, populus, α semper longum est: & ι in τιμή, honos; νίκη, victoria: & υ in nomine μῦθος, sermo, fabula; ψυχή, anima; χρυσός, aurum; θυμός, animus, ira. Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modo producant, modo corripiant: ut Ἄρης, Mars; ἀνὴρ, vir; καλός, pulcher; φίλος, amicus; ἴσος, æqualis; ὕδωρ, aqua.

Dividuntur rursus vocales in Præpositivas & Subjunctivas, seu in Principes & subditas.

Præpositivæ sunt, quæ in compositione diphthongorum præponuntur: ut αἶ, εἷ, ηἷ, οἷ, ωἷ.

Postpositivæ, quæ postponuntur: ut ι, υ.

Quia

Quia tamen ex his ipsis duabus subditis vocalibus diphthongus impropria ui conficitur, fit, ut υ, respectu sui comparis, etiam prepositiua dici possit.

DE DIPHTHONGIS.

Constituuntur ex vocalibus diphthongi duodecim: quarum sex vocantur Propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. sex Impropiæ, α, η, ω, ηυ, υι, ωυ.

Illæ dicuntur Propriæ, quòd duplicem edant sonum, si rectè pronuntientur: hæ verò Impropiæ, quòd simplici efferantur sono. Nam α pronuntiatur vt α simplex, similiter η & ω. Numerantur tamen in diphthongis, quod sub se vocalem contineant, in quam quoque ad latus adscriptam resolvi possunt: αἶδης, infernus, αἶδης; ληϊς, latro, ληϊς.

Quando vocalis posterior diphthongi duobus superne punctis notatur, tunc fit diæresis, & quælibet vocalis propriam syllabam constituit: παῖς, puer; εὐφώνιος, sonorus.

A N N O T A T I O.

Habent diphthongi hoc nomen à duplici sono. Nonnulli eas Bivocales Latine appellant, vel quòd duplici constent vocali, vel quòd sonum edant geminum. Unde etiam Bisona vel Bisonantes dici possent, ad eum modum quo aliqua littera à consonando dicta sunt Consonantes vel Consonæ; & Vocales à veteribus Sonæ; & Mutæ, Insonæ; teste Isidoro lib. 1 Etymol. cap. 4. Nec mireris, si hodie diphthongi, tam apud Latinos, quàm apud Græcos, sint monophthongi: quia vera pronuntiatio desit; quam tamen colligere aliquantulum licet ex vestigiis, quæ apud Latinos supersunt. Nam α fere efferebatur, ut apud Latinos

LIBER PRIMUS.

7

inos illa Virgilii, aulai, pictai; & apud Lucretium, aquai, patriai; itemque Ajax, Maia. Au pronuntiabatur uti nunc in his vocibus; aura, aurum, taurus, thesaurus. Et sonabat, ut audis in his versibus Ovidij:

Flebilis indignos Elegia solve capillos. &

Exigit indicij memorem Cythercia pœnam.

Utroque est diphthongus ei, sed soluta. Nulla tamen diæresi facta, antiqui non ut nos elegia, sed elegia dicebant, utraque videlicet diphthongi parte sonante; ut fit in penultima illius versus i Aeneidos:

Quarum quæ formâ pulcherrima Deïopeia.

Et in vocabulo eia, Gracè εἶα. Ev eum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis, Euris, euge, Eucharistia. Oi talem, qualis est in Troia, Troianus. Ou efferebatur, ut à Gallis, nous, vous.

Diphthongi illa, ηυ, υι, ωυ, sunt diphthongi propriae; quippe duplicis soni, si legitima observetur pronuntiatio. Numeravimus tamen illas inter diphthongos improprias, secuti alios Grammaticos, qui eas, quod essent κακόφωνοι & duriuscula, impropriis adscripsisse videntur: quamvis Lascaris ηυ & ωυ omnino non numeret in diphthongis. In prioribus diphthongis impropriis non subscribebatur olim Iota vocalibus, sed ad latus adjungebatur α, η, ω. Quæ consuetudo postea desit, & tantum in litteris capitalibus seu majusculis remansit, Αι, Ηι, Ωι.

DE CONSONANTIBUS.

Consonantes sunt duplices: Mutæ & Semivocales.

Mutæ dividuntur in	{	Tenues	π, κ, τ.
		Medias	β, γ, δ.
		Adspiratas	φ, χ, θ.

ANNOT-

ANNOTATIO.

Ex tribus istis classibus prima & ultima extrema sunt, & opposita, media convenit cum utrisque: nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ; γ verò ad κ & χ; δ autem ad τ & θ. Solent porro sæpe tennes cum adspiratis, & hæ cum illis, in oratione, & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione permutari, ut in progressu hujus libri constabit.

Semivocales dividuntur in Liquidas seu Immutabiles, λ, μ, ν, ρ, & in Duplices, ζ, ξ, ψ, sic dictas; quod duabus aliis consonantibus æquivalent.

Valet autem $\left\{ \begin{array}{l} \zeta \delta\sigma, \text{ vel, ut quidam, } \sigma\delta. \\ \xi \kappa\sigma, \gamma\sigma, \chi\sigma. \\ \psi \pi\sigma, \beta\sigma, \phi\sigma. \end{array} \right.$

Dividuntur quoque consonantes in Præpositas & Subditas.

Præpositæ dicuntur illæ, à quibus dictio potest inchoari; cujusmodi sunt omnes Græcorum consonantes. Postpositæ illæ, quæ Græcas dictiones finiunt; quales tantum sunt, ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ in dictionibus εν & εκ. Nulla enim vocabula Græca in aliam consonantem exeunt.

ANNOTATIO.

Illæ Ιωσηφ, Ioseph; Δαβιδ, David; Μιχαηλ, Michaël; Σεθ, Seth, & similia, quæ passim in divinis libris Græcè scriptis occurrunt, non sunt Græca, sed peregrina. Illud autem ουχ, pro ουχι, mutilatum est per apocopen; quod aliqui etiam tradunt de εκ, quasi sit pro ουκ.

γ ante γ, ξ, χ: sonat vt ν, ἀγγελος, Angelus, λύγξ, lynx singultus, vel lynx fera, ἔγχος, hasta.

Idem fit cum γ ante κ ponitur, sed ipsum κ induit tum

tum sonum τῆ γ. πῆφαγκα, pephanga, à φαίνω, *appareo*.

DE ACCENTIBUS.

AD rationem legendi spectat quoque Accentus ;
qui triplex est. Acutus , θεός, λόγος, τύπωμα.
Gravis, πωή. Circumflexus, μῶσε, ποιῶ.

A N N O T A T I O.

Acutus attollit, Gravis deprimit, Circumflexus (ut nomen ipsum præ se fert) partim attollit, partim deprimit syllabam. Constat hic ex acuto, & gravi; quamquam sonus ejus hodie incertus est, ut rectè dixit in sua prosodia noster Emmannuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc ut acutas. Nec plurâ hîc de accentibus; nam utrum in illo vocabulo nun̄ gravis sit an acutus, explicandum est Capite XXII.

Tantum observetur, accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distinguere, & in pronuntiatione non quantitatis, sed accentus rationem haberi. cujus contrarium fit apud Latinos.

DE SPIRITIBUS.

Spiritus duplex est { Asper, sive Densus : *אָפּאָספּער*
simul.
 Lenis, sive Tenuis : *לֵנִיִּס*
ego.

Locus spirituum est vocalis aut diphthongus initio dictionis: itemque consonans ϵ , quæ in principio vocis adspiratur, $\rho\acute{o}\mu\eta$, *robur*; in medio autem si duplicetur, priori loco lenem, posteriori asperum spiritum habet, $\pi\acute{o}\rho\tau\eta$ *procul*; $\alpha\pi\acute{\rho}\eta\varsigma$, *infirmus*.

ANNOTATIO.

Spiritus asper pronuntiatur ut adspiratio Latina H, substitque ejus vicem apud Græcos. Spiritus lenis moderatius efferebatur olim, ut ipsum nomen significat; sed usus ejus jam penitus exolevit. Omnes enim Græcum pronomen ἐγώ, efferunt ut Latinum illud ego; & tunc leni spiritu pronuntiari censetur vocabulum, cum non pronuntiatur aspero. Ceterum ρ, si in medio non duplicetur, nullo notatur spiritu, φιλοκεδής, amans lucri: nisi alterum ρ sit abjectum, quod poeta interdum versūs gratiā faciunt, ἀρεκλον pro ἀρρεκτον, infectum; quamvis hoc non fiat semper, ῥωπτω, suo, ἔραπτον pro ἑρραπτον, suebam. Quo autem spiritu quavis dictio insigniatur, non praeceptorum multitudine, sed usu & observatione discendum est. Si quis tamen regulas desiderat, is libellum Antesignani de spirituum ratione adeat. Illud notetur, in majusculis litteris à multis neque spiritum, neque accentum scribi.

DE APOSTROPHO.

Apostrophus est nota rejectæ & elisæ vocalis ferè brevis, aut diphthongi, cum sequens dictio à vocali, aut diphthongo inchoatur.

Eliduntur ex vocalibus ε, ο: item α & ι, cum corripuntur Ex diphthongis αι & οι. βούλωμι ἐγώ, pro βούλωμαι ἐγώ, volo ego. οἶμ' ἐγώ, pro οἶμοι ἐγώ, heu mihi. Istæ enim diphthongi habentur breves in accentibus.

Quod si vocalis aut diphthongus alterius dictionis adspiretur, tunc tenuis præcedens mutatur in adspiratam ἀφ' οὔ, pro ἀπὸ οὔ, à quo. νύχθ' ὄλῳ, pro νύκτα ὄλῳ, totam noctem.

Con-

LIBER PRIMUS.

11

Consonantes præcedentis vocabuli pertinent ad vocalem proximam dictionis sequentis, non autem ad vocalem dictionis antecedentis: ut νύ-χθ' ὅλην.

ANNOTATIO.

Apud Homerum Iliad. β. eliditur. etiam η. τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ pro τράφῃ vel ἐτράφῃ ἐνὶ μεγάρῳ. Nutritus est in domo. Alij tamen legunt τράφε, posito activo pro passivo. alij τράφῃ ἐν μεγάρῳ, ne cogantur dicere η abiici. Sed quid dicenti ad hoc Odyss. I. ἐλαπίν', ἥ ἐ γάμου, epulæ sunt, an nuptiæ? Certe hic η eliditur; ut & α longum apud Anacreont. Ode 15. εὐδι ἐστ', serenitas est, pro εὐδία. & x in hoc Sapphūs carmine, ἀπ' ὠραν', αἰθέρεσθ' διὰ μέσσω. de cælo, æthera per medium. pro ἀπ' ὠραν' sen οὐρανῶ.

Interdum abiicitur vocalis, quamvis sequatur consonans in altera dictione tam in compositione, quam extra: παρ' θεῶ apud Deum: κατ'θεο pro κατάθεο, depone. Interdum non ultima præcedentis vocabuli, sed prima sequentis littera eliditur: ut ἡ γαθὴ pro ἡ ἀγαθὴ bona: ἡ εἰρή, pro ἡ ἀρετή, virtus. Quæ tamen potius ad Apharesin, quam ad Apostrophum, referentur.

Reliqua de Apostropho & similibus nominum affectionibus ad Prosodiam reservamus, ubi etiam allatis exemplis ostendetur, non semper abiici brevem vocalem, aut diphthongum. Quid, quod ne abiici quidem possunt perpetuò sine absurditate? quis enim in soluta oratione dicat? x' ἦλθε, pro καὶ ἦλθε. x' ἀνθρώπου, pro & ἀνθρώπου ἐμὶ ἔδωκας pro ἐμοὶ ἔδωκας, Adhibendum est ergo iudicium, ubi & quando Apostropho sit utendum. Censent etiam viri docti, non tantum in carmine, sed & in soluta oratione sine piaculo scribi, νύκτα ὅλην.

DE

INTERPUNCTIONIBUS.

Conveniunt Græci cum Latinis in commatis seu incisís, punctisque, quibus periodus terminatur: at in illis interpunctionibus, quæ Colon & Semicolon dicuntur, discrepant. Nam quod signum est Latinis semicolon, hoc Græcis est nota interrogationis, & colon non duobus, sed uno ad superiorem litteræ partem puncto pingunt., quæ omnia in sequentibus Anacreontis, & Homeri versibus videre licet.

Τόδ' αὔριον τίς οἶδεν; *Quis cras futura novit?*

Τί γάρ μάχαισι κάμοι; *Quid præliis mihiqve?*

Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με; *Quid conferat mihi aurum?*

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Θέσπεσίη ἔχε Φύζα, φόβῳ κρυόεντ' ἐταίρῃ.

*Ita quidem Troiani custodias agebant: sed Achivos
Divinitus immissa tenebat fuga, timoris frigidi socia.*

Huc quoque pertinet Hypodiasbole, signum inter duas dictionis alicujus syllabas interjectum, distinctionis gratiâ: ὅ, τι, ὅτε, & τό, τε articuli: secernuntur enim hac notâ à conjunctione ὅτι, quod, & ab adverbii temporis ὅτε quando, & τότε, tunc.

Litteras verò majusculas, quarum formam prima columna Alphabeti repræsentat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum, regionum, fluminum, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur: quamvis in his tam religiosi non sint Græci, atque Latini, neque opus est plura de orthographia dicere.

CAPUT II.

DE PARTIBUS ORATIONIS

APUD GRÆCOS, ET PRIMUM

DE ARTICULO.

PArtes orationis apud Græcos sunt octo. Articulus, nomen, pronomen, verbum, participium, adverbium, præpositio, conjunctio.

Casus quinque: Rectus seu nominativus, Genitivus, dativus, accusativus, vocativus. Ablativo carent Græci.

Numeri tres: Singularis, dualis, pluralis. Duali utimur, cum de duobus sermo est: quamvis tunc etiam pluralis adhiberi possit.

In duali eadem est nominativi & Accusativi vox & terminatio; itidemque Genitivi & Dativi. Et in plurali Vocativus semper est similis Nominativo.

DE ARTICULO.

Articulorum alius est Præpositivus, qui præter cetera officia declinandis nominibus præponitur, ut apud Latinos *hic, hac, hoc*. Alius est subjunctivus, qui vocabulis subjungitur, ut relativum *qui, qua, quod*; cui etiam significatione respondet.

Carent articuli Vocativo, cujus vicem explet adverbium vocandi *ω*, per omnia genera & numeros articuli præpositivi.

DECLI-

INSTIT. LING. GRÆCÆ DECLINATIO ARTICULI PRÆPOSITIVI.

Sing.	Masc. ὁ.	τῷ.	τῷ.	τόν.	ὡς
Nom.	Fem. ἡ.	Gen. τῆ.	Dat. τῇ.	Acc. τήν.	Voc. ὦ
	Neut. τό	τῷ.	τῷ.	τό.	ὦ
Dual.	Nom. Masc. τῷ.			τοῖν.	ὦ
& Accus.	Fem. τῶ.	Gen. & Dat.	ταῖν.	Voc.	ὦ
	Neut. τῷ.		τοῖν.		ὦ
Plur.	Masc. οἱ.	τοῖς.	τούς.		ὦ
Nom.	Fem. αἱ	Gē. τῶ.	Dat. ταῖς.	Ac. τάς.	Voc. ὦ
	Neut. τὰ.	τοῖς.	τά		ὦ

Sic declinantur quoque composita ὅδε, ἡδε τόδε :
& ὅγε, ἡγε, τόγε. Attici pro ὅδε & τόδε, dicunt ὅδι & τοδί.

ANNOTATIO.

Hac declinatio diligenter est memoria mandanda. Inde enim non tantum articuli subjunctivi, sed etiam nominum prima, & secunda, & tertia declinationis simplicium inflexio pendet. Nam λόγος, verbi gratia, eandem in omnibus obliquis terminationem habet cum articulo præpositivo masculino, πρὶν cum femininò, & cum eodem, saltem in duali & plurali, vocabula primæ declinationis. Quâ convenientiâ & similitudine animadversâ, facilius multò discuntur & memoriâ retinebuntur sequentium declinationum paradigma.

OFFICIA ARTICULI PRÆPOSITIVI.

Primò usurpatur plerumque à Græcis, cum rem certam & definitam significant. ἀπόδ' μοι τὸ βιβλίον, *redde*

LIBER PRIMUS.

15

de mihi librum, nempe, illum certum. ὁ ἄνθρωπος ἦκε venit homo; non quisvis, sed certus. πᾶς ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλῆος. ἃ Ἰουδαίων; Matthæi 2. Ubi est ille qui natus est Rex Iudæorum? sic ὁ ποιητής, ille poeta, Homerus scilicet, qui propter excellentiam, commune Poëtarum nomen fecit suum.

Secundò ponitur interdum pro demonstrativo pronomine (τὸν pro τῷ) adjunctis particulis *δε, γε, τε* (ὅγε, ἡγε, τόγε) per omnia genera & casus. Demost. de corona: *εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus.* pro *εἰ τῷ καὶ τῷ*.

Tertiò accipitur pro interrogativis *ἅ* pro *πᾶσι*; *cuius? τῷ* pro *πῶ*; *cui?*

Quartò pro infinitis. *εἰ τῷ* pro *εἰπὶ*. *si cui: ἀγνοῶ τῷ καὶ πεισέσθαι.* Lucian. *Nescio cui credere debeam.*

Quintò adhibetur divisionibus cum voculis *μὲν* & *ἃ*, ut, ὁ *μὲν*, ὁ *ἃ*. *hic quidem, ille verò. Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί. hominum alij boni, alij mali.*

ANNOTATIO.

Usurpatur etiam articulus prepositivus masculinus ὁ pro subjunctivo ὅς, idque apud Poëtas; ὅς ὅπερ pro ὅπως. Quamvis sint, qui putent non esse articulum prepositum, sed subditum, qui litteram σ amiserit. Sed quidquid sit de hac sententia, in hoc certè Homeri versu Iliad. 1. locum subditi occupat prepositivus: Ἦν δὲ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρρε φοῖβος ἔπεισεν. (τὴν pro ἣν) propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. Alia sunt hujus articuli munera, sed satius est, ut & in hoc, & in sequenti de Constructione libro, quaque suo loco explicentur, quam ut omnia hic congeriantur.

DE

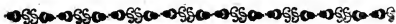
INSTIT. LING. GRÆCÆ DECLINATIO ARTICULI SUBJUNCTIVI.

	Masc. ὁς.	οὗ	ὧ	οῦ.
• Sing. Nom.	Fem. ἡ.	Gen. ἧς.	Dat. ἧ.	Acc. ἧν.
	Neut. ὅ	οὗ.	ῶ.	ὅ.
	Masc. ὡ.			οῖν.
Dual. Nom. & Acc.	Fem. αἶ.	Gen. & Dat.	αῖν.	
	Neut. ὦ.		οῖν.	
	Masc. οἱ.	οῖν.	οἷς.	οῖς.
Plu. Nom.	Fem. αἱ.	Gen. αῖν.	Dat. αῖς.	Acc. αῖς.
	Neut. αῶ.	οῖν.	οἷς.	οῖς.

Eodem modo inflectuntur composita hujus articuli,
ὁσπερ, ἡπερ, & ὅστις, ἡτις, ὅπ.

A N N O T A T I O.

Articuli præpositivi & postpositivi recipiant varietatem dialectorum, non aliter quam secunda declinatio simplicium, per quam inflectitur articulus femininus; & tertia, per quam inflectitur masculinus. Unde ex illis, quæ infra de harum acclinationum dialectis dicemus, facile intelligentur dialecti articulorum.

C A P U T I I I.

D E

DIALECTIS IN GENERE.

CUm articulo quem jam explicavimus, & reliquis partibus orationis quas iam aggressuri sumus, variæ dialecti accedant, opera pretium erit in hoc capite exponere generatim, Primo, quia sit Dialectus: Secundo, quot sint

sint Dialectorum genera magis celebria & trita : Tertio, quidnam unaquaque dialectus proprium & peculiare potissimum habeat. Dialectos autem singularum declinationum & conjugationum suis quasque locis enumerabimus ; sic enim & confusio vitabitur, laborque discentium minuetur.

QUID SIT DIALECTUS.

Dialectus nihil est aliud, quam unius & ejusdem lingua nota differentia, non omnibus qui illâ utuntur, sed aliquibus tantum usitata, (quorum ratione dialectus idioma seu proprietas dici solet) siue differentia hac consistat in solis litteris ejusdem vocabuli, litterarumque affectionibus, siue in sola pronuntiatione, siue in verbis integris, siue in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas.

Quamvis autem apud Græcos una & eadem omnium esset lingua; suos tamen modos loquendi & pronuntiandi certorum locorum incola habebant. Quod ipsum hodie quoque in quavis lingua videre licet. Et quia ob multiplices colonias, in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longè latèque fundebantur; multas quoque mutationes illorum linguam subire, variasque dialectos suscipere, necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præ ceteris magis erant, & nunc quoque sunt, insignes & notabiles dialecti: Dorica, Æolica, Ionica, Attica. Lingua communis non est numeranda in dialectis; cum dialecti lingue communis sint accidentia. Dicebatur autem illa lingua Communis, quæ certis dialectis non adstringebatur; ut qui eâ uteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolibus, neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolute: sicut nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, quæ
C
qui

qui utitur, nullius certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, aut Italus, aut Gallus. Neque desinit propterea lingua aliqua esse communis, quod pauculas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat. Unde Atticè, verbi gratiâ, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantum cum Atticis conveniebant, in aliis dissidebant; sed illi, qui in Atticismis perfectè cum Atticis sese conformabant. Celebravit porro scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem dialectum Theocritus & Pindarus, & Pythagorai Philosophi, quorum fragmenta apud Laërtium & Stobaeum exstant; Ionicam Hippocrates & Herodotus; Atticam Aristophanes & Demosthenes. Eolicam hinc inde insperserunt suis monumentis Poeta, maxime illi, qui nullam certam dialectum secuti, promiscuè quasvis usurparunt, prout occasio & lex carminis exigebat.

Sed ut distinctius intelligatur, quidnam quæque ex quatuor pradiis dialectis proprium sibi vendicet, singularum proprietates insigniores ordine sunt adferenda, ducto initio à Dorica; quæ littera Α amans, sæpe, illam pro aliis supponit, ut in sequentibus exemplis vides.

DIALECTUS DORICA.

{ α pro	η	Ἀμέρα, φάμα, πλαγὰ, μηχανὰ, αἰδονὰ, μάλον, μάτη. pro ἡμέρα, dies: φήμη, fama: πληγή, plaga: μηχανή, machina: ἡδονή, voluptas: μήλον, malum: μήτη, mater: <i>Dores imitati sunt Latini:</i> fama, plaga, machina, malum, mater. Ἀῖετις pro Ἀῖετις, Diana: πᾶζω pro πῆζω, premo, crucio: τεάχω pro τεύχω, curro: φρεσὶ pro φρεσὶ, mentibus, α φρεν, mens. <i>Item γα, κα, pro γε, κε. ἐγώνηα pro ἐγώηε:</i>
	ε	

α. 8 ἔγωγε : αἶνεα pro αἶνε : vel εἶνε. ἀπερ pro
 α. pro 9 ἔπερ, alter, & similia multa.

pro

ω. 10 Μισῶν pro μισῶν. Fit hoc in genitivo
 plurali, primæ & secundæ declinat. simpl. ;
 immo etiam in quinta : ut apud Theocr.
 Idyll. 8. ὦ τεύχε τῶν λελυγμένων αἰγῶν ἀνερ.
 Αἰξ profectò non prima, non secundæ, sed
 quinta declinationis est. Legitur etiam
 apud Euripidem alicubi γυναικῶν. Acce-
 dit hoc idem participiis circumflex. in ὦν :
 γελῶν pro γελῶν, ridens, teste Corinθο.
 πᾶτ pro πᾶτ, primus, apud Theo-
 critum, Idyll. 8. 9. & alibi.

pro

ω. 11 Interdum ω genitivi retinetur quidem,
 sed interjecto α, (μισαίων, πασίων, παιδιῶν)
 & hoc in prima & secundæ declinat. simpl.
 quamvis Callimachus etiam νησιῶν di-
 xerit, à νῆσ, insula, tertiæ declin. Fa-
 ciunt hoc Poëta, Vel versus explendi
 causâ (ut Hesiod. Πληιάδων Ἀτλαγενέων
 ἐπιπελομυῶν Ἀρχέοι ἀμνητῆ, δρότοιο
 δὲ δυσσομυῶν. Pleiadibus Atlante ge-
 nitis orientibus: Incipe metere, arare
 verò occumbentibus.) Vel Majestatis
 & gravitatis gratiâ, multo enim gran-
 dius & sonoriùs est, μισαίων quam μισῶν.

8. 12 Αἰνεία pro Αἰνείας. Fit hoc in genitivis
 prima simplicium.

ει. 13 κλαζῶ pro κλείσω, claudam : κλαῖδας
 pro κλείδας, claves, apud Theocritum.

ει. 14 δωρίσθεν pro δωρίζειν. Dorem age-
 re : τύπεις pro τύπεις, verberas.

α. 15 ὄρη pro ὄρεα, vide.

pro

η

α

ζην pro ζῆν : γελῆς, γελᾶς, rides ;
πένῃς, πένεις, esuris, διψῆς, διψᾶς,
fitis. *Alij tamen ζῆν, πένεις, διψῆς,*
scribunt, & pro α substituunt η.

η

ει

κασμῆν pro κασμῆν, ornare : καθάδην,
pro καθάδην, dormire, apud Theocrit.
Idyll. 15.

η

ει

λαβῆν pro λαβεῖν, accipere.

ω

α

μῶσα pro μῆσα : βουκόλῳ pro βουκόλῳ,
bubulcus : τῶς λύκος pro τοὺς λύκους,
lupos : λόγῳ pro λόγῳ, sermonis.

ω

ο

ὄρεα pro ὄρεα seu ὄρη, montes.

ω

ε

ὄνεκα pro ὅνεκα propterea.

ο

α

τοὺς λύκους : pro λύκους : τὰς παρθένῳ
pro τὰς παρθένους, virgines, apud Theoc.
Idyll. 1 & 4.

αι

pro

ει

}

ευ

α

}

Ut ai pro ει, & αἴθε pro εἴθε, utinam.
τείχεος pro τείχεος, muri ποθεῦνται pro
ποθοῦνται, desiderant vel desideran-
tur : φιλεῦσι pro φιλοδοσι, amant. Fit
hoc cum α ex eo vel ex contrahitur, ut
in allatis exemplis : vel cum α in verbis
circumflectitur, quamvis non oriatur ex
contractione ; ut ἄλλομαι, salio : futurum
medium αἰλέμην, Doricè αἰλεδμην. Quod
Dores non tantum in futuro secundo me-
dio, sed etiam in primo faciunt. cum
enim futurum activum primum ipsi cir-
cumflectant, ut ἀλανθάνω, lateo ; λησῶ
seu λασῶ ; fit, ut secundum ipsos fu-
turum primum medium non sit λήσμεν
vel λάσμεν, sed λασεῦμεν, pro λασοδμεν,
ut apud Theocritum *Idyll. 4.* Id tamen
non est perpetuum. Nam apud Theocri-

tunt

εὐ	8	tum Idyll. 14. Legitur πλευσῶμαι, na- vigabo, à πλέω. fortè cacophonia vitan- da carissâ, quæ necessariò erat incurren- da, si Poëta dixisset πλευσῶμαι. Neque etiam semper circumflectunt futurum :
9	8	hinc ἄσσω, canam, apud Theocritum. τύπτοις pro τύπτοις, verberans. Fit hac mutatio non tantum in participiis femininis Barytonorum, sed etiam in no- minibus & verbis : μοῖσα pro μοῦσα : ὑπακρίσω & ὑπάκριον pro ὑπακρίσω, au- scultabo : ὑπάκρουν, ausculta ; apud The- ocritum. Idyll. 7. & 11. Eodem modo Ἄεoles ω, ευ, οι, pro & pronunt.
δ	3	καμάσσω pro κωμάζω, lascivio : σιγίσσω pro σιγίζω, cano fistulâ.
τ	σ	τὸ pro σὺ, tu. sic ὑφίημι pro ὑφίησι, submittit.
σ	θ	σιός vel σιός pro θεός Deus. Hinc La- cedæmonij per Dioscoros iurabant, νῆ τῷ Σιῷ, ut refert Plutarchus in Apophth. Laconicis.
σ	v	τύπτοις pro τύπτοις. Fit hoc in primis personis pluralibus ; & alibi, ut ἡμεῖς pro ἡμῶν, seu εἶναι, esse ; & μὲς, pro μὲν, teste Corintho.
ε	σ	κλαζῶ pro κλείσω, claudam : ἐργάζῃ pro ἐργάσῃ, laborabis. Accidit hoc in futuris quæ sigma habent.
τ	κ	τῶν & pro ἐκείν & vel κῆν &, ille.
κ	τ	πόκα, ὅκα, seu ὅκα pro ποτὲ seu πότε, & ὅτε seu ὅττε quando & aliquando, in- definitè & interrogativè, cuius rei obvia sunt in Theocrito exempla.

Vinn-

Utuntur etiam *Dores* litteris geminatis, ubi alij simplicibus contenti sunt. ὅττι pro ἔτι, quod: ὅπῃ pro ὅπῃ, ubi.

Usurpant quoque casus plurales pro femininis singularibus: καλὰ pro καλή, pulcra.

Dicuntur etiam *Dores* omittere *Iota* subscriptum in α, η, ω. sed hoc non fit semper, ut apud Theocritum videre licet.

Quod ad vocabula attinet, dubium non est, quin multa habuerint *Dores* in sua lingua, quorum nullus apud alios fuerit usus, quod ipsum hodie in quavis itidem cuiusvis lingua dialecto accidit, ut Ψ pro σφᾶς, vel αὐτὸς, vel αὐτός: πν pro σί: νιν pro αὐτόν: ἡνίδε pro ἰδοῦ, ecce: ὄλπς pro ἄλιεύς, piscator: κῆς, caro: αἶτῳ delubrum: πῶξ, ros seu gutta: αἵμακρία, inferiæ; & duabus vocibus in unam coeuntibus ὦξ pro ὁ ἐξ: ὦτερῳ pro ὁ ἔτερῳ: ὠπόλοι pro οἰαίπολοι, & alia hujus generis. Ceterum ut *Doribus* sua quedam erant vocabula; ita quoque illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronuntiatione *Dores* agnitos fuisse, colligitur ex Theocrito, *Idyll.* 15. ubi hyspes quidam mulieres nonnullas *Doricè* nimis garrulas reprehendens simul & irridens ait:

Πάσσοι ὦ ἦσανοι ἀνάνυτῃ κωτίδοισι.

Τρυγόνες ἐναισεῦντι παλινάδοισι ἅπαντα.

Definite ô infelices immensum garrientes.

Turtures stridunt lato ore pronuntiantes omnia.

Unde colligitur, *Dores* παπυάζειν id est, lato & diducto ore loqui solitos, maxime cum suum illud α efferrent. cui rei fidem quoque facit interpret Theocriti in illum eundem locum. οἱ Δωριεῖς, inquit, παπυσομοῦσι, *Dores* os diducunt & explicant inter loquendum. Et hac de dialecto *Dorica*.

DIALECTUS ÆOLICA.

IN multis cum Doribus conveniunt Æoles. Immo credibile est, multa Doribus adscribi, quæ fuerint Æolum: cuiusmodi sunt genitivi illi, *μοσάων, πασάων*: nemque mutatio & in *ω* *μῶσα* pro *μοδσα*, *λείπωσα* pro *λείπσα*: *ιδῶσα* pro *ιδόδσα*.

Ω enim amasse videntur Æoles præ ceteris litteris, sicut *Δορες α*, & *Ιονες η*. Hinc etiam *ὤμοι* pro *ὀμοιος*. & quæ apud Theocritum occurrunt, *ὠρεα* pro *ὄρεα*, montes: *κῶρη* pro *κόρη*, puella: *κῶρ* pro *κόρ*, puellus.

Interdum usurpant ο pro ω: *νι ἔρ*, γέλ, ὀτλή, ὄρα: pro ἔρος amor; γέλως, risus; ὀτλή, vulnus; ὠρα, hora.

πα pro *μμ*. *νι ὀπα* pro *ὀμμα*, oculi.

η pro *ει*: *ἐλθην* pro *ἐλθεῖν*, retracto accentu: ipsorum enim est, accentum in priores syllabas retrahere; *νι κάλ* pro *καλός*, pulcher: *πόταμ* pro *ποταμός*, fluvius.

Aspiratas dieliones efferunt spiritum tenui: *ἥλι*, sol. pro *ἥλι*: *ἡμᾶς*, nos. quod etiam in compositis observant; *νι ἀπῆκε* pro *ἀφῆκε*, dimisit.

β ponunt ante ρ. *βερόδον* pro *ρόδον*, rosa: *βεάκη* pro *ράκη*, à *ράνης*, cento: *βρίζα* pro *ρίζα*, radix.

Dielionibus in ας adjiciunt *ι*. *καλαῖς* pro *καλὰς*, *μέλαις* pro *μέλας*, niger: *τάλαις* pro *τάλας*, miser.

ε pro α *θάρο* pro *θάρο*, audacia: *κράτ* pro *κράτ*, vis.

θεν pro θα. *τυπόμεθεν*, λεγόμεθεν, pro *τυπόμεθα* & *λεγόμεθα*; & similia apud Corinthum & alios.

Aoristus optativus Æolicus omnibus Scriptioribus valde frequens est; de quo suo loco.

Voces Æolum propria ista adferuntur. *ἰα* pro *μία*, una: *ψάφαξ* pro *ψῆφος*, calculus, seu suffragium: *δρέων*, vir.

vir: ἀκίεθ', debilis; πέζα, pes: & alia nonnulla. De pronuntiatione nihil certi liquet, nisi quod à Dorica non multum discrepasse videtur.

DIALECTUS IONICA.

Ionica Dialectus η ferè ponit, ubi Dorica α. μουσα, musa; θεη, dea; φιλή, amicitia; ιστορίη, historia.

Amat praterea ε. hinc ἀδελφεός, εὖν, παρεὼν pro ἀδελφός, frater; ὢν, qui est; παρεὼν, præsens. Item μνέα pro μνᾶ, mina; ὁρέω, pro ὁράω, video; & γελέω pro γελᾶω, rideo; (hinc apud Theocritum γελεῦσαι, contractum quasi à γελέσαι) ἀληθέως, verè; Ὡσεβέως, pie. Et genitivi plurales prima & secunda declinationis, δεσποτέων, μαστέων: & γέμματα pro γάμματα: πίστεα pro πίσσαα, quatuor: ἔρσιν pro ἄρσιν, vir.

α pro ε μέγαθ' & pro μέγεθ' &, magnitudo: τάμνω pro πέμνω, seco: τέαπομαι pro τέπεμαι, vertor.

κ pro π: κῶς pro πῶς, quomodo.

π pro φ: ἀπαρῆμαι pro ἀφαιρῆμαι, auferor.

Fit hoc in compositione, in qua reuinent Iones π, κ, τ, ubi mutatio in adspiratas φ, χ, θ, facienda esset. Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus; ut δέχομαι pro δέχομαι, capio, suscipio: δεχόμεθα pro δεχόμεθα.

Abstinet dialectus Ionica a contractionibus, (πίεω, βοάω) sicut è contrario iis maximè gaudet dialectus Attica.

Voces quoque & modos loquendi proprios habuerunt, ut alia dialecti; de quibus videri poterit Corinthus & Vergara lib. 5. cap. 4. Pronuntiationem Ionum iucundam & mollem fuisse, communis est omnium persuasio.

ATTICA. DIALECTUS.

Σ Vertunt in ξ in prepositione σύν. Hinc συμφέρον pro συμφέρον, utile: σύμβολον, pro σύμβολον, symbolum.

Di-

Duplex τὶ pro duplici σσ. Θάλαττα pro Θάλασσα, mare : γλῶττα pro γλῶσσα, lingua sic τήμερον pro σήμερον, hodie. Hinc Judicium Vocalium, elegans apud Lucianum Dialogus; ubi sigma consonanti tau diem dicit, & litteram intendit, ob multas dictiones injustè occupatas.

P pro σ : θαρσέν pro θαρσύν, confidere. sic ἀρρῶ, πόρρῳ, pro ἄρσιν, vir ; πόρσω, procul.

Voces Atticorum proprias invenies apud auctores supra citatos : modos proprios loquendi habebis in Syntaxi.

Pronuntiationem Atticam fuisse elegantissimam & pulcherrimam, nemo est qui dubitet : immò potior pars hujus dialecti in pronuntiatione videtur fuisse sita, ut apparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab anni quadam peregrinus judicatus fuerit, cum verba nonnulla minus Atticè pronuntiasset. Et hac de dialectis in genere sufficiant. Nam quæ dialecti cuius declinationi vel conjugationi accidunt, suis semper locis notabuntur.

CAPUT IV.

DE NOMINE

ET DECLINATIONIBUS

SIMPLICIBUS.

D Eclinationes dividuntur in Simples & Contractas. Simples quinque sunt, quarum quatuor priores appellantur Parisyllabæ, quod obliqui syllabis Rectum æquent, si vocabula declinentur sine dialectis & licentiis poëticis: ut Αἰνείας, Αἰνείη: *πῆν, τιμῆς: λόγ, & λόγῃ.* Alias istæ declinationes imparisyllabæ erunt, cum æquæ ac in quintâ, obliqui nonnulli nominativum numero

D

syl-

syllabarum superent: Αινείας, Αινείας: λόγος, λόγιο. Sed dialectorum hinc nulla est habenda ratio.

Contractæ Declinationes etiam quinque sunt: de quibus sequenti capite.

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIUM.

CONTINET hæc declinatio masculina tantum in
ας & ης. ὁ Αινείας, Aeneas, ὁ ληστής, latro: ὁ Χρῦσις,
Chryses.

ANNOTATIO.

Audiendi non sunt, qui huic declinationi Communia tribuunt. ληστής enim (quod ipsi exemplum adferunt) generis masculini dumtaxat censeri debet; ut apud Latinos latro. Nam nemo ληστής κακῇ, ut nec Latine mala latro, dixerit: quia illa nomina communis generis habenda tantum sunt, quæ adjectivum seu adjectivum virile & muliebre admittunt. Quod si cum solo appposito masculino junguntur, generis masculini erunt, quidquid tandem significant. Qua de re lege, si placet, Emmanuelem in Grammatica. Neque refert, quod Hesiodus αἴτας feminino genere usurparit: non enim respexit ad masculinum αἴτης, sed ad femininum αἴτη, quod itidem ventum significat.

PARADIGMA PRIMÆ DECLINATIONIS.

Sing. Nom. ὁ Αινείας, τῷ Αινείᾳ, τῇ Αινείᾳ, τὸν Αινείαν,
ὡ Αινείᾳ.

Dual. Nom. & Accus. τὼ Αινείᾳ, τοῖν Αινείαιν, ὧ Αινείᾳ.

Plur. οἱ Αινεῖαι, τῶν Αινειῶν, τοῖς Αινείαις, τοὺς Αινείας,
ὧ Αινεῖαι.

Sing. ὁ Χρῦσις, τῷ Χρῦσι, τῇ Χρῦσι, τὸν Χρῦσιν, ὧ Χρῦσι.

IN

In duali & plurali sicut Αινείας.

Genitivus singularis definit in *ς*.

Multa nihilominus nomina in *ας* recepto jam more genitivum formant in *α*. Θωμάς, *Thomas*: Λυκάς, *Lucas*: Μηνᾶς, *Menas*: Κηφᾶς, *Cephas*: Φωκάς, *Phocas*: Κωσμάς, *Cosmas*: πᾶς, πᾶ, & πάππας, πάππα, *pater*: πάπας, πάπα, *Papa*.

Item appellativa quædam: πατεροκτοίας, *parricida*: μητεροκτοίας, *matricida*: οὐνοθιότης, *aucers*: θυνοθιότης, *thyngorum venator*: δόλιεῖας, *secundus*. quamvis nonnulla horum in *ς* & *α* exeant: Πυθαγόρε & Πυθαγόρεα: Ἀρχύς & Ἀρχύτα: πατεροκτοίς & πατεροκτοία.

A N N O T A T I O.

*Cum Doricus hic genitiuus in linguam communem transferit in prædictis aliisque hujusmodi vocabulis, fit ut quidam genitivo primæ declinationis duplicem positionem, nempe *ς* & *α* tribuendam putent, sed parum refert, siue unicam dumtaxat admittimus tamquam legitimam & ordinariam, alteram autem pro adventitia habeamus, siue utramque ordinariam esse arbitremur.*

Atticè vocativus similis est nominativo in omni declinatione.

Vocativus hujus declinationis communi lingua exit in *α* & *η*, juxta terminationem recti: à quo etiam fit, ablato *ς*.

E X C E P T I O N E S.

Excipiuntur primò nomina in *της*: horum enim vocativus definit in *τα*, siue sint propria, siue appellativa. ὁ ἵππότης, ἵππότηα, *eques*: ὁ τοξότης, τοξότηα, *jaculator*: ὁ προφήτης, προφήτα, *Propheta*.

Hæc retinent tria, Αἴητις, Ἄετα, Αἰναρέτις, Ἄναρετα. Καλλιπέτις, Callipeta: quibus Antesignanus addit Φιλοθεσίτις, Philotherites: cum tamen vocativus hujus vocis Θερόσις desinat in τα, Iliad. 2.

Excipiuntur secundò gentilia: ut ὁ Σκύθης, ὦ Σκύθα, Scythæ: ὁ Πέρσης, ὦ Πέρσα, Persæ. Et Poëtica in πης: ὁ κυνώπις, ὦ κυνώπα, imprudens; & quæ similis sunt compositionis. Et nomina in σης: Ὀρέσης, Ὀρέσα, Orestes: Θυέσης, Θυέσα, Thyestes: πελταστής, πελτασά, peltatus seu cetratus: ἀκονιστής, ἀκονισά, jaculator: ληστής, ὦ λησά, lairo. licet hæc alterum quoque vocativum in η admittant.

Prædictis adde, ὁ λάγνης, lascivus; ὁ Πυραΐχμης, Pyrachmes; ὁ Μεναΐχμης, Μενασήμης: ὦ λάγνα, ὦ Πυραΐχμια, ὦ Μεναΐχμια.

Excipiuntur tertio nomina composita à verbis μετῶ, metior; τίβω, tero; πωλῶ, vendo: ὁ γεωμέτης, ὦ γεωμέτρα: ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπώλα: ὁ πυροδοτεΐς, ὦ πυροδοτεΐα.

ANNOTATIO.

Hos vocativos in α usurpant Attici & Poëta pro nominativis. Hom. Iliad. 2.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέσ' Ἀγαμέμνονι λέϊπε φορῆναι.

Sed rursus Thyestes Agamemnoni concessit cedere. Et Iliad. 1.

Τήνδ' ἀπαμειβόμεν' προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.

Hanc respondens allocutus est nubes cogens Iupiter.

Ubi Θυέσ' & νεφεληγερέτα ponuntur pro nominativis Θυέσης καὶ νεφεληγερέτης: quorum imitatione dicunt latini, Propheta, Poëta, Geta, Scythæ, Bibliopola; licet etiam Prophetes, Scythes dici possit, sed minus usitatè.

Neque hoc Latini olim in his tantum vocativis, sed in aliis

aliis quoque sibi permutebant. Hinc Sofia, Pelia, Ænea, Anchisa, & similes nominativi à vocativo Græco; pro Sofias, Pelias, Æneas, Anchises. Vide Emmanuelem in prima nominum declinatione.

Multa nomina hujus primæ declinationis Græcæ, sequuntur apud Latinos primam & tertiam declinationem; ut, Orestes, Pylades, Pelides, & similia.

DE DIALECTIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

Doricè declinatur Χρῶσις, ut Αἰνείας: Ionicè verò Αἰνείας, ut Χρῶσις.

Genitivus singularis exit in *ς* communiter, Doricè in *α*. at Æolicè in *αο*, Ionicè in *εω*, accentu in antepenultima si nominativus sit paroxytonus; Πηλείδης, Πηλείδew: si verò sit oxytonus, genitivus Æolicus atque Ionicus erit paroxytonus; ποιητῆς, ποιητῆ, ποιητέw. Poëticè in *ω*, per crasin Ionici genitivi; Πηλείδw. Βορέw apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopen pro Βορέew, ab Ionico nominativo Βορέης pro Βορέας, Boreas.

Genitivus pluralis Doricè exit in *ων*, (Πηλειδῶν) Æolice in *ωνν*, Ionicè in *εων*.

Dativus Ionicè in *ης*, (Πηλείδης) quia *αι* communis mutatur in *η* Atticè & Ionicè; Πηλείδαισι vel Πηλείδῃσι. Nam dativis pluralibus in *ς* additur jota.

Accusativus Ionicè nonnumquam habet *εας*: δεωτόεας, ab Ionico singulari δεωτόεα. vertunt enim Iones *η* accusativi in *α*, abjecto *v*. hinc apud Herodot. legimus Ξέρξεα pro Ξέρξην.

Est autem eadem Dialectorum ratio in genitivo & dativo plurali secundæ declinationis. Quæ dialectorum varietas & pro Poëtis intelligendis, & pro carminibus pangendis, diligenter est notanda, simulque (ut hoc obiter addamus) pro car-

carminum dimensione advertendum, illud ē Ionicum in singulari & plurali ferè semper συνίζησιν πασι; ut in primo statim Homeri versu.

Μῆνιν ἔειπε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ.

Irae Deae Pelidae Achillis. *Et Iliad. 2.*

Πολλοὶ ἐκ πολίων ἐγγεσπᾶλοι ἄνδρες ἔασιν.

Multis ex civitatibus milites viri sunt.

Id tamen non est perpetuum: saepe enim constituit illud ē unam syllabam.

SECUNDA DECLINATIO SIMPLICIUM.

Tantum feminina habet in α & η. ἡ μουσα, *Musa*: ἡ ἀγία, *sancta*: ἡ καθαρά, *pura*: ἡ τιμή, *honor*: ἡ νίκη, *victoria*.

Nom. Sing. ἡ Μοῦσα, ἡ Μούσης, τῇ Μούσῃ, τὴν Μοῦσαν, ᾧ Μοῦσᾳ.

Dual τὰ Μούσα, τῶν Μούσων, ᾧ Μούσα.

Plur. αἱ Μοῦσαι, τῇ Μουσῶν, τῆς Μούσης, τὰς Μούσας, ᾧ Μοῦσαι.

Sic. ἡ τιμή, τῇ τιμῇ, τῆς τιμῆς, τὴν τιμήν, ᾧ τιμῇ.

Finite in δα, θα, ρα, & α purum (hoc est, quæ ante se habent vocalem aut diphthongum) retinent α in toto singulari: ut Ἀήδα, Ἀήδας, Ἀήδα, *Leda*: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθα, *Martha*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, *die*: Φιλία, Φιλίας, Φιλία, *amicitia*. His adde Ἀθηνᾶ, Ναυσικά, μινᾶ: contracta ex Ἀθηνάα, *Minerva*: Ναυσικάα, *Nausica*: μινᾶα, *mina*.

DE DIALECTIS SECUNDÆ DECLINATIONIS.

Genitivus & dativus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitivus & dativus prima. Cetera nota sunt

sunt ex supradictis.

Poëta multa hujus declinationis nomina augent adjectione syllaba Φ vel $\Phi\iota$: idque non modo in recto, sed etiam in obliquis; neque in singulari tantum, sed in plurali quoque abjecta consonante, si qua in obliquis occurrat. Sunt autem hujusmodi nomina indeclinabilia, eorumque casus & numeri ferè solâ orationis sententiâ discerni possunt. Et nonnulla quidem in α vertunt suum α in η more Ionico; alia ipsum retinent, ut vides in subiectis exemplis.

ἑτέρα,	altera,	ἑτέρηφι.
νευρά,	nervus,	νερῆφι.
θύρα,	ianua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
Οὐρανία,	Urania,	Οὐρανίαφι.
ἔννη,	prima mensis,	ἔννηφι.
ἑχάρα,	focus,	ἑχάραφι.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέληφι.
ἑνὴ,	cubile,	ἑνὴφι.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum.

Dixi autem in obliquis abjici consonantem, ut hîc in quibusdam cernere licet.

ἀπὸ νερῆφι, pro ἀπὸ νερᾶς. *Iliad.* θ. ἐ nervo.

ἐξ ἐνὴφι, pro ἐξ ἐνῆς. *Odyss.* β. ἐ cubili.

ἀμ' ἡοῖ φαينوμένηφι pro φαينوμένη, *Odyss.* ζ cum aurora.

ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι, *Odyss.* ο. pro δεξιτερῇ vel δεξιτερᾷ in manu dextra.

ἐς τ' αὖριον, ἐς τ' ἐννηφι, pro ἐς τ' ἐννην. *Hesiod.* in crastinum, & perendinum. Videtur interdum α mutari in \omicron , ἐπ' ἑχάραφι, pro ἐπ' ἑχάρα. *Odyss.* ε. super foco. & *Iliad.* ν. παρ' αὐτόφι, pro παρ' αὐτὰς apud ipsas.

Quaedam vocabula hujus declinationis apocopen patiuntur, γλῆν, pro γλήνη, pupilla: κῆ pro κηῖ, hordeum.

.TER:

INSTIT. LING. GRÆCÆ TERTIA DECLINATIO SIMPLICIUM.

Continet masculina, feminina, & communia in
 ἄνθρωπος, homo ἡ ὁδός, via : ὁ καὶ ἡ ὄν, asinus :
 ἵππος, equus : Et ex adjectivis ὁ καὶ ἡ χρησίμος, utilis :
 φρόνιμος, prudens : & similia.

Neutra habet in ὄν τὸ ξύλον, lignum : τὸ ζῶον, animal.

Excipe ἄλλο, aliud ; τιλιεύω, tantum ; τοιοῦτος, tale ;
 ποσῦν, tantum. & ex pronominiibus ποῦ, ἐκεῖνο, αὐτό.
 quæ neutra cū sint, non desinunt in ν ; sicut ex arti-
 culis τὸ καὶ ὁ.

ANNOTATIO.

*Legimus non rarò apud Isocratem & alios ποῖτον &
 ποσῖν, tantum, potissimum sequente vocali. Reperiuntur
 etiam sæpè apud Aristotelem & alios ταυτὸν, idem, pro
 τὸ αὐτό : & apud Aristoph. ταυτὸν pro τῷτον.*

PARADIGMA TERTIÆ DECLINATIONIS.

Sing. ὁ λόγος, ἡ λόγος, τὸ λόγος, ὁ λόγος, ἡ λόγος.

Dual. τὼ λόγος, αἱ λόγοι, ὡ λόγος.

Plur. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὧ λόγοι.

Sic. ἡ ὁδός, via : ὁ καὶ ἡ ἐνδοξός, gloria.

Neutrum. τὸ ξύλον, ἡ ξύλα, τὸ ξύλον, ὡ ξύλον.

Dual ut in masculino.

Plur. τὰ ξύλα, αἱ ξύλα, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὧ ξύλα.

Neutorum tres casus semper sunt similes, Nomi-
 nativus, Accusativus, & Vocativus, qui in plurali
 in α exeunt.

DIA-

33

LIBER PRIMUS.
DIALECTI HUIUS
DECLINATIONIS.

GENITIVUS singularis Ionicè οιο, λόγιο: Doricè ω, τοῦ λόγῳ. GENITIVUS dualis οἶν λόγῳιν. DATIVUS pluralis οἰσι, λόγοισι. ACCUSATIVUS Doricè ως, ὅς, τοὺς λόγῳς καὶ λόγῳ.

Additur quoque nonnullis hujus declinationis vocabulis in os ὅον, φι seu φιν, abjectis prius litteris ε & ν, suntque indeclinabilia in omnibus casibus ὅ numeris, ὅ paroxystona; quorum exempla quaedam hic subjicimus.

στρατός,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιός,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκός,	æs,	χαλκόφι.
πόντῳ,	mare,	πονίόφι.
ὀσέον,	os, ossis,	ὀσεόφι.
δάκρυον,	lacryma,	δακρυόφι.
ἱκρίον,	tabulatum,	ικριόφι.

EXEMPLA OBLIQUORUM.

ἐκ ποντόφι	pro	ἐκ πόντε, ex mari. Odyss. ω.
ἀπὸ στρατόφι		ἀπὸ στρατῶ, ab exercitu. Iliad. κ.
ἐπὶ ἱκρίόφι		ἐπὶ ἱκρίῳ, in tabulato, Odyss. γ.
ἀπὸ ὀσεόφιν		ἀπὸ τῶν ὀσῶν, ab ossibus, Odyss. ξ.
τοῖς δακρυόφι		δακρυόις, lacrymis Odyss. ε.
ἄμφ' ὀσεόφιν		ἄμφι τὰ ὀσά, circa ossa, Odyss. π.

Quaedam nomina hujus declinationis patiuntur quoque apocopen, ἄλφι pro ἄλφισον, farina: κάεα pro κάεηον, caput: ἱεῖ pro ἱεῖον, lana: γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum?

E

QUAR-

INSTIT. LING. GRÆCÆ QUARTA DECLINATIO SIMPLICIUM.

HÆc declinatio Atticorum propria est. Eadem continet genera, quæ tertia.

Terminationes *ως* & *ων*, quarum hæc neutrorum est. ὁ Μενέλεως, *Menelaus*. ἡ ἄλως, *area*: ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, *fertilis*: τὸ ἔυγων in plurali, τὰ ἔυγεω.

Vocativus ubique similis est nominativo.

PARADIGMA QUARTÆ.

Sing. ὁ Μενέλεως, ὃ Μενέλεω, τῷ Μενέλεω, τὸν Μενέλεων, ᾧ Μενέλεως.

Dual. τῶ Μενέλεω, τοῖν Μενέλεων.

Plur. οἱ Μενέλεω, τῶν Μενέλεων, τοῖς Μενέλεως, τοὺς Μενέλεως, ᾧ Μενέλεω.

Sic ἡ ἄλως, τῇ ἄλῳ, τῇ ἄλῳ.

ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, *fertilis*: τῷ καὶ τῇ ἔυγεω. τὸ ἔυγων, *fertile*.

Plur. τὰ ἔυγεω.

Unum est neutrum in *ως*, τὸ χρέως, ὃ χρέω, *debitum*: pro quo dicimus etiam τὸ χρεῶν, accentu in ultima, & duo in *ω*, ἀγῆρω, *senij expers*, & ἐπίπλεω, *plenum*; illud apud Philonem, hoc apud Plutarchum.

Quinque formant accusativum sine *v*. ὁ Ἀῖθως, τὸν Ἀῖθω, *Athomons*: ἡ ἔως, τὴν ἔω, *αιτορα*: ἡ Κέως, τὴν Κέω, *Ceos insula*: ἡ Κῶς, τὴν Κῶ, *Cos insula*: ὁ λαγῶς, τὸν λαγῶ, *Ierns*. Quædam tamen ex his, immo pleraque, admittunt *v* in accusativo: τὸν Ἀῖθων, apud Herodot. & τὸν λαγῶν, apud Plutarch. & alia apud alios.

A N N O T A T I O.

Prædictis addunt nonnulli ὁ καὶ ἡ ἴλεως, τὸν καὶ τὴν ἴλεω, propitius: ὁ καὶ ἡ ἀγῆρως, τὸν καὶ τὴν ἀγῆρω, *senij expers*: ὁ πλέω

πλέως, τὸν πλέω, plenus : *cum compositis*, ἐκπλέως, ἀνάπλεως, ἐπίπλεως. *Item* τὸ Μενέλεω, τὸ Τιωδάρεω, & in sacris litteris Ruth. cap. 3. τὸν ἄλω : ponitur enim eo loci ἄλως & ἄλων masculinè. His annumerant aliqui τὸν γέλω, pro γέλων, à γέλως, risus. quatuorvis quæ per quintam declinationem etiam inflectuntur, videantur potius ex apocope nasci ut τὴν vel τὸν ἄλω pro ἄλωνα, τὸν γέλω pro γέλωτα, & sic de reliquis.

Genitivus singularis desinit poetice in ω : ὁ Μίνως, Μινῶο, Minos : ὁ Ἀνδρέγεως, Ἀνδρόγεῶο, Androgeos, quidam subscribunt iota. Μινῶο, Ἀνδρόγεῶο. Pertinent autem ad hanc declinationem præcipuè composita à κέρας, cornu : γέα sen γαῖα, terra : χρέως, debitum : & κρέας, caro. ὁ κὴ ἡ δίκερως, bicornis : ὁ κὴ ἡ πολύκερως, multicornis : ὁ καὶ ἡ μονόκερως, unicornis : ὁ ῥινόκερως, rhinoceros : ὁ καὶ ἡ βαθύγεως, profundam terram habens : ὁ καὶ ἡ εὐγεως, fertilis : τὸ ἀνώγειν, coenaculum ; quasi ἄνω τῆς γῆς, supra terram : ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus : ὁ ὑπόχρεως, debitor : ὁ καὶ ἡ ἡδύκερως, suavem carnem habens.

Ναὸς, templum, & λαὸς, populus, cum suis compositis tertia declinationis, mutant hic & longum in e : λεὼς, νεὼς, Μενέλεως, νεώφυλαξ.

Servant porro Latini interdum casus hujus declinationis Attica, *Aeneid.* 6. In foribus letum Androgeo, *Et* 1 *Georg.* Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo Dejicit. *Et* 1 *Cor.* 1. Ego quidem sum Pauli, ego verò Apollo, ubi Apollo genitivus Atticus est, à recto Ἀπολλῶς, de quo *Actor.* 18. Usurpavit *Mela lib.* 2 dativum Atho, & *Plinius accusativum* Athon.

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud Latinos per quintam declinationem : Atho, Athonis. *Cic.* 2 *de Finibus.* Helleſponto juncto, Athone perſoſſo, maria ambulasset. *Viſde Emmanuelem Annotat. ad ſecundam declinationem.*

QUINTA DECLINATIO

SIMPLICIUM

IMPARI SYLLABA.

Completitur hæc declinatio omnia genera, & terminationes plurimas, cujus hoc est commune paradigma.

Sing. Nom. ὁ πᾶν, ἡ πᾶν, τῷ πᾶνι, τῇ πᾶνι, ὡ πᾶν.

Dual. τῶ πᾶνε, τοῖν πᾶνοιν, ὧ πᾶνε.

Plural. οἱ πᾶνες, τῶν πᾶνων, τοῖς πᾶσι, τοῖς πᾶσιν, ὧ πᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali: τὰ καὶ ὧ ἄσπεα, urbes.

ANNOTATIO.

Ut terminationes hujus declinationis, & formationes genitivi faciliè percipiantur, & memoriâ retineantur, diligenter initio proponenda & cognoscenda sunt litteræ, quas vocant Terminales, quarum numerantur novem; quatuor vocales, α, η, υ, ω: & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne ergò nomen Græcum quinta declinationis in aliquam ex istis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur, Γαβριήλ, Μιχαήλ, Ἀδάμ.

Consuletur verò non parum memoria, si ordinem alphabeti sequamur, non tantum in litteris ultimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proximè terminalem consonantem antecedunt.

ατ: τὸ βῆμα, βήματ, gradus, tribunal. ἄλφα,
α { βῆτα, γάμμα, & similia litterarum nomina, indeclinabilia sunt.

A N-

ANNOTATIO.

Non rarò tamen audias viros doctos duo gammaata vel figmata dicere. ε, υ, ο, ω, declinantur ratione adjectivi adjuncti, quod est ψιλόν, μικρόν, μέγα.

Indeclinabilia quoque sunt nomina in α ex apocope nata: τὸ ἄλειφα pro ἄλειφαρ, pinguedo: ὕφα pro τὸ ὕφασμα, textura: σκέπα pro τὸ σκέπασμα, tegmen.

ιτ⊕: τὸ μέλι, μέλιτος, mel; cum compositis. οἰνόμελι, vinum mulsū; ὀξύμελι, acium mulsū; ὑδρομέλι, aqua mulsā.

Adjectiva neutra in ι sequuntur leges masculinorum, ἔυχαι, ἔχαριτ⊕, gratum: φιλόπατρι, amans patriæ, φιλοπάτριδ⊕.

Sic π, ἱνός, aliquid vel aliquid.

ι⊕: τὸ σῖνιπι, σινήπι⊕, sinapi. Hoc tamen ajunt esse non Græcum, sed barbarum; sicut etiam κόμμι, κινάβαρ, & πέπερ.

• ANNOTATIO.

Alia in ι ex apocope indeclinabilia sunt: ἄλφι pro ἄλφιν, farina, puls: τροφή pro τροφίμον, alimentum præbens: ἔρι pro ἔριον, lana. Neque spectant ad quintam, sed ad tertiam. Sunt autem omnia nomina quintæ in α ⊕ generis neutri.

υ⊕: τὸ γόνυ, γόνυ⊕, genu: δόρυ, δόρυ⊕, hasta.
 ε⊕: τὸ ἄστυ, ἄστυ⊕, urbs: ἡδύ, ἡδέ⊕, suave.
 τὸ πῶν, πῶε⊕, grex ovium.

ANNOTATIO.

Quæ in υ⊕, quæ verò in ε⊕, genitivum formant, usque discendum est. Nam quod ajunt substantiva, in υ penultimam

nam corripientia, habere υ, penultimam verò producen-
tia, ε; verum quidem est; sed quid facies, si vox cum
vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat; ut δάκρυ,
lacryma. Certè ad usum hic confugiendum erit, qui te
docebit, vocem hanc formare genitivum in υ, τὸ δάκρυ,
δάκρυ.

Hinc quoque rejicienda sunt ex apocope facta; ut γλάφυ
pro γλαφυρόν, rotundum: non enim huc pertinent.

ω, ό: ἡ Λητώ, Λητό, Λητῆς, Latona.

ANNOTATIO.

Pertinent hæc ad quartam contracturam, & ferè sunt
nomina propria mulierum: ἡ Μαντώ, Μαντό. Rejice
hinc illud δῶ, domus pro δῶμα.

αν: ό παῖν, παῖν, παῖν: ό πῆν πῆν, Titan: ό Πᾶν, Πανός, Pan, Deus pastorum. &
neutra, μέλαν, niger: τάλαν, miser.

αν: αντός: τὸ πύσαν, πύσαντ, quod verberavit: &
similia participia aoristi primi activi: vel præ-
sentis temporis, & aoristorum secundæ conjugationis
verborum in μι, (σαν σάντ, quod stetit)
cum nomine πᾶν, παντός, omne.

εν: τέρεν, τέρεν, tenerum.

εντ: χαρίεν, χαρίεντ, gratiosum.

Sic participia in εν: τυφθέν, τυπέν, verberatum:
πθέν, ponens; θέν, quod posuit.

Omnia in εν sunt generis neutri.

ηνος: ό Έλλω, Έλλω, Græcus: ἡ Σειρήν, Σε-
ρήν, Siren.

ενος: ό ποιμήν, pastor: ποιμήν. ἡ φρήν, mens:
φρενός: ό τέρεν, τέρεν, tener.

ιν: ό Δελφίν, Δελφίν, delphinus: ἡ ἀκτὴν,
ἀκτὴν, radius.

ον@: τὸ μείζον, *maius*, μείζον@. Neutra hæc sunt à masculinis comparativis in ων.

ονλος: τὸ τύπλον, τύπλοντ@, *verberans*: præsentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis activæ; vel præsentis temporis, & aoristi secundi verborum in μι tertiae conjugationis.

οδος: τὸ δίπεν, δίποδ@, *bipes*.

υντος: τὸ τυπῆν, τυπῆντ@, *verberaturus*.

Neutra sunt hæc omnia: illa composita ex πός: hæc verò participia futuri secundi activi, vel primi etiam in quinta conjugatione: vel præsentis in prima & tertia circumflexorum, aut sanè adjectiva & contracta ex όεν, quorum masculina όεις, ut ροδόεις, ροδῆν, ροδῆντ@, *roseus*.

υνος: ὁ μόσιω, μόσιω@, *turris* vel *domus* *lignea*.

υντ@: τὸ ζῳγνῶ, ζῳγνῶτ@, *jungens*: præsentis temporis, quartæ conjugationis verborum in μι.

ων@: ὁ κλών, κλώνος, *ramus*: ὁ αἰών, αἰών@, *ævum*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*.

ονος: ὁ πέλιων, πέλιονος, *ferra*: ἡ χελιδών, χελιδόνος, *hirundo*. & communia, ὁ εἰς ἡ εὐδαίμων, & τὸ εὐδαίμων, *felix*. Sic comparativa, ὁ κρείς ἡ κρείσσων, κρείσσοντ@, *melior*.

ωντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντ@, *Xenophon*: ὁ βοῶν, βοῶντ@, *clamans*: & similia participia præsentis activi secundæ Circumflexorum.

οντ@: δράκων, δράκοντ@, *draco*: & participia barytonorum præsentis temporis, vel aoristi secundi, vel futuri primi vocis activæ: ὁ τύπλων, τύπλωντ@, *verberans*.

οδντος: ὁ τυπῶν, τυπῶντ@, *verberaturus*; cùm reliquis participiis futuri secundi activi, vel præsentis in prima & tertia Circumflexorum.

- κος: ὁ θώραξ, θώρακος, *thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος,
calix ἡ αἰλώπηξ, αἰλώπεκος, *vulpes*; *mutato η in ε*.
 ρος: ὁ ἄρπαξ, ἄρπαγος, *rapias*.
 ξ: ἡ θριξ, τριχός, *capillus*; *substituto τ pro θ*,
 quod fit propter sequentem adspiratam χ. In dati-
 vo plurali rursus assumit θ (θριξι;) non enim
 sequitur adspirata, sed ξ.
 κτ: ὁ ἀναξ, ἀνακτος, *rex*: ἡ κνὺξ, νυκτός, *nox*.
 ας: ὁ μάκας, μάκαρος, *beatus*: ἡ δάμας, *uxor*:
 τ' νέκταρ, *nectar*.
 ας: τ' ἥπαρ, ἥπατος, *hepar*: τὸ δέλεαρ, *esca*.
 Indeclinabilia sunt τὸ μῶμας, *stultus*: & τὸ ὄναρ,
somnium.
 εις: ὁ φθέρ, φθειρός, *pediculus*: ἡ χεὶρ, χειρός;
 τῶμας: ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

ANNOTATIO.

*Sed verum sit communia generis ἀντίχειρ, non convenit
 inter omnes; sunt enim qui praeferunt ἀντίχειρ, cum pollicem
 significat, potius esse masculinum, quam femininum, sub-
 audito nomine δάκτυλος, digitus. sic ὁ καὶ ἡ πολύχειρ,
 multimanus.*

- ης: ὁ Σῆρ, Σηρός, *Ser populus*, & *vermis*
nonis ferientis: ὁ λατήρ, λατῆρος, *pelvis*: τὸ κῆρ, κηρός,
cor: ἡ κῆρ, κηρός, *fors, fatum*.
 ης: ὁ αἰθήρ, αἰθέρος, *ether*: ὁ πατήρ, πατέρος,
 πατρός, *pater*: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρός, *mater*: ἡ
 γαστήρ, γαστέρος, γαστρός, *venter*: & familia quæ syn-
 cope patiuntur; ē quibus etiam est, ὁ ἀνὴρ, ἀνέ-
 ρος, ἀνδρός, *vir*. Vide infra Caput VII. post
 medium.
 ος: τὸ ἥτορ, ἥτορος, *cor*, *animus*: & quod inde
 componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, *magnanimus*.

υρ : ὁ ψίθυρ, ψίθυρ, *susurro* : ὁ ἢ ἡ μάετυρ,
μαετυρ, *iesitis* : τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

ωρ : ὁ Φῶρ, Φωρὸς, *fur* : ὁ ἰχώρ, ἰχώρ, *humor*,
sanies. τὸ ἔλωρ, ἔλωρ, *carogna*.

ωρ : ὁ Νέσωρ, Νέσωρ, *Nestor* : ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ,
sine patre : ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*. Excipe τὸ
ὑδωρ, ὑδαί, *aqua*, *quasi ab ὑδας*.

αντ : ὁ Αἶας, Αἶαντος, *Aiax* : ὁ πᾶς, πάντος,
omnis ; *cum compositis*, ἅπας, σύμπας, *omnis*. ὁ τύ-
ψας, τύψαντ, *qui verberavit* : ὁ ἰπᾶς, ἰπᾶντ,
stans : αἶς, αἶντ, & similia participia.

αν : ὁ μέλας, μέλαν, *niger* : ὁ τάλας, τάλαν,
misfer.

αδ : ἡ λαμπὰς, λαμπάδ, *lampas* : ἡ μονὰς,
μονάδ, *unitas*.

ατ : τὸ γῆρας, γῆρας, *senectus* : τὸ κέρας, κέρας,
cornu.

α : ὁ λάας, ἔλαα, *lapis* : ὁ λᾶς, λαός, *lapis*.

αιτ : ἡ δαῖς, δαυτός, *convivium* : τὸ αἶς, σταυτός,
fatina aqua subacta.

αιδ : ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδός, *puer*, *puella* ; *cum*
compositis : ἅπαις, *sine liberis* ; ἑνπαις, *felix liberis*.

α : ἡ ναῦς (*Ionice νηὶς*, & *dixeresi νηὶς*, *genit.*
νηὸς, & sic per reliquos casus.) ναός, *navis*, vel
νεώς : quamvis alij hunc genitivum torment à recto
νεῦς. sic γεαῦς, *apud, vetula*.

In prosa verò hæc terminationes à nom. ναῦς
usitatiores habentur, *gen. νεώς*, *dat. νηὶ*. *acc. ναυῶ*. &
plurali nom. νῆες, *genit. νεῶν*. *dat. ναυοῖ*. *acc. us. ναῦς*.

ε : τὸ ἀληθές, ἀληθέ, *verum*. Noutra sunt
hæc, à communibus in υρ, primæ contractarum.

εν : ὁ κτεῖς, κτενός, *pecten*. Sic. εἶς, ἐνός, *unus* ;
cum compositis μηδεῖς, ὑδεῖς, *nullus*.

εντ : ὁ Σιμόεις, Σιμόεντ, *Simois*, *nomen fluminis* :

42
 15 { ἡ Ὀπίεις, Ὀπίεντ^Θ, *Opus*, *nomen urbis*: ὁ χαρίεις,
 χαρίεντ^Θ, *gratiosus*: ὁ τυφθεῖς, τυφθέντ^Θ: τυπείς,
 τυπέντ^Θ, *qui verberatus est*. ὁ ἠθεῖς, ἠθέντ^Θ, *ronens*:
 ὁ πθεῖς, πθέντ^Θ, *positus*.

Excipe ἡ κλεῖς, *clavis*, τ^ϛ κλειδός, τῇ κλειδί, ἡ κλειδα
 καὶ κλεῖν: & in plurali κλεῖς, *claves*. Matth. 16.

15 { ε^Θ: ὁ βασιλεὺς, βασιλέ^Θ, *rex*: Ionicè βασιλῆ^Θ,
 Atticè βασιλέως.

42
 15 { η^ϛ: ὁ λέβης, λέβητ^Θ, *lebes*: ἡ ἐοδής, ἐοδήτ^Θ,
vestis: ἡ κακότης, κακότητ^Θ, *malitia*: ἡ ἀσειότης,
 ἀσειότητ^Θ, *ιη βασιτας*: ἡ δριμύτης, δριμύτητ^Θ, *acrimo-*
nia: & similia infinita ab adjectivis in *ος* vel in *ύς*.
 η^ϛ: ὁ πμήης, τιμῆντ^Θ, *honoratus*: ὁ δαφνηῖς, δα-
 φνῆντ^Θ, *laurens*: quæ sunt contracta ex πμήεις,
 δαφνηῖς.

42
 15 { εντ^Θ: ὁ Κλήμης, Κλήμητ^Θ, *Clemens*.
 ε^Θ: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένε^Θ, *Demosthenes*: ὁ
 καὶ ἡ αἰληθής, *verus*, *vera*: & similia plurima ad-
 jectiva, primæ declinationis contractarum.

15 { ι^Θ: ἡ πόλις, πόλι^Θ, *civitas*: ὁ λῖς, λιός, *leo*.
 ιδ^Θ: ὁ Πάρις, Πάριδ^Θ, *Paris*: ἡ κρηπίς, κρηπίδος,
basis, *crepida*, *crepido*: ἡ θέμις, θέμιδ^Θ, *jus*, *fas*.
 ι^Θ: ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*, cum compositis:
 εὐχαρίς, *gratus*: ἄχαρις, *ingratus*.

15 { ιδ^Θ: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιδος, *avis*.
 ι^Θ: ὁ θέμις, θέμιστος. sic χάρις, χάριτος, &
 χαρίδος, præter χάριτος.

ANNOTATIO.

Ridens nonnulli. Antesignanum propter duas hos geniti-
 vas nominis χάρις: sed cum Lascaris & alij non ignobiles
 auctores illos agnoscant, non est cur ridentes magnopere
 excusent.

LIBER PRIMUS.

43

15 { *ινος* : ὁ καὶ ἡ τις, πνός, *aliquis*, infinitivum. τις, *quis*? interrogativum. sic ὁ δελφίς, δελφί-
νος, *delphinus* : ἡ ἀκρίς, ἀκρίνος, *radix*.

ANNOTATIO.

Cum articulo postpositivo ὅς componitur τις per omnes numeros, casus, & genera: ὅσις, ἡ τις, ὁ, π, quis, quæ, quod; οὗτιν, ἡσιν, οὗτιν, & sic per omnes casus. Declinatur autem utraque pars compositionis; recipitque ὅσις præter dialectos tertia & secunda declinat. etiam peculiare quædam: nam pro οὗτιν & ὥτιν, dicunt Attici ὅτις, & ὡς, & Iones ὅτεο, ὅτεω, Poeta ὅπτεο, Dores ὅτεν. Gen. plur. Ion. ὅτεων, Dat. ὀτέοισι.

15 { *εἶς* : τὸ τεῖχος, τεῖχε, *maris*, cum multis aliis substantivis primæ contractarum.

15 { *οτ* : τ' τετυφός, τετυφός, *quod verberavi*; & similia participia præteriti activi & medij. Omnia verò hujus declinationis in ος, neutra sunt.

15 { *οδ* : ὁ πούς, ποδός, *pes*; cum compositis, ἀπός, ἀποδ, *pedibus carens*: δίπες, δίποδ, *bipes*.

15 { *ο* : ὁ καὶ ἡ βός, ἡ καὶ τ' βοός, *bos*.

15 { *εντ* : ὁ πλακῆς, πλακῆς, *placenta*: & ejusmodi plura ex ὅσις contracta.

15 { *οντ* : ὁ ὀδούς, ὀδόντης, *dens*; ὁ δίδους, διδόντης, *qui dat vel dabit*: ὁ δούς, δόντης, *qui dedit*; & reliqua participia præsentis vel aoristi secundi tertiæ in μι.

15 { *τὸ οὖς, ὠτ'ς, auris*. Alij dicunt οὖς esse indeclinabile: sed pari ratione dicerent etiam ὤδωρ esse indeclinabile.

15 { *υος* : ὁ μῦς, μυός, *mus*: ὁ ἰχθύς vel ἰχθύς, ἰχθύος, *piscis*.

15 { *εος* : ὁ ὀξύς, ὀξύς, *acutus*: ὁ ἡδύς, ἡδέος, *suavis*: & reliqua hujus terminationis adjectiva.

15 { *εως Atticæ*: ὁ πῆχυς, πῆχυς, *cubitus*: ὁ πρέσβυς,

	<i>senex</i> seu <i>legatus</i> : ὁ πέλεκυς, <i>securus</i> .
υς	υδος : ἡ χλαμύς, χλαμύδος, <i>chlamys</i> : ὁ καὶ ἡ κήλυς, νεήλυδος, <i>alutena</i> .
	υθος : ἡ κόρυς, κόρυθος, <i>galea</i> .
	υγτος : ὁ ζῶγγυς, ζῶγγύντες, <i>jungens</i> : & similia participia quartæ in μι.
ως	ωτος : ὁ γέλως, γέλωτος, <i>risus</i> ; τ' Φῶς, Φωτός, <i>lux</i> . oos : ἡ αἰδώς, αἰδόος, <i>phidor</i> , <i>verecundia</i> : ἡ ἡώς, ἡόος, <i>aurota</i> : quæ sunt quartæ contractarum, & sola hujus terminationis.
	οτος : ὁ τετυφῶς, τετυφότης, <i>qui verberavit</i> : & similia participia præteriti activi vel medij, generis masculini.
λς	ωος : ὁ Τρῶς, Τρώος, <i>Trojanus</i> : ὁ ἥρωας, ἥρωος, <i>heros</i> .
νς	λος : ὁ αἶλς, αἰλός, <i>sal</i> : ἡ αἶλς, αἰλός, <i>mare</i> .
ες	νθος : ἡ ἑλμινς, ἑλμινθος, <i>lumbricus</i> .
	ρτος : ὁ μάκαρς, μάκαρτος, <i>beatus</i> .
	πος : ὁ ὠψ, ὠπός, <i>visus</i> : ὁ κύκλωψ, κύκλωπος, <i>Cyclops</i> .
ψ	βος : ὁ Ἀΐψ, Ἀΐψβος, <i>Arabis</i> ; ἡ φλέψ, φλεβός, <i>vena</i> .
	φος : ὁ Κίνυψ, Κίνυφος, <i>nommen fluvij</i> . ἡ κατήλιψ, κατήλιφος, <i>scala</i> .

Et hæc de formationibus genitivi quintæ declinationis.

Omnes igitur terminationes recti, à quibus genitivus deducitur, sunt istæ : α, ι, υ, ω, αν, εν, ιω, ιν, ον, ρν, ιω, ων, ξ, αε, ειε, ηε, οε, υε, ωε, ας, αις, αυς, ες, εις, ευς, ης, ις, ος, ρς, υς, ως, λς, νς, ρς, ψ.

DE ACCUSATIVO QUINTÆ DECLINATIONIS.

Accusativus singularis exit in α.

EXCEPTIONES.

I. Excipe primò nomina in ις, & υς, quorum genitivus

nitivus habet *ος* purum; nam hæc accusativum in *ν* formant. *ὁ ὄφις*, *ὄφις* vel *ὄφεως*, *ὄφιν*, *serpens*: *ὁ βότρυς*, *βότρυς*, *βότρυα*, *racemus*: *ὁ ὄξυς*, *ὄξύς*, *ὄξύω*, *αιχμης*. quamvis hæc quoque *α* habeant, (*τὸν βότρυα*, *τὸν ὄξύα*) maximè apud Poëtas.

II. Excipe secundò barytona in *ις* & *υς* quæ non habent *ος* purum; hæc enim *α* & *ν* sortiuntur. *ἡ ἔρις*, *ἐριδος*, *ἐριδα* vel *ἐριν*, *contemptio*: *ὁ νήλυς*, *νήλυδης*, *νήλυδα* vel *νήλιν*, *advena*: *ὁ Πάρις*, *Πάριδος*, *Πάριδα* vel *Πάριν*, *Paris*.

ANNOTATIO.

Causa hujus duplicis accusativi est, quod hæc vocabula Ionice per ος quoque purum inflectantur, non secus atque ὄφις; unde merito utrâque terminatione finiuntur. In ὀχυρονis hoc non fit; solum enim α habent: ἡ ἐλπίς, ἐλπίδς, ἐλπίδα, spes: ἡ χλαμύς, χλαμύδς, χλαμύδα, chlamys.

III. Excipe tertio finita in *αυς*. *ἡ ναῦς*, *ναῦν*, *navis*: *γερᾶς*, *γερᾶν*, *vetula*: substituto *ν* in locum *ς* nominativi, ut & in *βῆς*, *βῆν*, accidit.

ANNOTATIO.

Legimus tamen βόα, & Doricè βάν: & Poëticè τὴν νάα, vel νῆα, vel νέα, vel νῆυν, navim. sic ὁ λαῶς, λαὸς, λαὶ. λαῶν, lapis.

DE VOCATIVO.

Vocativus similis est nominativo.

EXCEPTIONES.

I. Excipiuntur primò nomina, quæ declinantur per *ντς*: hæc enim, ablato *τς*, Vocativum formant: *ὁ Αἴας*, *Αἴαντς*, *ὦ Αἴαν*, *Aias*: *ὁ Θόας*, *Θόαντς*, *ὦ Θόαν*, *Thoas*:

Thoas : ὁ Πολυδάμας, Πολυδάμαντες, ὦ Πολυδάμαν, *Polydamas* : ὁ λέων, λέοντες, ὦ λέον, *leo* : ὁ γέρον, γέροντες, ὦ γέρον, *senex*.

ANNOTATIO.

Exceptio hac intelligenda est de nominibus, non de participiis. Hinc τύψας, τύψαντ' : ὁ ἰσᾶς, ἰσάντ' : ὁ σᾶς, σάντ', vocativum similem nominativo habenti, ut ὁ τύπῳν, τύποντ', & hujus generis alia participia; sive sint contracta, sive non.

Secundò intelligenda est de nominibus non contractis. Hinc ὁ πλάκῃς, πλάκῃντ', Σιμῃς, Σιμῃντος, cùm sint contracta, vocativum non faciunt in εν, sed secundum aliam quamdam regulam, (de qua postea, Exceptione V.) in υ. quamvis non desint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocativos illos, ὦ Σιμῃν, ὦ πλάκῃν, agnoscant. Ego tamen non video, quomodo hac illorum sententia cùm eorundem verbis cohereat, cùm ajunt: Nota in contractis prædictam exceptionem non habere locum. Certè Σιμῃς & πλάκῃς contracta sunt, nisi quis dicat πλάκῃν & Σιμῃν esse vocativos contractos, pro πλάκῳεν, Σιμῳέν.

Quamobrem nec τιμῃς, nec δαφνῃς, licet flexa per ντ', formabunt sunt vocativum ablato τ', sicut nec Κλήμης, Κλήμεντ', nec Οὐάλης, Οὐάλεντ' : sed tantùm nomina in αντ' & οντ', qualia antè descripsimus: licet non ignorem esse nonnullos, inter quos Lascaris, qui vocativos τιμῃν & δαφνῃν adferant, qui tamen potius videntur contracti ex τιμῃεν & δαφνῃεν.

Solent porro Poëta ex hujusmodi vocativis litteram ν abijcere, ὦ Αἴα, ὦ Θόα, ὦ Λαοδάμα. Quos Latini imitari dixerunt, ὦ Palla, Aeneid. II. à Pallas; Pallantis : ὦ Calcha, apud Senecam Troad. Vide Emmanuëlem in tertia declinatione.

II. Excipe secundò alia quædam nomina, quæ ablato genitivi τῷ vel ος formant suum vocativum: ut adjectiva in ην & εις, quorum neutra in εν; & barytona in ωρ, & in ας, ανος, & in ὦν, ονος. ut ὁ καὶ ἡ τέρῳ, tener, tenera, τέρενῳ, ὦ τέρεν: ὁ καὶ ἡ ἄρσῳ, masculus, mascula, ἄρσενῳ, ὦ ἄρσεν.

ὁ χαρίεις, gratiosus, χαρίεντῳ, ὦ χαρίεν: ὁ τιμήεις, honorabilis, τιμήεντος, ὦ τιμήεν: ὁ δαφνήεις, laureus, δαφνήεντῳ, ὦ δαφνήεν: ὁ πλακόεις, laevis ad modum crustæ, πλακόεντῳ, ὦ πλακόεν; & substantivum, ὁ Σιμόεις, Σιμῶν, ποιεῖν σιμῶν, Σιμόεντῳ, ὦ Σιμόεν.

ὁ Νέστωρ, Nestor, Νέστωρῳ, ὦ Νέστωρ. ὁ Ἑκτωρ, Hector, Ἑκτωρῳ, ὦ Ἑκτωρ: ὁ παντοκράτωρ, σπουροῦς, παντοκράτωρῳ, ὦ παντοκράτωρ.

ὁ μέλας, niger, μέλανος, ὦ μέλαν: ὁ τάλαις, miser, τάλαινος, ὦ τάλαν.

ὁ δαίμων, daemon, δαίμωνῳ, ὦ δαῖμον, passim apud Orpheum: ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, misericors, ἐλεήμονος, ὦ ἐλεήμον: ὁ καὶ ἡ οἰκτιρῶν, misericors, οἰκτιρῶνος, ὦ οἰκτιρῶν.

ANNOTATIO.

Non comprehenduntur sub hac exceptione participia in εις, ut ὁ τυφθεὶς, verberatus, πθεὶς, ponens, πεθεὶς, positus. Idem est enim horum rectus & vocativus.

Illa in εις, formant etiam vocativum in ει, ablato s recti: ὁ χαρίεις, ὦ χαρίει. Quod si in prædictis dictionibus aliquando vocativus est similis nominativo, id per Atticismum vel Poëticam licentiam fieri censendum est.

III. Excipe tertiò composita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocativum faciunt in ον (licet quædam illorum forment genitivum in ανος,) retracto acceptu in antepenultimam. ὁ Ἀπόλλων, Apollo, Ἀπόλλωνῳ, ὦ Ἀπόλλων: Ποσειδῶν, Neptuneus, Ποσειδῶνος, ὦ Πόσειδον: ὁ Ἀγαμέμνων, Agamemnon, Ἀγαμέμνωνῳ, ὦ Ἀγάμεμνον: ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, infelix,

infelix, κακοδαίμονος, ὡ κακόδαμον. Idem comparativis accidit: ὁ βελτίων, ὁ ἀρείων, *melior*, ὡ βέλτιον, ἀρείων.

• A N N O T A T I O.

Composita polysyllaba, quorum genitivus exit in ον Ⓞ, nihil differunt in formatione vocativi a simplicibus in ων, Ⓞ Ⓞ, de quibus in secunda exceptione, nisi quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim ὁ Λακεδαιμόν, Lacedæmon, Λακεδαιμόν Ⓞ, ὡ Λακεδαῖμον. ὁ Παλαίμων, Palæmon, Παλαίμον Ⓞ, ὡ Παλαῖμον: ὁ καὶ ἡ δαίφρων, prudens, δαίφρον Ⓞ, ὡ δαίφρον ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρων, lenis, mitis, ἀγανόφρον Ⓞ, ὡ ἀγανόφρον.

IV Excipe quartò gravitona in ηρ: hæc enim ερ habent ἡ μήτηρ, mater, ὡ μήτηρ: ἡ θυγάτηρ, filia, ὡ θυγάτηρ: ἡ Δημήτηρ, Ceres, ὡ Δήμητηρ. Quod in his quoque oxytonis fit: ὁ πατήρ, pater; ὁ σωτήρ, saluator; ὁ δαήρ, levir; ὁ ἀνὴρ, vir: ὡ πάτερ, σῶτερ, δάερ, ἄνερ, quibus etiam accentus retrahitur.

A N N O T A T I O.

Invenitur tamen aliquando ὡ σωτήρ. Legem hanc barytonorum non sequitur hoc βαγιονίμ, ὁ Πίηρ, Πίερ Ⓞ, ὡ Πίηρ.

V. Excipe quintò nomina in εὺς & κς, quæ ε deponunt. ὁ βασιλεὺς, rex, ὡ βασιλεῦ: ὁ βοῦς, bos, ὡ βοῦ: ὁ πλάκους, rapus crustaceus, placenta, ὡ πλακῶ.

Præter ὁ ποῦς, pes, ὡ πούς: ὁ ὀδούς, dens: ὡ ὀδούς: ὁ καὶ ἡ παῖς, puer, puella, cùm suis compositis; ὁ καὶ ἡ ἄπαις, sine liberis; ὁ καὶ ἡ εὐπαις, felix liberis, deponit eodem modo ε in vocativo.

A N N O T A T I O.

Non videtur idem dicendum de compositis à ποῦς, ut δίπαις, τρίπους, πολὺπαις: nam Silius, Poëta Latinus, ali-

aliquoties nistur vocativo Μελάμπε, ad imitationem cericè Gracorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione. Est ἡ πῆς suum σ in vocativo retinet, ut distinguatur ab adverbio πῆ; causa nulla erit, cur id in vocativo composita retineant.

VI. Excipe sextò gavitona in ις & υς: amittunt enim σ in vocativo. ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι: ὁ ῥότρε, *botrus*, ὦ ῥότρε.

Idem accidit adjectivis oxytonis in υς: ὁ ὄξύς, *acutus*, ὦ ὄξύ. Et monosyllabis: ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ: ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ. Et Poëtice oxytonis in ις: ἡ Ἀμαρυλλίς, *Amaryllis*, ὦ Ἀμαρυλλίς.

ANNO TATIO.

Idem fit apud Latinos in hujusmodi oxytonis. Virgil. Mirabar quid mœsta deos Amarilli vocares. Vide Emmanuelem proximè nominato loco.

Substantiva oxytona in υς: ut χλαμύς, chlamys, & lingua communi omnia oxytona in ις, retinent σ in vocativo. ἡ ἐλπὶς, ὦ ἐλπὶς, spes.

VII. Excipe septimò vocabula in ης primæ contractarum; quorum vocativus in ις: & nomina in ω & ως quartæ, quorum vocativus in οἱ exit. Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένης, *Demosthenes*: αἰληθής, ὦ αἰληθές, *verus*: ἡ Λητώ, ὦ Λητώ; *Latona*.

DE DATIVO PLURALI

Fit à dativo singulari, posito σ ante, (τῷ βότρεϊ, τοῖς βότρεϊ) rejectisque litteris δ, θ, γ, τ, si occurrant in singulari: τῇ λαμπάδι, ταῖς λαμπάσιν; ὄρνιθι, ὄρνισιν; ἡδέντι, πηγεῖσι: λέβητι, λέβησιν.

Quod si rejecta aliquæ prædictis litteris, dativus

vus pluralis corripere, cum longus fuerit positione in singulari : diphthongus facienda est, adscita vocali. λέωνι, λέεσι, non λέοσι; τιθένι, τιθέσι, non τιθεσι.

A N N O T A T I O.

Causa hujus rei est, quod dativus pluralis ejusdem quantitatis esse debeat cum singulari, si hic brevis sit, ut τείχεϊ, λαμπάδι, brevis erit & ille, τείχεσι, λαμπάσι: si vero sit longus; longus erit & ille, πτώει, πτώσι: πθένει, πθέσει: ισάνει, ισάσι.

Accidit tamen aliquando, ut dativus singularis sit brevis, pluralis longus; & hoc potissimum in vocabulis, & in obliquis habentibus: potest enim pluralis dativus major esse quantitate quam singularis, sed numquam minor. ὁ ῥήτωρ, ῥήτορι, ῥήτορι, rhetor: ὁ μάρτυρ, μάρτυρι, μάρτυρι, martyr, testis.

E X C E P T I O N E S.

I. Excipe primò nomina in ξ, ψ, & in diphthongum sequente ε desinentia; hæc enim dativum pluralem à nominativo singulari formant, adjecto iota. ὁ κόρυξ, κόρυξι, κορυβίς; ὁ Ἄραψ, Ἀραψί, Arabs; ὁ βασιλεὺς, βασιλεῦσι, rex; ὁ βῆς, βοῦσι, bos. At ὁ πῆς, τίς ποῖ, pes; τὸ ἔς, ὦσι, auris; ὁ υἱός, υἱοῖ, filius; ὁ δραμεὺς, δραμέσι, cursor. Neque invenitur υἱοῖσι, δραμεῖσι, ut testatur Antesignanus.

II. Excipe secundò nomina in ης, in obliquis syncopen pati solita; hæc enim dativum pluralem in ασι faciunt. πατήρ, πατέρας: ἡ μήτηρ, μητέρας: ὁ ἀνὴρ, ἀνδράσι: ἡ θυγάτηρ, θυγατέρας. sic ὁ υἱός, filius, τοῖς υἱάσι, inserto α, pro υἱοῖ. γαστήρ tamen (venter) facit γαστήροσι, ut quidam volunt.

LIBER PRIMUS. DE DIALECTIS QUINTÆ DECLINATIONIS.

VOcativos omnium nominum in ων, etiam oxytonorum, quæ per oſ declinantur, formantur *Æoles* in ον ablato scilicet ος genitivus; ἡ ἀηδών, lusciniæ, ἀηδόν, ὦ ἀηδέν. communiter ὦ ἀηδών. ἡ χελιδών, hirundo, χελιδόν, ὦ χελιδόν, communiter ὦ χελιδών.

Additur quoque nonnullis nominibus quintæ declinationis syllaba φι & φιν Sed in neutris quidem in ος, vertitur o in ε: in femininis verò in ων; formato genitivo, abhucien- dum est ε: & in alijs alia mutanda sunt; ut in his exem- plis vides.

τὸ σῆθος,	pectus,	σῆθεσφι.
τὸ ὄρε,	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχη,	currus,	ὄχεσφι.
ἡ κωτυληδών,	coxa,	κωτυληδόν, κωτυληδονόφι.
ἡ χελιδών,	hirundo,	χελιδόν, χελιδονόφι.

Invenitur etiam *Iliad.* 9. ἐξ Ἐρέβωσφιν, pro ἐξ Ἐρέ- βως, ex Erebo, genitivus a nomine τὸ Ἐρέβ. Et *Iliad.* 12. παρὰ ναῦσιν, pro ὑπὸ νηῶν, à navibus.

Accidit quoque huic declinationi apocope. δῶ pro δῶμα, domus. Id quod fit in omnibus casibus singularis numeri, ut in hoc schemate cernis.

In Nom. τὸ { σκέπα
 ὑφα
 δῶ } pro { σκέπασμα, tegmen.
 ὑφασμα, textum.
 δῶμα, domus.

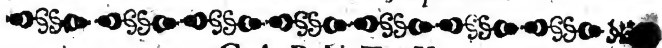
In Gen. { Αἶαν
 Θόαν } pro { Αἶαντ, vel etiam Αἶα,
 Θόαντ, Θόα, ut places
 Lastari.

In Dat. τῇ $\left\{ \begin{array}{l} \delta α τ \\ \Theta έ π \\ μ ά σ τ \\ π α ρ έ κ κ η σ τ \\ τ ῶ ἰ δ ρ ῶ \end{array} \right\}$	pro $\left\{ \begin{array}{l} \delta α τ ἰ δ ῶ , \text{ pugnā.} \\ \Theta έ π ἰ δ ῶ , \text{ Thetidī.} \\ μ ά σ τ ἰ δ ῶ , \text{ scuticæ.} \\ π α ρ έ κ κ η σ τ ἰ δ ῶ , \text{ uxori.} \\ ἰ δ ρ ῶ τ α , \text{ sudori.} \end{array} \right\}$
In Accus. τῷ $\left\{ \begin{array}{l} Α π ό λ λ ω \\ Ποσειδῶ \\ ἰ δ ρ ῶ \end{array} \right\}$	pro $\left\{ \begin{array}{l} Α π ό λ λ ω ν α , \text{ Apollinem.} \\ Ποσειδῶ ν α , \text{ Neptunum.} \\ ἰ δ ρ ῶ τ α , \text{ sudorem.} \end{array} \right\}$
In vocat. ὦ $\left\{ \begin{array}{l} Λ α ο δ ά μ α \\ Πολυδάμα \\ Αἴ α \\ Θό α \end{array} \right\}$	pro $\left\{ \begin{array}{l} Λ α ο δ ά μ α ν , \text{ Laodamas.} \\ Πολυδάμ α ν , \text{ Polydamas.} \\ Αἴ α ν , \text{ Ajax.} \\ Θό α ν , \text{ Thoas.} \end{array} \right\}$

Genitivus & dativus duales crescunt interdum additione anius syllabæ : ποδοῖν pro ποδοῖν.

Dativum pluralem formant Poeta a nominativo plurali addito iota : Αἴαντες, Αἰάντεσι; λέβητες, λεβήτεσι, & duplicatio σ. λεβήτεσσι, promi ratio & carminis necessitas exigat: βήματα, βηματέσι. σώματα, σωματέσι, mutato α in ε, & addita syllabά σι.

Ceterum nominibus & verbis, in i vel e desinentibus, adijci solet consonans ν, sequente in altera dictione, vocali vel diphthongo. τύπτειν ἐκείνον, verberant illum. λέγειν ἐκείνοισι; leonibus illis. ἐτυπτεν αὐτόν, verberabat illum. Quod Poeta non raro faciunt versus gratiā, etiamsi consonans sequatur. Et hac de declinationibus simplicibus.

CAPUT V.

DE DECLINATIONIBUS

CONTRACTIS.

Quinque sunt harum declinationum ortæ à quinta; & ita appellatæ, quod in nonnullis casibus contrahantur, duabus syllabis in unam coalescentibus.

PRI-

LIBER PRIMUS. 53

PRIMA DECLINATIO.

Continet masculina, feminina, & communia in ης, & neutra in ες & ος. ὁ Δημοσθένης, *Demosthenes*. ἡ τριήρης, *triremis*. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, *verus, vera, verum*. τὸ τεῖχος, *murus*.

PARADIGMA PRIMÆ DECLINATIONIS.

Sing. ὁ Δημοσθένης, ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένης. τῷ Δημοσθένει, θένει. πὺν Δημοσθέnea, θένη. ὧ Δημοσθένες.

Dual. τῷ & ὧ Δημοσθένεε, θένη. τῶν Δημοσθένεοιν, θενοῖν.

Plur. οἱ & ὧ Δημοσθένεες, θένεις. τῶν Δημοσθένέων, θενῶν. τοῖς Δημοσθένεσι. οὗν Δημοσθέneas, θένεις.

Sic ἡ τριήρης, τῇ τριήρει. τριήρης. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τῇ ἀληθείς, ἀληθής. τὸ τεῖχος, ὃ τείχεος, τείχεος. τῷ τείχεϊ τείχεϊ.

Neutra in plurali contrahuntur in η, τὰ τείχεα, τείχη. τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ.

Dativus pluralis in nulla declinatione contrahitur.

A N N O T A T I O

Accusativus in εα contrahitur in η; sed quorum rectius definit in ης purum, contrahuntur etiam in α. ut εὐφυής, ingeniosus, & εὐφυῆ vel εὐφυᾶ. sic ὕγιής, fanus. Quamvis sunt qui velint, solum accusativum in α esse usitatum.

Quadam nomina prima contractarum habent nonnumquam terminationes prima simplicium: τῇ Δημοσθένει, τῇ Ἀλαιοφάνει, τῇ Σωκράτει, & ὧ Σωκράτη. οἱ Ἀλαιοφάναι, & τὰς Ἀλαιοφάνας. De quibus plura, cum agemus de Heteroclis. Ne mireris, inquit Priscianus lib. 6. si quando apud Latinos legeris, ὦ Socrate; nam Attici propria nomina prima declinationis contractarum, ut Σωκράτης, accusandi

usandi & vocandi casu, instar nominum prima declinationis declinanti, ὃ Σωκράτις, ὃ Σωκράτῃ Cicero in *Protag.* apud eundem Prisc. eodem lib. Quid tu, unde tandem appares, ὦ Sociate?

Quædam neutra dualis numeri contrahuntur etiam in α; τῷ σκέλει, σκέλει, καὶ σέλει, crura. Interdum alterum e per apocopen tollitur: ὅσσε pro ὅσσει, oculi. Quamvis autem casus huius declinationis dicto modo contrahantur, usurpant tamen auctores soluta orationis subinde casus non contractos: ut in duali συγγένει, cognati: κερδέων, lucrorum: ἀνθέων, florum: ὄρεων, montium.

DE COMPOSITIS

A N O M I N E

κλέει.

Duplicia ab hoc nomine veniunt vocabula Quædam adjectiva & communia: ὁ καὶ ἡ δίκλεις, gloriosus; gloriosa; ὁ & ἡ ἀκλεις, inglorius & ingloria. Quædam propria; ὁ Σοφοκλής, Sophocles: Ἡ Ἑρακλής, Hercules: Ἰφικλής, Iphicles; & alia plurima.

Priora eandem habent declinationem, quam Δημοθένης: ὁ δίκλεις, ὁ δίκλειος, δίκλεις; τῷ δίκλει, δίκλει. Posteriora, quæ propria sunt, varie contrahuntur; ut vides in hoc exemplo.

P A R A D I G M A

S I N G U L A R I S.

Nom. Ἡ Ἑρακλής, per contract. Ἡ Ἑρακλῆς; unde fiunt.

Gen. Ἡ Ἑρακλείος, κλέος. Ἡ Ἑρακλῆος, κλῆος.

Ionicè Ἡ Ἑρακλῆος, καὶ κλέος.

Dat.

Dat. Ἡ'ερσκληεῖ, κλέει. Ἡ'ερσκληεῖ, κλεῖ.

Ionicè Ἡ'ερσκληῇ.

Accus. Ἡ'ερσκλέεα, κλέη. Ἡ'ερσκλέα, κλή. Ἡ'ερσκλείω,
per prim. simpl. & Ἡ'ερσκληῷ.

Ionicè Ἡ'ερσκληῶ,

Vocat. Ἡ'ερσκλέες, Ἡ'ερσκλείς, Ἡ'ερσκληες vel κλής. & per
prim. simpl. Ἡ'ερσκληῇ.

D U A L I S.

Nom. Acc. & Voc. Ἡ'ερσκλέεε, κλέη. Ἡ'ερσκλέε, κλή.

Ionicè Ἡ'ερσκληῆε.

Gen. & Dat. Ἡ'ερσκλεέων, κλεοῖν, Ἡ'ερσκλέων. κλοῖν.

Ionicè Ἡ'ερσκληῶιν.

P L U R A L I S.

Nom. Ἡ'ερσκλέεες, κλείς. Ἡ'ερσκλέες, κλεῖς.

Ionicè Ἡ'ερσκληῆς.

Gen. Ἡ'ερσκλεέων, κλεῶν. Ἡ'ερσκλέων, κλοῶν.

Ionicè Ἡ'ερσκληῶν.

Dat. Ἡ'ερσκλέεσι. Ἡ'ερσκλέσι.

Ionicè Ἡ'ερσκληῇσι.

Accus. Ἡ'ερσκλέεας, κλείς. Ἡ'ερσκλέας, κλεῖς. per prim.
simpl. Ἡ'ερσκληᾶς.

Ionicè Ἡ'ερσκληῆας.

Vocativus similis est nominativo.

Qui porro casus, quæve contractiones in his usi-
tatae præ cæteris, ab usu petendum erit.

Eodem modo declinantur, Θεμισσκληής, *Themistocles* :
Σοφοκλέης, *Sophocles* : Περικλέης, *Pericles* : & similia.

SECUNDA DECLINATIO.

E St masculinorum & femininorum & communium
in ις, & neutrorum in ι. ὁ ὄφις, *serpens* : ἡ πόλις,
civitas ; ὁ καὶ ἡ νῆσις, *jejunus*, *jejunus* : τὸ εἶνῃσι, *snari*.

P A

INSTIT. LING. GRÆCÆ PARADIGMA

Flexionis atque contractionis

Communis & Atticæ.

Sing. ὁ ὄφης ὁ ὄφεως, τῷ ὄφει, ὄφει, τὸν ὄφιν, ᾧ ὄφει.

Dual. τῷ & ᾧ ὄφее, ὄφει. τοῖν ὄφεων.

Plur. οἱ ὄφεις, ὄφεις, τοῖς ὄφεσιν, τοῖς ὄφεσιν, οἷς ὄφεις, ὄφεις. ᾧ ὄφεις, ὄφεις.

Sic ἡ πόλις, πόλεως : τέρψις, τέρψεως, *delectatio* ; & similia.

Neutrum τὸ σίνηπι.

Plur. τὰ καὶ ᾧ σινήπεα, σινήπη.

Communi usu eadem est hujus declinationis contractio quæ primæ, in ijs videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet

DIALECTI HUIUS DECLINATIONIS.

Ὁ ὄφης, Gen. ὄφις, vel ὄφε, Ionicè, ὄφεως Atticè. sic πόλις, πόλις, πόλε, πόλεως, & πόλη, apud Poëtas, & πόλις seu πόλις; qui est genitivus contractus Dorici ab illo Ionico τὸ πόλε.

Genitivus & dativus dualis ὄφεων, Plur. ὄφειν; accentu in antepenultima, Atticorum est.

Ceterum ab illo genitivo πόλη, urbis, fit dat. πόλῃ, accus. πόληα. Et in duali πόληε. In plur. πόλεις, τὸ πολίων. πόλῃσι, πόλῃς. Quos omnes casus confirmat Lascaris Poëtarum testimonijs.

PA.

PARADIGMA

Flexionis & contractionis
Ionicæ.

Sing. ὄφης. ὄφις. ὄφι, ὄφιν. ὄφιν.

Dual. ὄφιε. ὄφιοιν.

Plur. ὄφεις, ὄφιος. ὄφιων. ὄφισι. ὄφιας, ὄφιν. ὄφεις, ὄφιν.

Sic neutra quædam flectuntur: σίνηπι, σινήπι, & in plurali σινήπια, σινήπη.

Vocabulum ὄvel ἡ ὄις, *ovis*, peculiarem contractionis modum habet: in omnibus enim casibus contrahitur. ὄις, ὄις, ὄιν. ὄις, ὄις, ὄιν. Et in plurali αἱ & ὡ ὄιες, καὶ πᾶς ὄιας, crasi ὄις, & facta contractione, ὄις. Dicitur etiam ὄις, ὄιδ, ὄιδ.

TERTIA DECLINATIO

Continet masculina in *us*. Genit. communis ἐς, Atticus ἐως, qui & frequentior in usu, Ionicus ἡς.

Contrahitur hæc declinatio in ijs casibus, quos in hoc paradi-gmate cernis.

Sing. ὁ βασιλεύς, rex. ἡ βασιλέη. τῷ βασιλεί, λαί. τῇ βασιλείᾳ. ὡ βασιλεῦ.

Dual. τῷ καὶ ὡ βασιλέε, λαί. τοῖν βασιλέοιν.

Plur. οἱ καὶ ὡ βασιλέες, λαίς. τοῖ βασιλέων. τοῖς βασιλεῦσι. τοῖ βασιλέας, λαίς.

Ionicè ἡ βασιλῆς, τῷ βασιλῆϊ, τῇ βασιλῆᾳ. & ita deinceps per omnes casus; ubi e commune est, ibi Ionicè est η.

ANNOTATIO.

Sunt qui velint genitivum in ἐς non esse communem, sed in ἐως, qui simul sit communis & Atticus: illum autem in ἐς volunt esse genitivum Ionicum.

H

Geni-

Genitivus in *έως* non contrahitur. Excipiuntur nomina illa, quæ ante *έως* vocalem aut diphthongum habent. ὁ Πειραιεύς, *Piræus* : ὁ Πειραιέως, *Piræiæus*. ὁ Στρεβεύς, *Stribeu*, ὁ Στρεβέως, *Strébæus*. ὁ χοεύς, *congius*. ὁ χοέως, *choëus*. Eadem accusativum contrahunt in *ᾱ* : τὸν Πειραιᾶ, τὸν Στρεβᾶ, τὸν χοᾶ.

DIALECTI HUIUS

DECLINATIONIS.

Genitivus Doricus βασιλεῦς, facta crassi ex *έ* in *ῥ*, deinde *ϝ* in *δ* verso. Lascaris huius nominis Ἀχιλλεύς, hos omnes genitivos adfert : Ἀχιλλέῃ, Ἀχιλλέως *Atticè*, Ἀχιλλῆος *Ionice*, Ἀχιλλοῖ, apud recentiores *Ionæ* : Ἀχιλλῆς, apud antiquos *Æoles*. Ἀχιλλεῖ, apud recentiores. Ἀχιλλί, *Bæoticè*. Ἀχιλλεῦς *Doricè*. Ἀχιλλῶς *Æolicè*. Accusativus βασιλῆ *Poëticè* ab *Ionico* βασιλῆα, ablato *α* : vel per contractionem βασιλέα, βασιλῆ. Nominativus pluralis βασιλῆς vel βασιλῆς. Dativus in *ῆσι*, ab *Ionico* singul. βασιλῆι. Interposito *σ*, βασιλῆσι : *poëticè* βασιλέσι, à dativo singulari βασιλεί, sic *ῥεύς*, *ῥέως*, *ῥέι*, *ῥέσι*, *filius*. ὁ δρομεύς, *δρομέσι*, *cursor*.

Nomina huius declinationis efferunt *Dores* per *ης*, teste *Prisc.* lib. 6. Ὀρεφεύς, Ὀρεφῆς; Τυδεύς, Τυδῆς; Ἀχλλεύς, Ἀχλλῆς; Ὀδυσσεύς, Ὀδύσσης : per primam simplicium. Hinc τὸν Ὀρεφῆ, Τυδῆ : ὃν Ὀρεφῆ, Τυδῆ, Ἀχλλῆ : ὅ, apud *Latinos*, ὁ *Achille*, ὁ *Ulysses*. Alias per secundam *Latinorum* declinationem, ὅ, nonnulla etiam per tertiam inflectuntur : *Ulysses*, *Ulyssis*; *Achilles*, *Achillis*; vel *Ulyssæus*, *Achilleus*; itaque vel tribus, vel quatuor syllabis. Similiter in obliquis *Ulyssæi*, *Achillei*, quatuor syllabis, ut apud *Horatium* 1 *Odarum*: Nec cursus duplicis per mare *Ulyssæi*. Vel tribus, ut apud *Virgilium* lib. 1 *Æneid*. Immitis *Achillei*, vel *Achilli*.

Vocativi Græci Perseu, Tydeu, Theseu, usitatissimi sunt, nec inusitatus est accusativus Græcus, Orpheu, Theseu. Vide Emmanuelem in secunda declinatione.

QUARTA DECLINATIO

Est femininorum in ω & $\omega\varsigma$.

Prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum. ἡ Λητώ, *Latona*. Μαντώ, *Gorgo*, Σαπφώ. & appellativa, Πειθώ, *persimonia*: πειθώ, *Persuadendi vis*, *Suada*; ἠχώ, *sinus reciprocus*, *Echo*; & similia. Posterioris generis duo; ἠώς, *aurora*, & αἰδώς, *pudor*, *verecundia*; quorum hoc est paradigma.

Sing. ἡ Λητώ. ἡ Λητό, Λητῆς. τῇ Λητοί, Λητοῖ. τῶ Λητόα, Λητώ. ὡ Λητοῖ.

Dualis & Pluralis ut in tertia simplicium. τῶ Λητώ. αἱ Λητοῖ. Nec fit ulla in duali & plurali contractio.

A N N O T A T I O.

Aliqui accusativum circumflectunt, τῶ Λητόα, Λητώ, sed aliy rectius acunt, ut & illum à nominibus in $\omega\varsigma$, τῶ αἰδόα, αἰδώ. Ionicè definit accusativus in $\epsilon\nu$ (Σαπφῆν) & Æolicè in $\omega\nu$, sicut genitivus Æolicè & Laconicè in $\omega\varsigma$.

QUINTA DECLINATIO

Complectitur tantùm neutra in $\alpha\varsigma$. Genitivus communis $\alpha\tau$: Ionicus α , ex quo fit crasis Attica $\omega\varsigma$, ut vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, *caro*: ὃ κρέατος, κρέας, κρέως. τῷ κρέατι, κρέατι, κρέα. τὸ καὶ ὡ κρέας.

Dual. τῶ κρέατι, κρέατι, κρέα. τῶν κρέατιν, κρέατιν, κρέων.

Plur. τὰ κρέατα, κρέατα, κρέα. τῶν κρέατων, κρέων, κρέων. πῶς κρέασι. τὰ κρέατα, ut in nominativo.

Videtur κῆας etiam in nominativo Doricè contrahi in κῆς apud Theocritum Idyll. 1.

Substituunt quoque Iones interdum ε in locum α. Hinc apud Herodotum γέεα pro γέγα, à γέγς, munus.

Dativus pluralis poëticè γεγάσι, & aliquando γεγάσι, à γέγα, quasi esset γέγες.

CAPUT VI.
DE NOMINIBUS
SIMPLICIUM
DECLINATIONUM,
CONTRAHI SOLITIS.

IN omnibus declinationibus simplicibus, præter quartam, inveniuntur nomina; quæ vel in omnibus, vel certis quibusdam casibus contrahi solent.

CONTRACTIO PRIMÆ
SIMPLICIUM.

Sing. ὁ Ἑρμέας, vel Ἑρμέας, Ἑρμῆς, *Mercurius*; Ἑρμέν, Ἑρμῶ. Ἑρμέα, Ἑρμῇ. ἡ Ἑρμέαν, Ἑρμῶν. Et ita deinceps per omnes numeros & calus. Ἑρμέα, Ἑρμᾶ, in duali: Ἑρμέαι, Ἑρμῶι, in plurali.

Sic ὁ Ἀπελλῆς, *Apelles*, Ἀπελλῆς. ἡ Ἀπελλῆς, Ἀπελλῶ, Ἀπελλῇ. Nam circumflexa in ης, ut multis placet, formant genitivum ablato ε.

CON-

CONTRACTIO SECUNDÆ

SIMPLICIUM.

FIt in α & η . in α dupliciter. Primò ex $\alpha\alpha$, ut $\mu\alpha\alpha$, $\mu\eta\alpha$, $\mu\iota\alpha$: $\Lambda\theta\eta\alpha$, *Minerva*, $\Lambda\theta\eta\alpha$; Ναυσικάα , *Ναυσικάα*, Ναυσικάα . Secundò ex $\epsilon\alpha$, si ante ϵ præcedat vocalis aliqua, aut liquida ϵ : ut $\epsilon\epsilon\alpha$, *lanea*, $\epsilon\epsilon\alpha$; $\alpha\epsilon\gamma\epsilon\alpha$, *argentea*, $\alpha\epsilon\gamma\epsilon\alpha$; $\rho\epsilon\phi\upsilon\epsilon\alpha$, *purpurea*, $\rho\epsilon\phi\upsilon\epsilon\alpha$.

Contractio in η itidem fit dupliciter. Primò ex $\epsilon\alpha$, si ante ϵ præcedat alia consonans quam ϵ , ut $\gamma\epsilon\alpha$, *terra*, $\gamma\eta$: $\chi\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\alpha$, *aurea*, $\chi\epsilon\upsilon\sigma\eta$: $\lambda\epsilon\omicron\nu\tau\epsilon\alpha$, *leonina*, nempe *pellis*, $\lambda\epsilon\omicron\nu\tau\eta$. Secundo ex $\omicron\eta$: ut $\alpha\pi\lambda\omicron\eta$, *simplex* vel *simples*, $\alpha\pi\lambda\eta$: $\delta\iota\pi\lambda\omicron\eta$, *duplex* vel *dupla*, $\delta\iota\pi\lambda\eta$; & alia hujusmodi : contrahuntur autem in omnibus numeris & casibus.

CONTRACTIO TERTIÆ

SIMPLICIUM.

NOmina in \omicron tertiæ declinationis per omnes casus & numeros contrahuntur. \omicron νό \omicron , $\nu\omicron\varsigma$, *mens*. \S νό ς , $\nu\omicron$. τῷ νό ω , $\nu\omicron$. τὸ νό \omicron , $\nu\omicron$. ὃ νό \omicron , $\nu\omicron$. ὡ νό ϵ , $\nu\omicron$.

Dual. τῶ καὶ ὡ νό ω , $\nu\omicron$, acuto accentu. τοῖν νό \omicron , $\nu\omicron$.

Plur. οἱ καὶ ὡ νό \omicron , $\nu\omicron$. τῶ νό \omicron , $\nu\omicron$. τοῖς νό \omicron , $\nu\omicron$. οὓς νό ς , $\nu\omicron$.

Sic composita, ἀνο \omicron , $\alpha\varsigma$, *amens*. $\epsilon\upsilon\omega\varsigma$, $\epsilon\upsilon\omega\varsigma$, *benevolus*. ἀνό ς , $\alpha\varsigma$.

Eadem est ratio harum vocum : $\rho\omicron\varsigma$, *fluxus*; $\pi\lambda\omicron\varsigma$, *navigatio*; $\chi\omicron\varsigma$, *lanugo*; $\chi\epsilon\omicron\varsigma$, *cutis* seu *corpus amictum* *cute*, cum compositis; κατάρ $\rho\omicron\varsigma$, κατάρ $\rho\varsigma$, *defluxus*; καλίσ $\rho\omicron\varsigma$, *pulchra fluentia habens*; ἐκ $\pi\lambda\omicron\varsigma$, *enavigatio*; $\theta\eta\pi\lambda\omicron\varsigma$

πλοος, *navigatio adversus aliquem*; ἀχνοος, ἀχνης, *expers lanuginis*; ροδόχρους, ροδόχρεος, *roseo colore infectus*. Quibus adde ἀπλός, *simplex*, ἀπλῆς: ἀπλόη, ἀπλή, ἀπλόον, ἀπλέν. τὰ ἀπλόα, ἀπλά. sic διπλός, *duplex*, διπλόη, διπλόον. τριπλός, *triplex*. τετραπλός, *quadruplex*. Et composita ex Ionico μνέα pro μνᾶ, *mina*. δίμνυς, τρίμνυς, τετράμνυς, *duarum, trium, quatuor minarum*.

Spēctant etiam huc χρύσεος, *aureus*; ἀργύρεος, *argenteus*; χάλκεος, *areus*: χρυσῆς, ἀργυρῆς, χαλκῆς. σιδηρεός, σιδηρῆς, *ferreus*; φοινίκεος, φοινικῆς, *ryniceus*; ὑάλεος, ὑαλῆς, *vitreus*, & alia multa in εός.

Fem. χρυσή, χρυσῇ: ἀργυρέα, ἀργυρεᾷ.

Neut. χρύσειον, χρυσῆν; ἀργύρεον, ἀργυρεῖν.

Excipe ὀγδοος, ὀγδόη, ὀγδοον, *οδον*. nusquam enim contrahitur.

Σάος, *salvus, integer*, contrahitur contractione Attica in nominativo singulari, σάος, σῶς; & in accusativo plurali σάες, σῶς. & in neutro, τὸ σάον, σῶν, *salvum*. In plurali τὰ σάα, σᾶ, apud Suidam. Dicitur etiam pro σάος, σῶος, καὶ τὸ σῶον. In plurali σῶοι, per contractionem σῶι, teste Suida. In accusativo plurali generis femin. σῶς, pro σῶας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At verò σάος non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ σᾶ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σῶα & σῶας.

Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in εον, idque ad hunc modum.

Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστέον, *os, ossis*. Ἔ ὀστέα, ὀστέα. τῶ ὀστέω, ὀστέω.

Dual. τῶ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστέα accentu acuto. πῶν ὀστέοιν, ὀστέοιν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστέα. Ἦ ὀστέων, ὀστέων. πῶς ὀστέοις, ὀστέοις.

CONTRACTIO QUINTÆ SIMPLICIUM.

IN quinta declinatione contrahuntur in nominativo & reliquis casibus, ὁ πλανήεις, *placentia*, πλανῆς : πλανηέντος, πλανηέντος. ὁ Σιμόεις, *Simois*, Σιμῆς, Σιμῆντος. sic ἡ Οὔπῆς, *Opius* ; ἡ Ἀμαθῆς, *Amathus*. Item ὁ πμῆς, πμῆντος. ἡ πμῆς, *honoratus*, & similia.

Item participia præsentis temporis à verbis circumflexis ; ποιέων, ποιῶν : ποιέον, ποιῶν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ. τὸ ἔαρ, ἦρ, *ver* ; τὸ σῆρ, σῆρ, *adeps* : τὸ κῆρ, κῆρ, *cor*, *animus*. Genitivus ἔαρος, ἦρος : σῆρος, σῆρος, κῆρος, κῆρος, accentu circumflexo in penultima. Contrahitur etiam ὁ λαῶς, *lāis*, *lapis* : ὁ λαῶς, λαῶς. τῷ λαῶϊ, λαῖ.

ANNOTATIO.

Legimus tamen κηρός, σηρός, acuto in ultima : & sunt genitivi ab illis rectis σῆρ, κῆρ : horum enim regularis genitivus est κηρός ; sicut hujus θῆρ, fera, θηρός. At ἡ κῆρ, & κηρός, sortem, fatum, mortem significans, non est contractum. sic λαῶς contractum declinatur etiam more non contractorum, ὁ λαῶς, λαῖ, λαῶν.

Syncopen patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis : ὁ πατήρ, *pater*. πατέρ, πατρός : πατέρ, πατρί : πατέρας tantum, non πάτερ, ad differentiam Dorici nominis πάτερ, pro πάτερ, quod patriam significat. Sic ἡ μήτηρ, *mater*, μητέρ, μητρός, μητέρα : & ἡ γαστήρ, *venter*, γαστέρ, γαστρός, γαστέρα tantum : ut distinguantur à nomine ἡ μήτρα, μήτρας, *matrix* : & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum, & capax*.

Eodem modo syncopen subeunt ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρ, ἀνδρός : ἀνέρες, ἀνδρες : ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*, κύωνος,

κύωνος, κύωνος; κύωνι, κύωνι. ἡ θυγάτηρ, filia, θυγάτηρος, θυγατρός: θυγατέρι, θυγατέρι. θυγατέρι, θυγατέρι. ὡ θυγάτερ. Et sic in alijs numeris.

ANNOTATIO.

Πατήρ, γαστήρ, μήτηρ, tantum habent syncopen in genitivo & dativo singulari; ut plerique recte volunt: licet, ut inquit Renatus Guillonius, sint qui dissentiant, asserentes posse dici in duali, τὸν & ὡ πατέρε, πατέρε. πατέροι, πατέροι: & in plurali πατέρες, πάτρες. In genitivo & accusativo πατέρων, & πατέρων tantum, ad differentiam genitivorum & accusativorum nominis πάτρα, patria. Eademque ratio est nominum μήτηρ, & γαστήρ.

Neutra in υ per eos, contrahuntur in dativo singulari. ἄστυ, urbs, ἄστυος; ἄστυ, ἄστυ; & in accusativo plurali ἄστυα, ἄστυ, apud Isocratē in Paneg. & apud Eurip. in suppl.

Acuta in υς, ἑος, contrahuntur in dativo singulari, nominativo, accusativo, & vocativo plurali masculini generis. ὁ ἡδύς, suavis; ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδέϊ; ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδέες. sic ὁ ὀξύς, acutus; ὁ δριμύς, acerbus; & similia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

Nomina in υς, υος, contrahuntur in nominativo, accusativo, & vocativo plurali. βότρυς, racemus, βότρυος; οἱ & ὡ βότρυες, τὸν βότρυα, βότρυς; crasi facta in υ. sic σάχυς, spica; νέχυς, mortuus. In iisdem casibus contrahitur βῆς; οἱ καὶ ὡ βῆες, τὸν βῆας, βῆς, & Doricè βῶς.

Comparativa in ων contrahuntur in accusativo singulari, masculini & feminini generis; & in nominativo, accusativo, & vocativo plurali in omni genere. ὁ καὶ ἡ μείζων, major; ἡ καὶ τὴν μείζονα, μείζονα, μείζω; οἱ, αἱ, καὶ ὡ μείζονες, μείζονες, μείζους; τὸν καὶ τὰς μείζονας, μείζονας, μείζους; καὶ τὰ μείζονα, μείζονα, μείζω.

Cetc-

Ceterum nomina, quæ in omnibus casibus contrahuntur, appellant Grammatici ὀλοπαῖη; quæ verò tantum in quibusdam, ὀλιγοπαῖη.

CAPUT VII.

DE HETEROCLITIS.

Quædam Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam alijs modis.

Genere variant hæc: δεσμός, *vinculum*; ἑρέμω, *repens*; ζυγός, *jugum*; κύκλος, *circulus*; λύχνος, *lucerna*; μόχλος, *vestis*; ὠτός, *dorsum*; σταθμός, *statio*; τετραχῆλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt, neutra in plurali: τὰ δεσμά, τὰ ἑρεμῶ.

ANNOTATIO.

Usurpantur tamen in masculino quoque genere: οἱ δεσμοί, ἑρέμωι, κύκλοι, λύχνοι, μόχλοι, τετραχῆλοι. Leguntur etiam apud Poetas μηροὶ pro μηροί, femora: δόρυα pro δόρυοι, cœnæ. Masculinis prædictis addendum est ὁ δίφρος, currus, biga, quamvis multi velint esse femininum.

Femininum κέλδρος, *via*, & commune ἐχὼρ ἢ πῆρτος, neutra sunt in plurali; κέλδρα, πῆρτες. Invenias etiam κελῶδες.

ἡ γυνή, *mulier*; ἡ ὁδός, *via*; ἡ πόλις, *civitas*; ἡ χεὶρ, *manus*; masculina sunt in nominativo & accusativo dualis numeri: τῶ γυναικί, ὁδῶ, πόλει, χεὶρι.

Idem in alijs quoque accidit: legitimus enim τὸ φύσει, τὸ ἡμέτερον, τὸ τέχνα: immò Euripides in singulari ἔδόξης, & Synesius τὸ συμφορῆς, & Sophocles ἔσπλιγυς dixit. Quidam putant hac & similia vocabula verè esse, & manere generis feminini, & tantum in articulo esse mutationem generis: Atticos enim usurpare articulum masculinum τὸ pro feminino τή.

Heteroclita, quæ declinatione variant, vel unius sunt in nominativo terminationis, vel diversæ.

UNIUS TERMINATIONIS.

ὁ Δάρης, Δάρης, Δάρητος, Dares: ὁ Λάχης, Λάχης, Λάχης, Laches: ὁ Θαλῆς, Θαλοῦ, vel Θάλης, Θάλητος, Thales. sic ὁ Χρέμης, Chremes, ὁ Μύκης, fung. s. ὁ Ἄρης, Ἄρης, Ἰονice Ἄρειω, Mars; Ἄρης, Ἀρηίος: Ἄρης, Ἀρεός, Ἀρεός, Ἄρης, Ἀρεός. ὁ νῆς, mens, ἔ νῆ, καὶ ἔ νοός, τῷ νοί. ὁ δίπυς, δίπυς, δίποδος, bipes: τρίπυς, τρίπυς, τρίποδος, tripes: sic cetera à πῆς composita; ut Οἰδίπυς, Oedipus, Οἰδίπυς, Οἰδίποδος: dicitur etiam ὁ Οἰδιπόδης. ὁ Μίνως, Μίνως, ἔ Μίνω, Μίνωτος: ὁ γέλως, γέλως, γέλωτος, γέλωτος: ὁ Πάρις, Paris, Πάρις, ἔ Παρί, Παρίδος: τὸ γάλα, lac, γάλακτος, ab inusitato γάλαξ.

ἡ γυνή, γυναικός, γυναικί, γυναικί, ὡ γύναι. Dativo plur. γυναιξί, ab inusitato γύναιξ, mulier.

Μέγας, magnus, & πολὺς, multus, accipiunt suos obliquos per omnia genera, omnesque numeros ab inusitatis μεγάλος & πολλός, præter accusativum singularem masculinum, nominativumque & accusativum neutrum.

ὁ μέγας, ἔ μεγάλος, τῷ μεγάλῳ, ἢ μέγα.

Fem. ἡ μεγάλη, τῇ μεγάλῃ, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut.

Neut. τὸ μέγα, ἡ μεγάλη.

ὁ πολὺς, ἡ πολλή, τὸ πολλόν, ἡ πολυή.

Fem. ἡ πολλή, ἡ πολλή.

Neut. τὸ πολὺ, ἡ πολλή.

Usurpant tamen Poëtæ rectos πολλός, πολλόν. Iidem regulariter declinant ὁ πολὺς, ἡ πολλή, hinc accusativum τὸς πολλούς, multos.

ἡ χεὶρ, manus, χειρὸς, poëtice χειρὸς, unde dativus pluralis χερσὶ, & genitivus dualis τῶν χερσῶν.

ὁ Ζεὺς, Διὸς, Διὶ, Δία, ὦ Ζεῦ, Iupiter.

τὸ ὕδωρ, ὕδατ', aqua.

ὁ Ἀριστοφάνης, Ἀριστοφάνους, ὁ Ἀριστοφάνει.

οἱ Ἀριστοφάναι, οὗ Ἀριστοφάναι. Nam quædam propria nomina primæ contract. habent interdum casus parissyllabicos primæ simplicium, ut diximus cap. 5. pag. 53. Quod etiam accidit compositis ab ἑτ', annus: ἐπὶαέτης, septennis, οἱ ἐπὶαέται, οὗ ἐπὶαέτας: διέτης, biennis; τριέτης, triennis; ἑξέτης, sexennis: vel διετής, τριετής: utroque enim modo à doctis scribitur.

ANNOTATIO.

Propter hanc diversitatem Heteroclitorum sub una terminatione, nascitur etiam apud Latinos quedam diversitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem seu Daretæ, & ὁ Dares vel Dare usurpant. Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis, Chremetis, & idem iudicium esto de alijs his similibus. Sic composita nonnulla à πῶς dupliciter declinant: Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis: Polypus, Polypi, Polypodis.

DIVERSÆ TERMINATIONIS.

ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ, Moyses. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ.

τὸ γόνυ, γρη, γόνυ, & metathesi γένος. τὸ γόνας, γόνατος.

τὸ δόρυ, *hasta*, δόρυος, metathesi δερός. τὸ δόρας, δόρυος: τὸ δῶρας, δῶρυος: τὸ δόρος, δόρεος, δόρυος.

ὁ λαός, *laos*, λάας, & *crafi*, λαός: ὁ λαός, & λάα, & λαόν: ὁ λάας, & λάα, τῷ λάα, per primam simplicium τὸ λαός, & λάεος: ὁ λαίς, λαίος: ὁ λὰς, & λαός.

ὁ υἱός, & υἱ, *filius*: ὁ υἱς, & υἱός, υἱός: ὁ υἱός, & υἱός.

ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *martyr*, *testis*: ὁ μάρτυρος, μαρτύρ.

ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: ὁ ψίθυρος, ψιθύρ. Sæpe enim à genitivo imparisyllabo formatur nominativus, qui declinetur parisyllabicè, genere nonnumquam diversus. ἡ κάλυξ, κάλυκτος: ἡ κάλυκη, κάλυκτος, *calix*, *flos rose* non *expransus*, *folliculus*. ὁ χιτῶν, χιτῶνος: ἡ χιτῶνη, *tunica*. τὸ δάκρυ, & δάκρυος: τὸ δάκρυον, *lacryma*.

Tribus casibus flectitur ἀπλήλων, ἀπλήλοις, ἀπλήλως. Fem. ἀπλήλων ἀπλήλαις, ἀπλήλας. Neut. ἀπλήλων, ἀπλήλοις, ἀπλήλα. Quamquam & ἀπλήλων, ἀπλήλων, in duali numero reperies. Exponitur per adverbia, *inveniet*, *mutuò*; vel per nomina, *alter alterius*, *alij alios*.

Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cùm idem significant, duplicem tamen terminationem, & sæpè duplex genus habent. ὁ θελῶς, θελῶς: τὸ θελῶς, θελῶος, *lucius*. τὸ δῶμα, δῶματος: ὁ δῶμος, δῶμος, *domus*. ἡ νείκη, νείκης: τὸ νείκος, νείκος, *rixā*. ὁ ἀσπασμός, καὶ τὸ ἀσπασμα, *salvatio*. Et alia hujus notæ.

ANNOTATIO.

Ζῆς, & Ζῆός. Sunt qui decem hujus nominis nominativos adferant: Ζεύς. Ζῆς, & Ζῆός. Ζῆν, & Ζῆνός. Ζῆς, vel Ζῆς. Ζεύς, vel βδεύς. Ζῆς, à quo propriè Ζῆός. Ζῆν, vel Ζῆν.

DE LICENTIIS POETICIS
CIRCA MUTATIONES
DECLINATIONUM.

Paëta dativum singularem secundæ declinationis simplicium, & dativum singularem & pluralem tercia, & accusativum singularem eiusdem, per metaplasmm sæpè immutant in similem casum quinta declinationis; ut in subiecti exemplis cernere licet.

τῇ { ὑσμῖνι } pro { ὑσμίνῃ } ὑσμίνῃ, bellum, pugna.
 { ἀλκῇ } ἀλκῇ, robor.

τῶ	{	κλάδι	} pro	{	κλάδι	}	κλάδι, ramus.
		πολυπλά-			πολυπλά-		πολυπλάττον, multistrepus.
		ταρι			πάρω,		
		μελίχορι			μελιχορίτω,		μελίχοριον, mul-
		λιπὲ			λιπὲ		lipon, pannus li-
		τῇ παρθένῃ			παρθένω,		parthenon, virgo.

τὸν ἰκτίνα pro ἰκτίων, à recto ἰκτίων, milvus. reperitur
tamen ὁ ἰκτίς.

αἵματα ἐγκασί	}	αἵματις , ἐγκάποις ,	}	αἷμα, fidus. ἐγκατον, intesti- num.
πρόβατα πέταλοι, ἀνδραπό- δεσσι προκώπασσι, δένδρεσσιν κλάδεσσιν	}	pro	}	πρόβατον, folium.
ἀνδραπό- δοις, πρόσωποις, δένδροις, κλάδοις				ἀνδραπόδον, man- cipium. πρόσωπον, persona. δένδρον, arbor. κλάδος, ramus.

Repetition

*Reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia, ἀ κρίνον; τὰ πρῶσπα-
τα, ἢ πρῶσωπάτων, personæ, facies, ἀ πρῶσωπον. ἢ μῆλά-
των pro μῆλων, ἀ μῆλον ovīs, item malum, seu pomum.*

*Æoli pro dativis quinta usurpant dativos tertia: τοῖς
γερόνταις, pro γέρονται, senibus: τοῖς διλημμάταις, παθημάταις,
pro διλέμμασι, παθήμασι. Quos Latini videntur imitari,
dum dicunt. Dilemmatis, Epigrammatis.*

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur;
ut diminutiva circumflexa in ὄς. ὁ Καμὸς, ἢ Κάμδ, τῷ
Καμδ, ἢ Καμῦν, *Camylus*. ὁ Διονῦς, *Bacchylus*: & sacro-
sanctum nomen, ὁ ΓΗΣΟΥΣ, ἢ Γῆσῶ, τῷ Γῆσῶ, ἢ Γῆσῶν,
ὦ Γῆσῶ. Et hæc de Heteroclitis.

CAPUT VIII.

DE

FORMATIONIBUS
ADJECTIVORUM.

Tertiae declinationis masculina in ος, faciunt femi-
ninum in η, neutrum in ον. ὁ καλὸς, ἡ καλή, τὸ
καλὸν, *pulcer, pulcra, pulcrum*.

Excipe finita in ος purum, aut εος: hæc enim ha-
bent femininum in α. ὁ ἅγιος, *sanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον.
ὁ ἀνθηρὸς, *floridus*, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρόν.

Præter ὁ ὄγδοος, *octavus*, ἡ ὄγδοή, τὸ ὄγδοον: ὁ ἀπλός,
simplex, ἡ ἀπλόη, τὸ ἀπλόον: & reliqua ἀ πλός com-
posita.

Excipe secundò ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*: & alia
nonnulla, quorum neutrum in ο exit; de quibus supra
cap. 4. pag. 32.

AN-

Aliqui excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ χρυσή, τὸ χρύσειον. ὁ χαλκεός, æreus, ἡ χαλκή, τὸ χαλκίον. Verum alij rectè volunt non esse communès terminationes, sed Ionicas: χρυσέα enim ὁ χαλκία, sunt communia feminina. Illa verò χρυσή, aurea; ὑαλή, vitrea: χαλκή, ærea, ὁ similia, regularia sunt à contractis χρυσοῦς, ὑαλῆς, χαλκῆς. vide supra pag. 62.

Apud Atticos nomina in ος habentur communia; maximè, si sint composita, & derivativa. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, philosophus; πανφίλος, omnibus carus; ὁποῖος, parabilis, dives; ὁ καὶ ἡ ἐπίσμος, (ἀ ἐπίσμος) modestus, mundus; ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, prudens; χεῖριμος, utilis; ἑνδοξος gloriosus.

ANNOTATIO.

Poëta plus sibi permittunt: prædictis enim non contenti pleraque etiam simplicia usurpant tamquam communia sub eadem terminatione. ὁ καὶ ἡ κλυτός, illustris, inclytus ὁ inclyta: φαῦλος, piger, ὁ pigra, nauci: κενός, communis. δυσήνοτατος, miserrimus ὁ miserrima, apud Euripidem in Suppl.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum habet ὡν. ὁ καὶ ἡ ὄγεω, τὸ ὄγεω, fertilis, fertile.

Quintæ declinationis nomina.

Nomina in λω, faciunt femininum ἑνα, neutrum εν. ὁ πέλω, ἡ πέρινα, τὸ πέρεν, tener. Quamvis sub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἀρῶλω, seu ἀρῶλω, masculus, usurpetur; neutrum τὸ ἀρῶεν: sicut etiam ὁ καὶ ἡ πέλω.

Commune ὡν, neutrum εν. ὁ καὶ ἡ βιδάμων, τὸ βιδάμων, felix.

Sic comparativa. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, major, majus. ὁ καὶ ἡ καλλίων, τὸ κάλιον, pulcrior, pulcrum.

ἄλλων

ἄκων, ἄκοντ^ς facit ἄκωσα, τὸ ἄκον, *inveniens*. sic ἐκὼν, *lubens*, ἐκῶσα, ἐκόν

Commune ωρ, neutrum ορ. ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*, τὸ ἀπατωρ. sed hoc neutrum rarum est.

Nomina quintæ in ας, femininum habent in αινά, neutrum in αν. ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*: τάλας, τάλαινα, τάλαν, *miser*.

Excipe cum compositis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. Et participia in ας: πύψας, πύψασα. πύψαν. ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσάν. μέγας (tertiæ simplicium) femininum habet μεγάλη, neutrum μέγα.

ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & similia, carent neutro.

Nomina in εις, femininum εσσα, neutrum εν. ὁ χαεῖς, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus*. πμῆεις, πμῆεσσα, πμῆεν, *honoratus, pretiosus*. & per contractionem πμῆς, πμῆσσα, πμῆν. μελιτῆς, μελιτῆσσα, μελιτέν, *mollens*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτέν. Excipe εῖς, μία, ἓν, *unus, una, unum*.

Participia passiva & activa in εις, femininum εσσα, neutrum εν. τυφθεῖς, τυφθεῖσα, τυφθέν: τυπθεῖς, τυπθεῖσα, τυπέν, *verboratus*. πθεῖς, πθεῖσα, πθέν, *ponens*: θείς, θείσα, θέν, *qui posuit*.

Commune in ης, neutrum ες. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, *verus*.

Commune ις, neutrum ι. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ πῖς, τὸ πῖ, *quis, quæ, quid*.

Commune υς, neutrum υν. ὁ καὶ ἡ πολύπυς, τὸ πολύπυ, *multipes*. ἰσιό καὶ ἡ ἔωυς, τὸ ἔωυ, *benefolius*.

Masculina in υς, femininum εα, neutrum υ. γλυκὺς, γλυκῖα, γλυκὺ, *dulcis*: ὀξύς, ὀξῖα, ὀξύ, *acutus*, ἡμίς, ἡμίσα, ἡμισυ, *dimidiatus*.

Commune υς, neutrum υ. ὁ καὶ ἡ ἀδελφεύς, *sine laetitia*, τὸ ἀδελφεύ.

Participia præteriti temporis activa vel media in ας,

ως, femininum in ἡα, neutrum in ός. πευφως, qui verberavit, πευφῆα; πευφός: πευπώς, πευπῆα, πευπός.

Omnis generis sub una terminatione dicitur esse ὁ, ἡ, τὸ μακάριος, beatus. Alij putant, nullā hujus generis reperiri. Apud Orpheum legitur femininum μάκαρος.

CAPUT IX.

DE FORMATIONE

SUBSTANTIVORUM.

A Substantivis quibusdam masculinis formantur quedam substantiva feminina, idque in pluribus declinationibus.

A nominibus primæ simplicium hæc & similia in ρια: ὁ ψάλτης, cantor; ψάλτρια, cantatrix. ὁ ποιητής, ἡ ποιήτρια, poëtria; vel ἡ ποιήτης, ποιητὶς, poëtis, poëidos. ὁ τυμπανιστής, qui tympana pulsat, ἡ τυμπανίστρια, αὐλητής, τιβίστης, ἡ αὐλητρία, vel αὐλητρίς, tibiaena.

Vel in ις. ὁ προφήτης, Prophetæ; ἡ προφήτης, id est, Prophetissa, Prophetis. ὁ παρθένος, παρῆς; ἡ παρθένος, παρῆς. ὁ δεσπότης, dominus; ἡ δεσπότης, domina. ὁ μάντης, vates; ἡ μάντις, vates mulier. ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθής, mulier ex Scythia.

Vel in εια. ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, prophetia. ὁ αἰετής, cultor, servus; λατρεία, servitus, cultus. ὁ δεσπότης, dominus; δεσποτεία, dominatio.

Vel in αια & οια. ἰχθυοπώλης, piscium venditor; ἰχθυοπωλαία, piscium venditrix. δεσπότης, herus; δεσποινία, hera.

A nominibus tertię simplicium fiunt hæc & similia in αια. ὁ μάγος, coquus; μαγείρεια, coquina. ὁ ὀνοεπίς,

ἡ σκορπίαινα, *scorpius*. θεός, *Dens*; θεά, *Dea*. λύκος, *lupus*; λύκαινα, *lupa*.

Vel in α & η. θεός, *Dens*; θεά, *Dea*. δούλος, *servus*; δούλη, *serva*.

Vel in ις. ἀμνός, *agnus*; ἀμνίς, *agna*. κυνηγός, *venator*; κυνηγίς, *venatrix*.

Vel in εα. ὁ δῦλον, *servus*; δαλεία, *servitius*. ὁ μοιχῶν, *adulter*; μοιχεία, *adulterium*.

A Nominibus quintæ declinationis hæc & alia hujusmodi in αινα. ὁ πέκτων, *fabricator*; πέκταινα, *fabricatrix*. ὁ λέων, *leo*; λέαινα, *leona*. ὁ θεράπων, *famulus*; θεράπεινα, *famula*, & θεραπεινίς. ὁ Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacana*.

Vel in σα. ὁ ἀναξ, *rex*; ἀνασσα, *regina*. πένης, *pauper*; ἡ πένησσα, *pauper femina*. Et gentilia: ὁ Θραξ, ἡ Θρασσα, *Thrassa* vel *Thressa*. Κρής, *Cretensis*; Κρήσσα, *Cressa*. Λίβυς, *Libys*; Λίβυσσα, *Libyssa*. Φοίνιξ, *Phœnix*; Φοίνισσα, *Phœnissa*.

Vel in ερε. ὁ δοτὴρ, *dator*; ἡ δότηρεα, *datrix*. quamvis etiam formari possit à δότης.

A nominibus tertiæ contractarum varia quoque formantur substantiva. ὁ βασιλεύς, *rex*; βασίλισσα, *basilissa*, βασιλιννα, *basileia*, *regina*; & βασιλεία, *regnum*. ἱερεὺς, *sacerdos vir*; ἱερεῖα, *sacerdos femina*.

Ab adjectivis primæ declinationis contractæ fiunt usitatissima substantiva in εα proparoxytona. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, ἀλίδθα, *veritas*: ὁ καὶ ἡ ἀσελγής, ἀσελγθα, *impudicitas*; ἀσεβής, ἀσέβεια, *impietas*: ἀμαθής, *indoctus*: ἀμάθθα, *inscitia*, & ἀμαθία: sicut ab ἀτυχής, *infelix*; καὶ ὀτυχής, *felix*; ἀτυχία *infelicitas*; ὀτυχία, *felicitas*.

Ab adjectivis in υς tertiæ fiunt substantiva proparoxytona in οια. ἐυυς, ὀνοια, *benivolentia*: ἀνοια *amenia*: Διάνυς, Διάνοια, *mens*: Διάρρυς, *profluvium*, Διάρροια.

LIBER PRIMUS. 75
DE FORMATIONE
POSSESSIVORUM,
ET
SIMILIIUM NOMINUM.

Formantur præterea adjectiva à substantivis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam. Hæc exeunt, partim in *ος* acutum. *άνθρωπος*, *άνθρωπικος*, *humanus*: *Πλάτων*, *Πλατωνικός*, *Platonicus*: *Αχαιικός*, *Achaicus*: *ρήτορας*, *rhetoricus*. Partim in *ιος*. *άνθρώπιος*, *humanus*: *Αχιλλείος*, *Achillæus*: *Ησιόδειος*, *Hesiodæus*. Partim in *εος*. *Εκτόρεος*, *Hectoreus*; *χρυσέος*, *aureus*; *αργυρέος*, *argenteus*. Partim in *ινος*. *λίθος*, *lapis*; *λίθινος*, *lapideus*. *ξύλον*, *lignum*: *ξύλινος*, *ligneus*. *θάλασσα*, *mare*; *θαλάσσιος*, *marinus*. Partim in *ωδης*. *λιθώδης*, *lapideus*. Item in *ωτος*, & *μωτος*, *πατρῷος*, *paternus*; *νόμιμος*, *equus*, *justus*.

Spectant huc etiam, quæ Denominativa à Grammaticis appellantur. *ο φίλος*, *amicus*; à quo *ο φίλος*, *Philo*; *φιλία*, *φιλότης*, *amicitia*. *ζώφρων*, *temperans*; à quo *ζωφροσύνη*, *temperantia*.

Ab adjectivis fiunt quoque alia adjectiva, *ἀπείρος*, *immensus*, *ἀπείρεσις*, vel *ἀπερείσις*. Et à substantivis substantiva. *ο οἶκος*, *domus*; *οἰκέτης*, *servus domesticus*. *δημος*, *populus*, *tribus*; *δημότης*, *popularis*, *tribulit*.

Nomina quæ gentem, nationem, patriamve significant, formantur partim substantiva à substantivis. *Σπάρτη*, *Sparta*; *Σπαρτιάτης*, *Spartiatia*. *Ἡπείρος*, *Epirus*, *Ἡπρώτης*, *Epirota*. *Σαμάρεια*, *Samaria*, *Σαμαρείτης*, *Samaritanus*. *Νεάπολις*, *Neapolis*, *Νεαπολίτης*, *Neapolitanus*. Partim verò adjectiva à substantivis. *Ῥώμη*, *Roma*; *Ῥω-*

πλοος, *navigatio adversus aliquem*; ἄχχοος, ἄχχως, *expers lanuginis*; ῥοδόχρους, ῥοδόχρως, *roseo colore infectus*. Quibus adde ἀπλός, *simplex*, ἀπλῆς: ἀπλόη, ἀπλή, ἀπλόον, ἀπλῆν. τὰ ἀπλόα, ἀπλᾶ. sic διπλός, *duplex*, διπλόη, διπλόον. τριπλός, *triplex*. πετᾶπλός, *quadruplex*. Et composita ex Ionico μνέα pro μνᾶ, *mina*. δίμνως, τρίμνως, πετᾶμνως, *duarum, trium, quatuor minarum*.

Speculant etiam huc χρύσει⊕, *aureus*; ἀργύρε⊕, *argenteus*; χαλκε⊕, *aeneus*: χρυσῆς, ἀργυρῆς, χαλκῆς. σιδήρε⊕, σιδηρῆς, *ferreus*; φοινίκε⊕, φοινικῆς, *rhynceus*; ὑάλε⊕, ὑαλῆς, *vitreus*, & alia multa in ε⊕.

Fem. χρυσή, χρυσή: ἀργυρέα, ἀργυρεᾶ.

Neut. χρύσειον, χρυσεῖν; ἀργύρεον, ἀργυρεῖν.

Excipe ὀγδοος, ὀγδόη, ὀγδοον, *octavus*, nusquam enim contrahitur.

Σά⊕, *salvus, integer*, contrahitur contractione Attica in nominativo singulari, οὔ⊕, σῶς; & in accusativo plurali σάκς, σῶς. & in neutro, τὸ σάον, σῶν, *salvum*. In plurali τὰ σάα, σᾶ, apud Suidam. Dicitur etiam pro οὔ⊕, σῶ⊕, καὶ τὸ σῶον. In plurali σῶοι, per contractionem σῶι, teste Suida. In accusativo plurali generis femin. σῶς, pro σῶας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At verò σέ⊕ non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ σῆ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σάα & σᾶ.

Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in -εον, iéque ad hunc modum.

Sing. τὸ καὶ ᾧ ὀστέον, ὀστέον, *os, ossis*. ἧ ὀστέα, ὀστέα. τῷ ὀστέῳ, ὀστέῳ.

Dual. τῷ καὶ ᾧ ὀστέα, ὀστέα accentu acuto. τῶν ὀστέων, ὀστέων.

Plur. τὰ καὶ ᾧ ὀστέα, ὀστέα. τῶν ὀστέων, ὀστέων. πῶς ὀστέους, ὀστέους.

CONTRACTIO QUINTÆ SIMPLICIUM.

IN quinta declinatione contrahuntur in nominativo & reliquis casibus, ὁ πλακῆεις, *placenta*, πλακῆς: πλακῆεντος, πλακῆντος. ὁ Σιμόεις, *Simois*, Σιμῶς, Σιμῶντ@. sic ἡ Ὀπῆς, *Opius*; ἡ Ἀμαθῆς, *Amathus*. Item ὁ πμῆς, πμῶντ@. ἡ πμῆεις, *honoratus*, & similia.

Item participia præsentis temporis à verbis circumflexis; ποιέων, ποιῶν: ποιέον, ποιῶν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ. τὸ ἔαρ, ἦρ, *ver*; τὸ σῆαρ, σῆρ, *adept*: τὸ κῆαρ, κῆρ, *cor*, *animus*. Genitivus ἑαρος, ἦρος: σῆαρος, σῆρος, κῆαρ@, κῆρ@, accentu circumflexo in penultima. Contrahitur etiam ὁ λάας, λᾶς, *lapis*: ὁ λάα@, λᾶ@. τῷ λάαῃ, λαῖ.

ANNOTATIO.

Legimus tamen κηρός, σηρός, acuto in ultima: & sunt genitivi ab illis rectis σῆρ, κῆρ: horum enim regularis genitivus est κηρός; sicut huius θῆρ, fera, θηρός. At ἡ κῆρ, & κηρός, sortem, fatum, mortem significans, non est contrahitum. sic λᾶς contrahitum declinatur etiam more non contrahitorum, ὁ λᾶος, λαῖ, λᾶν.

Syncopen patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis: ὁ πατήρ, *pater*. πατέρ@, πατρός: πατέρ, πατρί: πατέρα tantum, non πάτρα, ad differentiam Dorici nominis πάτρα, pro πάτρα, quod patriam significat. Sic ἡ μήτηρ, *mater*, μητέρ@, μητρός, μητέρα: & ἡ γαστήρ, *venter*, γαστέρ@, γαστρος, γαστέρα tantum: ut distinguantur à nomine ἡ μήτρα, μήτρας, *matrix*: & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum*, & *capax*.

Eodem modo syncopen subeunt ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρ@, ἀνδρός: ἀνέρες, ἄνδρες: ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*, κύονος,

κύωνος, κυῶς; κύωνι, κυῶι. ἡ θυγάτηρ, filia, θυγατέρος, θυγατέρος: θυγατέρα, θυγατρί. θυγατέρες, θυγατρά. ὦ θυγατερ. Et sic in alijs numeris.

A N N O T A T I O.

Πατήρ, γαστήρ, μήτηρ, tantum habent syncopen in genitivo & dativo singulari; ut plerique recte volunt: licet, ut inquit Renatus Guillonius, sint qui dissentiant, asserentes posse dici in duali, τῷ & ὦ πατέρε, πατέρε. πατέροι, πατέροι: & in plurali πατέρες, πάτρες. In genitivo & accusativo πατέρων, & πατέρων tantum, ad differentiam genitivorum & accusativorum nominis πάτρη, patria. Eademque ratio est nominum μήτηρ, & γαστήρ.

Neutra in υ per εος, contrahuntur in dativo singulari. αἶον, urbs, αἶπος; αἶσει, αἶσι; & in accusativo plurali αἶσα, αἶση, apud Isocratem in Paneg. & apud Eurip. in suppl.

Acuta in υς, έος, contrahuntur in dativo singulari, nominativo, accusativo, & vocativo plurali masculini generis. ὁ ἡδύς, suavis; ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδέϊ; ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδέας. sic ὁ ὀξύς, acutus; ὁ ἀριμύς, acerbus; & similia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

Nomina in υς, υος, contrahuntur in nominativo, accusativo, & vocativo plurali. βότρυς, racemus, βότρυος; οἱ & ὦ βότρυες, τῶν βότρυας, βότρυς; crasi facta in υ. sic σάχυς, spica; νέκυς, mortuus. In iisdem casibus contrahitur βῆς; οἱ καὶ ὦ βῆες, τῶν βῆας, βῆς, & Doricé βῶς.

Comparativa in ων contrahuntur in accusativo singulari, masculini & feminini generis; & in nominativo, accusativo, & vocativo plurali in omni genere. ὁ καὶ ἡ μείζων, major; ὁ καὶ τῷ μείζονα, μείζονα, μείζω; οἱ, αἱ, καὶ ὦ μείζονες, μείζονες, μείζεις; τῶν καὶ τὰς μείζοντας, μείζοντας, μείζεις; καὶ τὰ μείζονα, μείζονα, μείζω.

Cete-

Ceterum nomina, quæ in omnibus casibus contrahuntur, appellant Grammatici ὀλοπαῖη; quæ verò tantum in quibusdam, ὀλιγοπαῖη.

CAPUT VII.

DE HETEROCLITIS.

Quædam Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam alijs modis.

Genere variant hæc: δεσμός, *vinculum*; ἑρετός, *repens*; ζυγός, *iugum*; κύκλος, *circulus*; λύχνος, *lucerna*; μοχλός, *vestis*; ὠπτός, *dorsum*; σταθμός, *statio*; τετραχῆλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt, neutra in plurali: τὰ δεσμά, τὰ ἑρετά.

ANNOTATIO.

Usurpantur tamen in masculino quoque genere: οἱ δεσμοί, ἑρέτμοι, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοί, τετραχῆλοι. Leguntur etiam apud Poetas μηροί pro μηροί, femora: δόρυα pro δόρυοι, cœnæ. Masculinis prædictis addendum est ὁ δίφρος, currus, biga, quamvis multi velint esse femininum.

Femininum κελῶδος, *via*, & commune ὁ καὶ ἡ πύργος, neutra sunt in plurali; κελῶδα, πύργες. Invenias etiam κελῶδες.

ἡ γυνή, *mulier*; ἡ ὁδός, *via*; ἡ πόλις, *civitas*; ἡ χεὶρ, *manus*; masculina sunt in nominativo & accusativo dualis numeri: τὴ γυναικί, ὁδῶ, πόλει, χεῖρι.

Idem in alijs quoque accidit: legimus enim τὸ φύσει, τὸ ἡμέτερον, τὸ τέχνα: immò Euripides in singulari ἔδότης, & Synesius τὸ συμφορεῖς, & Sophocles ἔσπληγις dixit. Quidam putant hac & similia vocabula verè esse, & manere generis feminini, & tantùm in articulo esse mutationem generis: Atticos enim usurpare articulum masculinum τὸ pro feminino τή.

Heteroclita, quæ declinatione variant, vel unius sunt in nominativo terminationis, vel diversæ.

UNIUS TERMINATIONIS.

ὁ Δάρης, Δάρη, Δάρητος, Dares: ὁ Λάχης, Λάχη, Λάχητος, Laches: ὁ Θαλῆς, Θαλοῦ, vel Θάλης, Θάλητος, Thales. sic ὁ Χρέμης, Chremes, ὁ Μύκης, fung. s. ὁ Ἄρης, Ἄρη, Ionice Ἄρεω, Mars; Ἄρης, Ἄρητος: Ἄρης, Ἄρεος, Ἄρεος, Ἄρεος, Ἄρεος. ὁ νῆς, νηις, ἔ νῆ, καὶ ἔ νοός, τῷ νοῖ. ὁ δίπυς, δίπυ, δίποδ, bipes: τρίπυς, τρίπυ, τρίποδ, tripes: sic cetera à πῶς composita; ut Οιδίπυς, Oedipus, Οιδίπυ, Οιδίποδ: dicitur etiam ὁ Οιδιπόδης. ὁ Μίνως, Μίνωις, ἔ Μίνω, Μίνωις: ὁ γέλωις, γέλωις, γέλω, γέλωις: ὁ Πάρις, Πάρις, Πάριδ, & Πάρις: τὸ γάλα, λαγ, γάλακτι, ab inusitato γάλαξ.

ἡ γυνή, γυναικός, γυναικί, γυναικίκα, ὡ γύναι. Dativo plur. γυναιξί, ab inusitato γύναιξ, mulier.

Μέγας, magnus, & πολὺς, multus, accipiunt suos obliquos per omnia genera, omnesque numeros ab inusitatis μεγάλ & πολλός, præter accusativum singularem masculinum, nominativumque & accusativum neutrum.

ὁ μέγας, ἔ μεγάλης, τῷ μεγάλῳ, ἡ μέγαν.

Fem. ἡ μεγάλη, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut.

Neut. τὸ μέγα, ἡ μεγάλη.

ὁ πολὺς, ἡ πολλή, τὸ πολλόν, ἡ πολυή.

Fem. ἡ πολλή, ἡ πολλή.

Neut. τὸ πολὺ, ἡ πολλή.

Usurpant tamen Poëtæ rectos πολλός, πολλόν. Idem regulariter declinant ὁ πολὺς, ἡ πολλή, hinc accusativum τὸς πολλούς, *multos*.

ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, poëticè χειρὸς, unde dativus pluralis χερσὶ, & genitivus dualis τῶν χειρῶν.

ὁ Ζεὺς, Διὸς, Διὶ, Δία, ὦ Ζεῦ, *Jupiter*.

τὸ ὕδωρ, ὕδατ', *aqua*.

ὁ Ἀεριοφάνης, Ἀεριοφάνης, ἡ Ἀεριοφάνη.

οἱ Ἀεριοφάναι, οὗτοι Ἀεριοφάναι. Nam quædam propria nomina primæ contract. habent interdum calus parissyllabicos primæ simplicium, ut diximus cap. 5. pag. 53. Quod etiam accidit compositis ab ἑτ', *annus*: ἐπιαέτης, *septennis*, οἱ ἐπιαέται, οὗτοι ἐπιαέταις: διέτης, *biennis*; τριέτης, *triennis*; ἑξέτης, *sexennis*: vel διετής, *triētyς*: utroque enim modo à doctis scribitur.

ANNOTATIO.

Propter hanc diversitatem Heteroclitizorum sub una terminatione, nascitur etiam apud Latinos quedam diversitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem seu Daretæ, & ὁ Dares vel Dare usurpant. Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis, Chremetis, & idem judicium esto de alijs his similibus. Sic composita nonnulla à πῶς dupliciter declinant: Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis: Polypus, Polypi, Polypodis.

DIVERSÆ TERMINATIONIS.

ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ, *Moses*. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆ. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆς. ὁ Μωϋσῆς, ἡ Μωϋσῆς.

τὸ γόνυ, genu, γόνυ, & metathesi γυτός. τὸ γόνας, γόνατος.

τὸ δόρυ, hasta, δόρυος, metathesi δυρός. τὸ δόρας, δόρυ-
τος: τὸ δῶρας, δῶρυτος: τὸ δόρος, δόρεος, δόρυς.

ὁ λαός, laos, λάας, & crasi, λαός: ὁ λαός, ἢ λαύς,
τὸ λαόν: ὁ λάας, ἢ λάα, τῷ λαά, per primam simpli-
cium τὸ λαός, ἢ λαέος: ὁ λαῖς, λαίος: ὁ λαός, ἢ λαός.

ὁ υἱός, ἢ υῖός, filius: ὁ υῖς, ἢ υῖος, υῖος: ὁ υἱός, ἢ υἱέος.

ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, martyr, testis: ὁ μάρτυρος, μαρτύρ.

ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, susurro: ὁ ψίθυρος, ψιθύρ. sæpe enim

à genitivo imparisyllabo formatur nominativus, qui

declinetur parisyllabicè, genere nonnumquam diversus.

ἡ κάλυξ, κάλυκτος: ἡ καλύκη, καλύκης, calix, flos rosa non

expressus, foliculus. ὁ χιτῶν, χιτῶνος: ἡ χιτῶν, τμησα.

τὸ δάκρυ, ἢ δάκρυος: τὸ δάκρυον, lacryma.

Tribus casibus flectitur ἀπῆλων, ἀπῆλοις, ἀπῆλως.

Fem. ἀπῆλων ἀπῆλαις, ἀπῆλας. Neut. ἀπῆλων, ἀπῆλοις,

ἀπῆλα. Quamquam & ἀπῆλων, ἀπῆλαιν, in duali nu-

mero reperies. Exponitur per adverbia, ἰνυισεν, μυ-

τινὸ; vel per nomina, alter alterius, alij alias.

Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cùm idem

significent, duplicem tamen terminationem, & sæpè

duplex genus habent. ὁ θελῶς, θελῶς: τὸ θελῶς, θελῶτος,

λυτός. τὸ δῶμα, δῶματος: ὁ δῶμος, δῶμος, ἀσπης. ἡ νείκη,

νείκης: τὸ νείκος, νείκος, ρίχα. ὁ ἀσπασμός, καὶ τὸ ἀσπα-

σμα, saluatio. Et alia hujus notæ.

ANNOTATIO.

Ζῆς, ἢ Ζεύς. Sunt qui decem hujus nominis nominativos
adferant: Ζεύς. Ζῆν, ἢ Ζηνός. Ζῆν, ἢ Ζηνός. Ζῆς, vel Ζῆς.
Ζεύς, vel βδεύς. Ζῆς, a quo proprie Ζεύς. Ζῆν, vel Ζῆν.

DE LICENTIIS POETICIS
CIRCA MUTATIONES

DECLINATIONUM.

Præta dativum singularem secundæ declinationis simplicium, & dativum singularem & pluralem tertiæ, & accusativum singularem eiusdem, per metaplasium sæpè immutanti in similem casum quintæ declinationis; ut in subjunctis exemplis cernere licet.

τῇ { ὑσμῖνι } pro { ὑσμίνῃ } ὑσμίνη, bellum, pugna.
{ ἀλκῇ } ἀλκή, robur.

τῷ { κλάδι
πολυπλά-
ταχ
μελίκορπι
λιπὲ
τῇ παρθένῃ } pro { κλάδῳ
πολυπλά-
ταχῳ,
μελικορπῑ,
λιτῷ
παρθένῳ, } κλάδῳ, ramus.
πολυπλάταχῳ,
multistrepus.
μελικορπον, mul-
sum.
λιτὸν, pannus li-
neus.
παρθένῳ, virgo.

πὸν ἰκτίνα pro ἰκτῖνον, à recto ἰκτῖνῳ, milvus. reperitur
tamen ὁ ἰκτῖν.

τοῖς { ἄσρασι
ἐγκασί
πρόβασι
πέταλοι,
ἀνδραπέ-
δοσι
προσώπασι,
δένδρεσσιν
κλάδεσσιν } pro { ἄσροισι,
ἐγκάποις,
πρόβάποις,
πετάλοις,
ἀνδραπέ-
δοις,
προσώποις,
δένδροις,
κλάδοις } ἄσρον, fidus.
ἐγκατον, intesti-
num.
πρόβατον, ovis.
πέταλον, folium.
ἀνδραπόδον, man-
cipium.
πρόσωπον, persona.
δένδρον, arbor.
κλάδῳ, ramus.

Reperitur

*Reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia, à κρίνον; τὰ πρῶσπα-
τα, τὰ πρῶσωπάτων, personæ, facies, à πρῶσωπον. τὰ μῆλα-
των pro μῆλων, à μῆλον ovīs, sicut malum, sem pomum.*

*Æoli pro dativis quinta usurpant dativos tertia: τοῖς
ζερόντοις, pro ζέρουσι, senibus: τοῖς διλημμάτοις, παθημάτοις,
pro διλέμμασι, παθήμασι. Quos Latini videntur imitari,
dum dicunt. Dilemmatis, Epigrammatis.*

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur;
ut diminutiva circumflexa in δς. ὁ Καμῶς, ὁ Καμῶδ, τῷ
Καμῶδ, τῇ Καμῶν, *Camylus*. ὁ Διονῦς, *Bacchylus*: & sacro-
sanctum nomen, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Ἰησῦ, τῷ Ἰησῦ, τῇ Ἰησῦν,
ὦ Ἰησῦ. Et hæc de Heteroclitis.

CAPUT VIII.

DE

FORMATIONIBUS
ADJECTIVORUM.

Tertiae declinationis masculina in ος, faciunt femi-
ninum in η, neutrum in ον. ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ
καλόν, *pulcer, pulcra, pulcrum*.

Excipe finita in ος purum, aut ρος: hæc enim ha-
bent femininum in α. ὁ αἴγιος, *sanctus*, ἡ αἴγια, τὸ αἶγιον.
ὁ ἀνθηρὸς, *floridus*, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρόν.

Præter ὁ ὀγδοος, *οβλιανος*, ἡ ὀγδοή, τὸ ὀγδοον: ὁ ἀπλός,
simplex, ἡ ἀπλόη, τὸ ἀπλόον: & reliqua à πλός com-
posita.

Excipe secundò ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*: & alia
nonnulla, quorum neutrum in ο exit; de quibus supra
cap. 4. pag. 32.

A N-

Aliqui excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ χρυσή, τὸ χρύσειον: ὁ χαλκεός, æreus, ἡ χαλκή, τὸ χαλκεόν. Verum alij rectè volunt non esse communes terminationes, sed Ionicas: χρυσέα enim ὁ χαλκία, sunt communia feminina. Illa verò χρυσή, aurea; ὑαλή, vitrea: χαλκή, ærea, ὁ similia, regularia sunt à contractis χρυσεός, ὑαλῆς, χαλκῆς. vide supra pag. 62.

Apud Atticos nomina in ος habentur communia; maximè, si sint composita, & derivativa. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, philosophus; πανφίλος, omnibus carus; ὁ πορὸς, parabilis, dives; ὁ καὶ ἡ κέσμιος, (ἀ κέσμιος) modestus, mundus; ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, prudens; χρήσιμος, utilis; ἱνδοξος gloriosus.

ANNOTATIO.

Poëta plus sibi permittunt: prædictis enim non contenti pleraque etiam simplicia usurpant tamquam communia sub eadem terminatione. ὁ καὶ ἡ κλυτός, illustris, inclytus ὁ inclyta: φαῦλος, piger, ὁ pigra, nauci: κενός, communis: δυσήνοτατος, miserrimus ὁ miserrima, apud Euripidem in Suppl.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum habet ων. ὁ καὶ ἡ ὄγεως, τὸ ὄγεων, fertilis, fertile.

Quintæ declinationis nomina.

Nomina in ων, faciunt femininum εἰνα, neutrum ἐν. ὁ πέλω, ἡ πέρινα, τὸ πέρεν, tener. Quamvis sub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἀρσώ, seu ἀρρῶ, masculus, usurpetur; neutrum τὸ ἀρρῆν: sicut etiam ὁ καὶ ἡ πέλω.

Commune ων, neutrum ον. ὁ καὶ ἡ βιδαίμων, τὸ βιδαίμων, felix.

Sic comparativa. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μείζον, major, majus. ὁ καὶ ἡ κάλλιων, καὶ τὸ κάλλιον, pulcrior, pulcrum.

ἀκων, ἀκοντῶ· facit ἄκωσα, τὸ ἄκωε, *involuntarius*. sic ἐκὼν, *libens*, ἐκῶσα, ἐκόν.

Commune ωρ, neutrum ορ. ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*, τὸ ἀπατρ. sed hoc neutrum raram est.

Nomina quintæ in ας, femininum habent in αινα, neutrum in αν. ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*: τάλαις, τάλαινα, τάλαν, *miser*.

Excipe cum compositis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. Et participia in ας: πύψας, πύψασα. πύψαν. ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσάν. μέγας. (tertiæ simplicium) femininum habet μεγάλη, neutrum μέγα.

ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & similia, carent neutro.

Nomina in εις, femininum εσσα, neutrum εν. ὁ χαεῖς, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus*: πμῆεις, πμῆεσσα, πμῆεν, *honoratus, pretiosus*. & per contractionem πμῆς, πμῆσσα, πμῆν. μελιτῆς, μελιτῆσσα, μελιτῆν, *molles*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἶς, μία, ἓν, *unus, una, unum*.

Participia passiva & activa in εις, femininum εσα, neutrum εν. τυφθεῖς, τυφθεῖσα, τυφθεν: τυπθεῖς, τυπθεῖσα, τυπέν, *verboratus*. πθεῖς, πθεῖσα, πθεν, *ponens*: θεῖς, θεῖσα, θέν, *qui posuit*.

Commune in ης, neutrum ες. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, *verus*.

Commune ις, neutrum ι. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ πῖς, τὸ πῖς, *quis, quæ, quid*.

Commune υς, neutrum υν. ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπυ, *multipes*. sic ὁ καὶ ἡ ἑυυς, τὸ ἑυυν, *benefolus*.

Masculina in υς, femininum εα, neutrum υ. γλυκὺς, γλυκῆα, γλυκὺ, *dulcis*: ὀξύς, ὀξῆα, ὀξύ, *acutus*, ἡμις, ἡμισα, ἡμισυ, *dimidius*.

Commune υς, neutrum υ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, *sine lacrymis*, τὸ ἄδακρυ.

Participia præteriti temporis activa vel media in
 ὄν,

αῖς, femininum in ῥα, neutrum in ός. πετυφῶς, qui verberavit, πετυφῶα, πετυφός : πετυπῶς, τετυπῶα, στυπός.

Omnis generis sub una terminatione dicitur esse ὁ, ἡ, τὸ μάκαρ, beatus. Alij putant, nullā hujus generis reperiri. Apud Orpheum legitur femininum μάκαια.

CAPUT IX.

DE FORMATIONE

SUBSTANTIVORUM.

A Substantivis quibusdam masculinis formantur quædam substantiva feminina, idque in pluribus declinationibus:

A nominibus primæ simplicium hæc & similia in ρια: ὁ ψάλτης, cantor; ψάλτρια, cantatrix. ὁ ποιητής, ἡ ποιήτρια, poëtria; vel ἡ ποιητής, ποιητὶς, poëtis, poëidos. ὁ τυμπανιστής, qui tympana pulsat, ἡ τυμπανίστρια. ἀνλητής, τιβίσσας, ἡ ἀνλητρία; vel ἀνλητής, τιβίστρια.

Vel in ις. ὁ προφήτης, Prophetæ; ἡ προφήτις, prophetissa, Prophetis. ὁ παρθένος, maritus; ἡ παρθένος, uxor. ὁ δεσπότης, dominus; ἡ δεσπότης, domina. ὁ μάντις, vates; ἡ μάντις, vates mulier. ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθίς, mulier ex Scythia.

Vel in εια. ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, prophetia. ὁ αἰετής, cultor, servus; λατρεία, servitium, cultus. ὁ δεσπότης, dominus; δεσποτεία, dominatio.

Vel in αια & οια. ἰχθυοπώλης, piscium venditor; ἰχθυοπώλαια, piscium venditrix. δεσπότης, herus; δεσποινία, hera.

A nominibus tertię simplicium fiunt hæc & similia in αια. ὁ μάγειρ, coquus; μαγειραία, coqua. ὁ σκεπτήρ,

ἡ σκορπίαινα, *scorpius*. θεός, *Deus*; θεά, *Dea*. λύκος, *lupus*; λύκαινα, *lupa*.

Vel in α & η θεός, *Deus*; θεά, *Dea*. δούλος, *servus*; δούλη, *serva*.

Vel in ις. ἀμνός, *agnus*; ἀμνίς, *agna*. κυνηγός, *venator*; κυνηγίς, *venatrix*.

Vel in ια. ὁ δῦλον, *servus*; δυλεία, *servitus*. ὁ μοιχῶν, *adulter*; μοιχεία, *adulterium*.

A Nominibus quintæ declinationis hæc & alia hujusmodi in αῖνα. ὁ τέκτων, *fabricator*; τέκταινα, *fabricatrix*. ὁ λέων, *leo*; λέαινα, *leona*. ὁ θεράπων, *familus*; θεράπεινα, *famula*, & θεράπεινίς, ὁ Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacena*.

Vel in σα. ὁ ἀναξ, *rex*; ἀνασσα, *regina*. πένης, *pauper*; ἡ πένησσα, *pauper femina*. Et gentilia: ὁ Θραξ, ἡ Θραῖσσα, *Thrassa* vel *Thressa*. Κρής, *Cretensis*; Κρήσσα, *Cressa*. Λίβυς, *Libys*; Λιβύσσα, *Libyssa*. Φοίνιξ, *Phœnix*; Φοίνισσα, *Phœnissa*.

Vel in ιεξ. ὁ δοτὴρ, *dator*; ἡ δότης, *datrix*. quamvis etiam formari possit à δότης.

A nominibus tertiæ contractarum varia quoque formantur substantiva. ὁ βασιλεὺς, *rex*; βασίλισσα, *basilissa*, βασίλινα, *basileia*, *regina*; & βασιλεία, *regnum*. ἱερεὺς, *sacerdos vir*; ἱερεῖα, *sacerdos femina*.

Ab adjectivis primæ declinationis contractæ fiunt usitatissima substantiva in ια proparoxytona. ὁ καὶ ἡ ἀλήθεια, *veritas*; ὁ καὶ ἡ ἀσελγής, *ασέλγης*, *impietas*; ἀσελγής, *ασέλγης*, *impietas*; ἀμαθής, *indoctus*; ἀμάθεια, *inscitia*, & ἀμαθία: sicut ab ἀτυχής, *infelix*; καὶ εὐτυχής, *felix*; ἀτυχία *infelicitas*; εὐτυχία, *felicitas*.

Ab adjectivis in υς tertiæ fiunt substantiva proparoxytona in οῖα. εὐνοῖα, *benevolentia*; ἀνοῖα *amenua*; Διάνους, *Διάνοια*, *mens*; Διάρρους, *profluvium*, Διάρροια.

LIBER PRIMUS. 75
DE FORMATIONE
POSSESSIVORUM,
ET
SIMILIIUM NOMINUM.

Formantur præterea adjectiva à substantivis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam. Hæc exeunt, partim in κός acutum. ἀνθρωπος, ἀνθρωπικός, *humanus* : Πλάτων, Πλατωνικός, *Platoniscus* : Ἀχαιὸς, *Achaicus* : ῥητορικός, *rhetoricus*. Partim in εὖς. ἀνθρώπῳ, *humanus* : Ἀχιλλεύς, *Achillæus* : Ἡσίοδῳ, *Hesiodæus*. Partim in εὔ. Ἑκτόρῳ, *Hectoreus* ; χρύσεῳ, *aureus* ; ἀργύρεῳ, *argenteus*. Partim in ἴν. ὁ λίθος, *lapis* ; λίθινῳ, *lapideus*. τὸ ξύλον, *lignum* : ξύλινῳ, *ligneus*. θάλασσαν, *mare* ; θαλάσσιον, *marinus*. Partim in ὠδης. λιθώδης, *lapideus*. Item in ὦ, & μ, πατρῷος, *paternus* ; νόμιμῳ, *aquius*, *justus*.

Spectant huc etiam, quæ Denominativa à Grammaticis appellantur. ὁ φίλῳ, *amicus* ; à quo ὁ φίλων, *Philo* ; φιλία, φιλότης, *amicitia*. ὠφρων, *temperans* ; à quo ὠφροσύνη, *temperantia*.

Ab adjectivis fiunt quoque alia adjectiva, ἄπειρῳ, *immensus*, ἀπείρεσι, vel ἀπερείσι. Et à substantivis substantiva. ὁ οἶκος, *domus* ; οἰκέτης, *servus domesticus*. δῆμος, *populus*, τριβὺς, *popularis*, τριβυλὶς.

Nomina quæ gentem, nationem, patriamve significant, formantur partim substantiva à substantivis. Σπάρτη, *Sparta* ; Σπαρτιάτης, *Spartiatæ*. Ἠπείρῳ, *Epirus*, Ἠπειρώτης, *Epirota*. Σαμάρεια, *Samaria*, Σαμαρείτης, *Samaritanus*. Νεάπολις, *Neapolis*, Νεαπολίτης, *Neapolitanus*. Partim verò adjectiva à substantivis. Ῥώμη, *Roma* ; Ῥω-

μαῖς, *Romanus*. Ἀθῆναι, *Athēna*; Ἀθηναῖος, *Atheniensis*.

DIMINUTIVA

Formantur ab appellativis, variasque habent terminationes: ων, αῖς, ᾶς, σκος, λος, ὤς. Βάκχων, *Bacchulus*. Ρωγίων, *stultulus*. Ῥόδαξ, *Rhodiolus*. Λίθαξ, *lapillus*. Ζηωᾶς, a Ζηωόδωρ, *Zenodorus*. νεανίσκος, *juvenis*. ναυτίλος, *navicula*. Διονῦς, *Dionysulus*.

Feminina desinunt in ων, ις, σκη, vel generalius η. ΤΨών, ab ΤΨιπύλη, *Hypsipylula*; ἡ κελύς, *fonticulus*; παρδίσκη, *puellula*; πολίχνη, *civitatella*.

Formatio in ιον neutrorum est, & usitatissima. τὸ κέριον, *keridion*, κελίσκιον, & κερύσιον, *puellula*; ἀνθρώπιον, *anthropion*, ἀνθρωπέριον, *homuncio*, *homulus*; γυναικίδιον, *sententiola*; πολίχνιον, *parvula civitas*; χιτώνιον, *χιτωνάριον*, *χιτωνίσκον*, *tunicella*. Et sic de ceteris: à multis enim non unum dumtaxat oritur diminutivum, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor. ὁ ἀνθρώπος, *homo*; ἀνθρώπιον, *anthropion*, ἀνθρωπέριον, *anthropiscus*, *homulus*, *homuncio*, *homunculus*. sic à κέρη, præter quatuor paulò antè dicta, fit etiam κελίσκη: & à χιτῶν, *χιτωνίσκος*.

ANNOTATIO.

Circa has nominum formationes observa non quodvis à quovis deduci, sed videndum esse quid usus ferat: dari tamen subinde nova quoque fingendi licentiam, sed prudenter sumptam. Diligenter porro addiscenda sunt ista nominum derivationes, ut, una vocabulo in plura diducto, copiam Græcarum vocum nobis pareamus. Et quamvis alijs nonnulli variorum plures diminutivorum species adferant, istæ tamen juvenimus sufficiens. De Verbalibus agemus suo loco, cap. XVI & de Patronymiciis lib. III cap. XXIII.

CA

CAPUT X.

DE GRADIBUS
COMPARATIONIS.

Comparatio duplex est, Regularis, & Irregularis. Regularis habet has in positivo terminationes; *ας, ης, υς, εις, ος, υς, ων.*

Comparativus masculinus in *περος*, superlativus in *τατος*: Femininus in *τέρα* & *τάτη*: Neuter in *περον* & *τατον* exit, ut in sequentibus exemplis apparet.

μέλας, μελάντερος, μελάντατος, niger.

μέλαινα, μελαντέρα, μελαντάτη, nigra.

μέλαν, μελάντερον, μελάντατον, nigrum.

Eodem modo comparatur *ὁ πάλας, ψιφερ.*

αἰληθής, αἰληθέστερος, αἰληθέστατος, verus.

δύς, δυνέτερος, δυνέτατος, latius.

χαεῖς, χαεῖστερος, χαεῖστατος, gratiosus.

σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

ἀπλῆς, ἀπλῆστερος, ἀπλῆστατος, simplicior.

διδάμων, δίδαμνετερος, δίδαμνεστατος, felix.

ANNOTATIO.

Plures adjectivorum, quæ regulariter comparantur, non sunt terminationes: nam μοικαριότης à μάλας, γαριὰς & extraordinarium est.

Ex *ος*, cum vocalis longa naturâ vel positione, aut diphthongus præcedit, fit *ότερος, ότατος*, per *ο μικρόν. ένδοξος, ένδοξότερος, ένδοξότατος, gloriosus: πρῶτος, πρῶτερος, πρῶτατος, mitis.*

At si vocalis brevis præcedat, fit *ώτερος & ώτατος*, per *ω μέγα. σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.*

Ex-

Excipe κενός, κενότερος, κενότατος, vacuus: σενός, σενότερος; σενότατος, angustus. Reperitur tamen σενώτερον & κενώτερον.

A N N O T A T I O.

Sunt & alia nonnulla, quæ utroque modo scribuntur: cum scilicet vocalis, quæ præcedit Θ, anceps est (id est, modo brevis, modo longa) in eadem dictione. ἴσος, ἰσόπερΘ, vel ἰσώπερΘ, æqualis. sic ἀνίσος, inæqualis: ἱκανός, aptus, sufficiens; ἱκανώπερΘ, & ἱκανότερΘ. Quia horum vocalis modo brevis est, modo longa: quod tamen non fit in omnibus.

I R R E G U L A R I S

C O M P A R A T I O

Illā dicitur, quæ non tantum in nominibus adjectivis, sed etiam in alijs fit modo non consueto, & certâ lege; cujusque comparativus cum superlativo sæpe aliter quam in πικρός & ταπτός exit. Exempla nominum adjectivorum hæc sunt.

Ἀγαθός, bonus. Comparat. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωτῶν, melior. Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, καρόπιστος; λωτῶς, & quandoque ἀγαθώτατος, optimus.

Κακός, malus. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων, pejor. Superlat. κάκιστος, χείριστος, pessimus. Fem. κακή, κακίων, κακίστη. Neut. κακὸν, κάκιον, κάκισον. Invenitur etiam κακώτερος.

Μικρός, parvus; ἐλάττων, ἥττων, μείων, minor, & quandoque μικρότερΘ. μικρότατος, ἐλάχιστος, minimus.

Καλός, pulcher, καλλίων, pulchrior; κάλλιστος, pulcherrimus. aliquando etiam καλλιώτερος.

Αἰσχρός, αἰχρίων, αἰχρίστος, turpis.

Ἐχθρός, ἐχθρίων, ἐχθρίστος, inimicus; nonnumquam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος.

Φίλ@, φίλπερος, φίλτατος, *amicus*, (poëticè φίλιςος)
 pro φιλώπερος, φιλώτατος; Atticè Φιλαίπερος, Φιλαίτατος.
 Quæ terminatio in aliis quoque usitata est: ut ἰδι@,
 ἰδιαίπερ@, ἰδιαίτατος, *proprius*: ἡσυχ@, ἡσυχάιπερ@,
 ἡσυχάιτατος, *quietus*. Sic ἴσος, *equalis*: μέσος, *medius*:
 πλησί@, *propinquus*, ὄψιος, *serus*.

Μέγας, μείζων, μέγιστος, *magnus*.

Πολύς, πλείων, πλείστος, *multus*.

ῥάδιος, ῥαῶν, ῥάστος, *facilis*. Ionicè ῥηθίδιος.

Λάλος, λαλίστερος, λαλίστατ@, *loquax*.

ANNOTATIO.

Attici multa alia per ἴσερ@ & ἴστατ@ comparant: λα-
 γν@, λαγνίσερ@, λαγνίστατ@, *libidinosus*: ὀλίγος, ὀλιγίσε-
 ρ@, ὀλιγίστατ@ & ὀλίγιστος, *paucus*: ἀλαζών, ἀλαζονί-
 σερ@, ἀλαζονίστατ@, *superbus*.

Nonnulla etiam in ἑσερ@ & ἑστατ@ exeunt apud At-
ticos, pro τερ@ & τάλος ἀφθον@, ἀφθονέσερ@, ἀφθονέστα-
 τ@, *abundans*. ἀκρατ@, ἀκρατέσερ@, ἀκρατέστατ@,
purus. ἀνδαῖ@, ἀνδαίεσερ@, ἀνδαίεστατ@, *studiosus*.

QUÆDAM in vs oxytona (ut βαθύς, *profundus*; βρα-
 δύς, *tardus*; γλυκύς, *dulcis*; ἡδύς, *suaavis*; παχύς, *crassus*;
 ὠκύς, *celer*) comparantur per ὑπερος & ὑτάτος, & per
 ἰων & ἴσος. βαθύς, *profundus*: βαθύπερος, βαθύτατος: vel
 βαθύων, βάθισος. Fem. βαθεῖα, βαθύτερα, βαθυτάτη: vel
 βαθίων, βαθίση. Neut. βαθὺ, βαθύτερον, βαθύτατον: vel
 βάθειον, βάθισον.

Fiunt quoque à comparativis & superlativis alia
 comparativa, & superlativa. χείρατος *peffimus*, χειραιο-
 πέρος. κύνδισος, *maximus*, illustriissimus, κυνδίστατος. ἔχατος,
ultimus, ἐχατώτατος; ἐλάχισος, *minimus*, ἐλαχιστόπερος;
 λωτίων, *melior*, λωτίπερος. πρῶτερος, *prior*, πρῶτεραίτερος.
 ῥάων, *facilior*, ῥαότερος: Ionicè ῥηίτερος.

80 INSTIT. LING. GRÆCÆ
COMPARATIO IRREGULARIS
IN ALIIS QUAM ADJECTIVIS.

NEquè tantùm adjectiva, sed & substantiva comparantur. κέρδος, *lucrum*; κερδίων, *lucrosior*; κερδιστος, *lucrosissimus*. ὁ κλέπτης, *fur*; κλεπτίσσιμος, *furcissimus*. ὁ βασιλεύς, *rex*; βασιλεύτερος, *regaliior*; βασιλεύτατος, *regaliissimus*.

Secundò verba. βάλω, *mitto*; βέλτερος vel βελτίων, *melior*; βέλυσος, βέλτατος, *optimus*. φέρω, *fero*; φέρτερος, *præstantior*; φέρτατος, φέλυσος, φέλυσος, *præstantissimus*.

Tertiò pronomina. αὐτός, αὐτότατος, *ipissimus*.

Quartò participia. ἐρρωμύς, *robustus*; ἐρρωμύστερ, *robustior*; ἐρρωμύτατος, *robustissimus*.

Deducuntur etiam ab adverbiiis nomina comparativa & superlativa. ἄνω, *supra*; ἀνώτερος, *superior*; ἀνώτατος, *supremus*. κάτω, *infra*; κατώτερος, *inferior*; κατώτατος, *infimus*. ἐγγύς, *prope*; ἐγγύτερος, *propior*; ἐγγύτατος, *proximus*; vel ἐγγών, ἐγγύς.

Et à Præpositionibus. ὑπὲρ, *supra*, ὑπέρτερος, *superior*; ὑπέρτατος, *supremus*: πρὶν, *ante*; πρῶτερος, *prior*; πρῶτατος, *primus*.

CAPUT XI.

DE

NUMERALIBUS.

Numeralium quædam sunt Cardinalia, quædam Ordinalia.

Prioris generis censentur εἰς, *unus*; δύο, vel δύω, *duos*; τρεῖς, *tres*; τέσσαρες, *quatuor*. quæ sic inflectuntur.

Masc.

Masc. εἷς, unus, ἐνός, ἐν), ἕνα.

Fem. μία, una, μιᾶς, μιᾷ, μίαν.

Neut. ἓν, unum, ἐνός, ἐν), ἓν.

Eodem modo declinantur composita ab αἷς, ἑδείς; & μηδείς, nemo, nullus; ἑδεμία, μηδεμία, ἑδέν, μηδέν.

Δύο.

Δύο, duo, dualis numeri. Atticè δύο; genitivo & dativo δυῶν, & δυῶν. Invenitur etiam in plurali δυῶν, & δυοί. Poëtæ δοίω & δοίοι usurpant.

Τρεῖς.

Plur. οἱ, αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία. Tres, & tria. τριῶν. trium. τοῖς, ταῖς, τοῖς τρισί, tribus. τὲς, τὰς, τρεῖς, καὶ τὰ τρία. Tres & tria.

Τέσσαρες.

Plur. οἱ, αἱ τέσσαρες (Ionicè τέσσαρες, Doricè τέσσαρες, Poëticè πέντε) Neut. τὰ τέσσαρα, quatuor. τῶν τεσσαράρων: τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσασι: τὲς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur numeralia, nisi consent particulis declinabilibus. πέντε, quinque, ἕξ, sex, ἑπτὰ, septem, ὀκτώ, octo, ἐννέα, novem, δέκα, decem, ἑνδεκά, undecim, δώδεκα, duodecim, δεκατρεῖς, tredecim, δεκατέσσαρες, quatuordecim, δεκαπέντε, quindecim, δεκαἕξ, sedecim, δεκαεπτὰ, septemdecim, δεκαοκτώ, octodecim, δεκαεννέα, novemdecim, εἰκοσι, viginti, εἰκοσιεῖς, viginti & unus, εἰκοσιδύο, viginti duo, &c. τεράκοντα, triginta, τεσσαράκοντα, quadraginta, πενήκοντα, quinquaginta, ἑξήκοντα, sexaginta, ἑβδομήκοντα, septuaginta, ὀγδοήκοντα, octoginta, ἐννήκοντα, nonaginta, ἑκατόν, centum.

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt. οἱ Διακῆσοι, *ducenti*, αἱ Διακῆσαι, *ducenta*, τὰ Διακῆσια, *ducentia*; οἱ τετρακῆσοι, *trecenti*; οἱ τεσσαρακῆσοι, *quadringenti*; οἱ πεντακῆσοι, *quingenti*; οἱ ἑξακῆσοι, *sexcenti*; οἱ ἑπτακῆσοι, *septingenti*; οἱ ὀκτακῆσοι, *octingenti*; οἱ ἑννεακῆσοι, *novi genti*; οἱ χίλιοι, *mille*; οἱ διχίλιοι, *bis mille*; οἱ τρισχίλιοι, *ter mille*; οἱ τετρακισχίλιοι, *quater mille*; οἱ πεντακισχίλιοι, *quingies mille*; οἱ ἑξακισχίλιοι, *sexies mille*; οἱ ἑπτακισχίλιοι, *septies mille*; οἱ ὀκτακισχίλιοι, *octies mille*; οἱ ἑννεακισχίλιοι, *novies mille*; οἱ μύριοι, *decies mille*; δισμύριοι, *vicies mille*; οἱ τρισμύριοι, *tricies mille*; & sic deinceps.

Ordinalia illa sunt, quæ non absolutè numerum, sed numerum cum ordine significant; & ad interrogationem πῶτος, *quotus*, aptè respondentur. πρῶτος, *primus*; δεύτερος, *secundus*; τρίτος, *tertius*; τέταρτος, *quartus*; πέμπτος, *quintus*; ἕκτος, *sextus*; ἑβδομοϛ, *septimus*; ὀγδοϛ, *octavus*; ἔνατος, *nonus*; δέκατος, *decimus*; ἐνδέκατος, *undecimus*; δευκαδέκατος, *duodecimus*; τρικαδέκατος, *decimus tertius*; τεσσαρεκαδέκατος, &c. εἰκῆσος, *viceſimus*; εἰκῆσος πρῶτος, *εἰκῆσος δεύτερος*, &c. τετραεῆσος, *τεσσαρεκαεῆσος*, *πεντηεῆσος*, *ἑξηεῆσος*, *ἑβδομηεῆσος*, *ὀγδοηεῆσος*, *ἐννενηεῆσος*, *ἐκατοεῆσος*, *centesimus*; Δικαεσισος, *τριαεσισος*, &c. χιλισος, *millesimus*; δισχιλιος, *bis millesimus*, *μυελιοςος*, *decies millesimus*; δισμυελιοςος, *vicies millesimus*; & sic deinceps.

Ab his non multum discrepant illa numeralia, quæ à nonnullis Temporalia vel Dialia appellantur. τριταῖϛ, *τριταῖος*, *πεμπταῖϛ*, *ἑκταῖϛ*, *ἑβδομαῖϛ*. Quæ interdum idem significant quod τρίτος, τέταρτος: interdum *triduanum*, *quartanum*. τριταῖος ἀφίκετο, *tertianus*, id est, *tertio die venit*. τριταῖος πυρετός, *tertiana febris*. Et hæc aptè redduntur ad interrogationem ποσαῖος: *quoto die*.

Derivantur ex numeralibus alia quoque nomina in

in πλῆς, πλάσιϑ, & ἄς. Διπλῆς, *duplex*; τριπλῆς, *triplex*; τετραπλῆς, *quadruplex*. Quæ respondent interrogationi ποσάπλῆς, *quosuplex*. Διπλάσιϑ, *duplus*, τριπλάσιϑ, *triplus*, τετραπλάσιος, *quadruplus*; & similia, quibus respondetur interrogationi ποσάπλάσιϑ, *quosuplus*.

Quæ in ἄς exeunt, substantiva sunt abstracta: ἡ μονὰς, μονάδϑ, *unitas*. ἡ δυὰς, δυάδϑ: *binarius numerus*. ἡ τριάς, τριάδϑ, *trinitas*, τετράς: ἑξδομάς, ἑνεαάς, δεκάς, & similia, χιλιάς, μυριάς.

De notis Arithmeticis Græcorum dicemus in fine hujus Grammaticæ.

CAPUT XII. DE PRONOMINE.

TRia sunt pronomina primitiva: ἐγὼ, *ego*: σὺ, *tu*: ἔ, *sui*.

PARADIGMA PRIMÆ PERSONÆ.

Sing. ἐγὼ, *ego*. ἐμῷ, *mei*. ἐμοί, *mihi*. ἐμὲ, *me*. per aphæresin, μῷ, μοί, μέ. Atticè ἐγωγε, ἔμεγε, ἔμοιγε, ἔμεγε.

Dual. νῶ, *nos duo*. νῶν, *nostrum duorum*, vel *duobus nostrum*.

Plur. ἡμεῖς, *nos*. ἡμῶν, *nostrum*, vel *nostri*. ἡμῖν, *nobis*. ἡμᾶς, *nos*.

DIALECTI HUIUS PRONOMINIS.

DOricè ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώνγα: Bæoticè ἰώγα & ἰώνγα. Æolicè ἐγω, ἐγῶν. Apud Poetas invenitur etiam,

ἡμεῖς, per apharesin ἔ ε. Genitivo Ionicè ἡμέο, & poetice ἡμέο, & apharesi μέο, μεῖο, ἡμέοθεν, & o sublato ἡμέθεν, μέθεν. Doricè ἡμεδ, vel μεῦ. Dativo Doricè ἡμῖν.

Dual. νῶϊ. Doricè vel Æolicè ἄμμε, nos duo. Genitivo & Dativo νῶϊν.

Plur. Ion. ἡμέες, ἡμέων, ἡμέας. Poëticè, ἡμεῖς, ἡμεῶν. Doricè, ἄμες vel ἄμμες, ἄμῶν sic ἄμέων, ἄμᾶς. Æolic ἄμμες, leni spiritu, ἄμμων ἄμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι, ἄμμε & ἄμμες. Dativo ἡμῖν Poëticè, acutâ ultima. Atticè verò ἡμῖν.

PARADIGMA SECUNDÆ

PERSONÆ.

Sing. σὺ, tu. σὺ, tui. σοι, tibi. σε, te.

Dual. ὑμεῖς, vos duo. ὑμῶν, vestrum duorum, vel duobus vestrum.

Plur. ὑμεῖς, vos. ὑμῶν, vestrum vel vestri. ὑμῖν, vobis. ὑμῶς, vos.

Additur hîc quoque omnibus casibus singularis numeri syllaba γ ε. σύγε, σῦγε, σοίγε, σέγε.

DIALECTI HUIUS

PRONOMINIS.

Dres in omnibus casibus singularis numeri mutant ε in τ. τὸ, τεῦ, τοι, τέ. Item pro σὺ, καὶ ἢ & τίγα. Genitivo εἰς, εἰς, εἰςθεν, εἰςθεν. Doricè τεῦ, τεῦ, vel ποῖο. Dativo Doricè τοι, τῷ, τῷ. Accusativo τὴ, & τὴ.

Dual. ὑμεῖς, vel ὑμεῖς, ὑμῶν.

Plur. ὑμεῖς, Ionicè. Poëticè ὑμεῖς. Doricè ὑμεῖς. Æolicè ὑμεῖς, & sic in ceteris casibus, ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν vel ὑμῶν. Dativo ὑμῖν Poëticè. Æolicè ὑμῖν, ὑμῖν.

PA-

PARADIGMA TERTIÆ

PERSONÆ.

Sing. ἔ, *sui*. οἱ, *sibi*. ἐ, *se*.

Dual. ἑ, *sui duorum*. ἑῶν, *sibi duobus*.

Plur. ἑῖς, ἑῶν, *sui*. ἑῖσι, *sibi*. ἑᾶς, *se*.

ANNOTATIO.

Cum sui apud Latinos careat nominativo, non possunt ἑ & ἑῖς propriè Latinè reddi. Usurpantur tamen à Grecis sapè loco pronominis pluralis numeri ipsi: nam & reliqui casus hujus pronominis adhiberi solent loco casuum pronominis αὐτός, ipse. Utimur autem primitivis pronominibus in duali propriè, cùm de duobus sermo est. νὸ τυπλόμεθον, nos duo verberamur. ἑῶν τυπλόμεθον, vos duo verberamini. νῶν ἢ ἑῶν δώσῃ ἄρτον, nobis vel vobis duobus dabit panem. ἑῶν βύλεσθον δίδοσθαι ἐσθῆτα, sibi duobus volunt dari vestem. Et sic in ceteris; nam hac exempli causâ sufficit attulisse.

DIALECTI HUIUS

PERSONÆ.

HOC Pronomen caret nominativo, sicut apud Latinos Sui; licet nonnulli pro recto adserant ὅς. Genitivus easdem dialectos admittit, quas alia Pronomina: ἑο, ἑῶ ἰόθεν, ἔθεν, &c. Dativo poetice ἑοι. Accus. ἑε, & poetice ἔθεν: Doricè μιν seu νιν; ab inusitato nominativo, preposito μ vel ν.

Duali poetice ἑε, item ἑῶν & ἑῶ. ἑῶν pro ἑῶν.

Plur. ἑέες, Ionicè, Doricè ἑές. ἑέων, ἑείων. ἑέας & ἑε, pro ἑᾶς, Doricè. Dativo ἑῶν, ἑῖ, & ἑῖν, pro ἑῖσι.

Ἐφίσι. Est autem μὴν & νῦν omnis numeri & generis ; & non tantum significat se, sed etiam ipsum, ipsam, ipsum; ipsos, ipsas, ipsa.

DE POSSESSIVIS PRONOMINIBUS.

Octo sunt possessiva. ἐμός, ἐμή, ἐμόν, *meus, mea, meum*, σός, σή, σόν, *tuius, tua, tuum* : ὅς, ἡ, ὃν, *suus, sua, suum* : νῶϊτερ@, νῶϊτέ@, νῶϊτερον, *noſter, noſtra, noſtrum*, de duobus : ἑφωϊτερος, ἑφωϊτέ@, ἑφωϊτερον, *veſter, veſtra, veſtrum*, de duobus : ἡμέτερος, *noſter*, de pluribus : ὑμέτερος, *veſter*, de pluribus : ἑφέτερος, *ſuus*. Masculina declinantur ut λόγος, feminina ut τιμή vel ἡμέ@. Neutra ut ξύλον.

Derivantur possessiva ἐμός, σός, ὅς, à tribus primitivorum genitivis, ἐμῷ, σῷ, ὃ : νῶϊτερος verò & ἑφωϊτερος, à genitivis dualibus νῶϊν & ἑφῶϊν. Reliqua tria ἡμέτε@, ὑμέτε@, ἑφέτε@, à genitivo plurali, ἡμῶν, ὑμῶν, ἑφῶν. Usurpantur autem sæpiſſime primitiva pro possessivis in omnibus numeris & generibus.

DIALECTI HORUM PRONOMINUM.

Easdem dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Doræ & Poëta in possessivo σός mutant σ, in τ, interposito ε. τεός, τεά, τεόν : genit. τεῷ, τεᾶς, τεῶ. sic pro ὅς dicunt iidem εὐός ἐή, εὐόν, εὐοῖο. Acoles rriculum cum pronomine ita coniungunt, ut ex utroque unum fiat vocabulum. ὁ σός, ὅσος : ἡ σή, ἡση, τὸ σὸν, τόσον. Formant iidem Doræ alia possessiva à pluralibus primitivorum casibus Doricis. αἰμός, *meus*, αἰμά, αἰμόν. ὑμός, *veſter*,

vester, ὑμῆ *sen* ὑμᾶ, ὑμῶν. ἑφός, suus, ἑφῆ *sen* ἑφᾶ, ἑφόν. *pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος, ἑφέτερος.

DE PRONOMINIBUS DEMONSTRATIVIS.

Demonstrativa duo sunt; ἕτος, *hic*, ἐκεῖνος *ille*, & hoc modo inflectuntur.

SINGULARIS NUMERI.

Masc. ἕτος, τῆτον, τέτω, τοῦτον, ὦ ἕτος, *hens tu*.

Fem. αὐτή, ταύτης, ταύτη, ταύτῃ, ὦ αὐτή.

Neut. τῆτο, τέτῃ, τέτω, τῆτο, ὦ τῆτο.

DUALIS NUMERI.

Nom. Acc.	τέτω.	τέτοιιν.
& Vocat.	ταύτα.	ταύταιν.
	τέτω	τέτοιιν.

PLURALIS NUMERI.

Masc. ἕτι, τέτων, τέτῃς, τέτῃς, ὦ ἕτι *hens vos*.

Fem. αὐται, τέτων, ταύταις, ταύταις, ὦ αὐται.

Neut. ταῦτα, τέτων, τέτῃς, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος, *ille*. Fem. ἐκείνη.

Neut. ἐκεῖνο, *ut* ὁ λόγος, ἡ ἡμῆ, τὸ ξύλον.

DIALECTI PRONOMINUM DEMONSTRATIVORUM.

Attici demonstrativis adjiciunt iota acutum ἕτσί(-
τεσί, τεσί, τεσί. In feminino αὐτή, ταυτησί,
In neutro τοῦτσί, ὅ *sapius* τετί. In plurali *pro* ταῦτα, ταῦτί.
Sic ἐκεῖνοσι, ἐκεῖνσί.

Quod etiam in nonnullis fit nominibus: τοῖσιν, talis:
τοῖσιν, τηλικούσιν, tantus. Quae tria ex τοῖς, πόσος, τη-
λικός, ὅ ἕτος componunt: unde etiam eodem modo, quo
ἕτος, declinantur

Recipiunt insuper hæc pronomina easdem dialektos, quas tertia & secunda declinatio simplicium.

Iones ante vocales longas ultima syllaba horum pronominum interponunt ε ἔτος, τῆτες, τῆτέω. Duali τῆτέω, τῆτέοιν. Plurali τῆτέων, τούτέοισι, τῆτέες. sic αὐτέη, τῶτέης. sic αὐτός, αὐτές, αὐτέω.

Pro ἐνὶν & dicunt Poëta & Æoles κῆν &, κῆνη, κῆνο: & Diores τῆν &, τῆνη, τῆνο, vel τῆν & sine jota.

RELATIVUM

PRONOMEN.

UNum est, αὐτός, αὐτή, αὐτό, *ipse*.

Ab hoc tria nascuntur composita: ἐμαυτῶ, *mei ipsius*; σεαυτῶ, *tui ipsius*; ἑαυτῶ, *sui ipsius*. Carent nominativo, & ita declinantur in Singulari.

PRIMÆ PERSONÆ.

Gen. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτῶ, *mei ipsius*

Dat. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ, *mhi ipsi*.

Accus. ἐμαυτὸν, ἐμαυτήν, ἐμαυτό, *meipsum, meipsam, me*.

SECUNDÆ PERSONÆ.

Gen. σεαυτῶ, σεαυτῆς, σεαυτῶ, *tui ipsius*.

Dat. σεαυτῷ, σεαυτῇ, σεαυτῷ, *tibi ipsi*.

Accus. σεαυτὸν, σεαυτήν, σεαυτό, *teipsum, teipsam, te*.

TERTIÆ PERSONÆ.

Gen. ἑαυτῶ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶ, *sui ipsius*.

Dat. ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, ἑαυτῷ, *sibi ipsi*.

Accus. ἑαυτὸν, ἑαυτήν, ἑαυτό, *seipsum, seipsam, se*.

PLURALI NUMERO.

Gen. αὐτῶν, & ὅσων αὐτῶν, per omnia genera, *sui ipsorum, suis ipsarum, suis ipsorum*.

Dat. αὐτοῖς & ὅσιν αὐτοῖς, αὐταῖς & ὅσιν αὐταῖς, αὐτοῖς & ὅσιν αὐτοῖς, *sibi ipsi*.

Accus.

Accus. ἐαυλὲς, & (φᾶς αὐλὲς, ἐαυλὰς & (φᾶς αὐλὰς, ἐαυτὰ & σφᾶς αὐτὰ, *seipsos, seipsas, seipsa*

Duo priora carent plurali, hoc nequaquam: imò plurale ipsius in omnes personas convenit. ἐαυτῶν, *nostrum, vestrum, suorum*: ἐαυτὲς, *nos, vos, seipsos*. sic interdum singulariter ἐαυτῆ, *inipsum*: ἐαυτὸν, *teipsum*.

In accusativo pro τὸ αὐτὸ usurpatur per crasin minutum τῶντὸ vel τῶντὸν, *idem*.

DIALECTI HORUM PRONOMINUM.

EÆdem dialecti accidunt his, quæ pronomini αὐτός. Ionicè ἐμαυτές, ἐμαυτέω: & versò αὐ in ω, (quod familiare Ionibus est) ἐμωυτές, ἐμωυτέω. σεαυτές, σεαυτέες, ἐαυτέες, ἐωυτέες, sicut ipsum simplex; αὐτός, ὡυτός: & ἀνιού & per crasin τῶντῆ, Ionicè τωυτέες.

INFINITUM PRONOMEN

Est ὁ δέινα quidam, cujus est hæc inflexio.

ὁ, ἡ, τὸ δέινα. &, τ, & δέιν. τῶ, τῇ, τῷ, δέινι. τ, τῶ, τὸ δέινα.

Item hoc modo: ὁ δέινα, & δέιναι. τῶ δέιναι: aut ὁ δέινα, & δέινα: & ὁ δέιν, & δέινος, τῶ δέινι, τ δέινα, apud Poetas.

CAPUT XIII.

D E

CONJUGATIONIBUS

V E R B O R U M

B A R Y T O N O R U M.

Verba Barytona illa dicuntur, quæ gravem habent accentum in ultima syllaba presentis temporis indicativi modi. τύπω, verbero: λέγω, dico: παίζω, ludo. Nam in omni syllaba, quæ non notatur accentu, intelligitur gravis; qui ob id Accentus syllabicus vocari solet.

Sunt autem in universum sex conjugationes verborum Barytonorum, distinctæ litteris characteristicis, seu figurativis, tamquam notis quibusdam: unde etiam, quæ cujuscunque conjugationis characteristica sint, diligenter est attendendum; & hoc in presenti, futuro, & præterito: ab his enim tribus temporibus reliqua ferè omnia pendent; ac proinde ab illis non magno labore formari & deduci poterunt, non tantum in activo, sed etiam in passivo, & medio, quod planum apertumque fiet, cum infra singulorum temporum formationes explicabimus. Nunc quæ cujuscunque conjugationis characteristica sit, sequens tabula tibi subijcit.

CHARACTERISTICÆ PRIMÆ

C O N J U G A T I O N I S.

	Præs.		Fut.		Præt.
π	τέρω	ψω	τέρω	φα	πέρω φα, deleo.
β	λείβω		λείβω		πείλωφα, libo.
φ	γράφω		γράφω		ἔγραφα, scribo.
π	τύπω		τύπω		πέτυφα, verbero.

CHARAC-

CHARACTERISTICÆ SECUNDÆ

CONJUGATIONIS.

γ	λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα, dico.
κ	πλέκω		πλέξω		πέπλεχα, plecto.
χ	τρέχω		τρέξω		τέτερεχα, curro.
κλ	πίπτω		πέξω		πέπεχα, pario.

CHARACTERISTICÆ TERTIÆ

CONJUGATIONIS.

δ	εἶδω	σω	ᾶσω	κα	ῆκα, cano.
τ	ἀνύτω		ἀνύσω		ῆνυκα, perficio.
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα, impleo.

CHARACTERISTICÆ QUARTÆ

CONJUGATIONIS.

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα, ludo.
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ῶρυχα, fodio.
ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα, dico.
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, fingo.

Quædam hujus conjugationis habent duplex futurum in eadem significatione; ut ἀρπάζω, rapio; βασιάζω, porrio; παίζω, ludo. Futurum, ἀρπάσω, & ἀρπάξω, βασιάσω, & βασιάξω. παίσω & παίξω.

Attici pro gemino σσ usurpant geminum η. ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio.

CHARACTERISTICÆ QUINTÆ

CONJUGATIONIS.

λ	ψάλλω	ῶ	ψαλλῶ	κα	ῥψαλκα, psallo, cano.
μ	νέμω		νεμῶ		τενέμηκα, distribuo.

ν	Φαίνω	ω	Φανῶ	κα	πέφαγκα, ostendo.
ρ	σπεύρω		σπερῶ		ἔσπαρκα, sero.
μν	τέμνω		τεμῶ		πέτεμκα, scindo.

CHARACTERISTICÆ SEXTÆ

CONJUGATIONIS.

α	γελάω	ω	γελάσω	κα	γέγελακα, rideo.
ε	τελέω		τελέσω		πέτελεκα, finio.
ι	τίω		τίσω		έτικα, honoro.
ο	όμῶ		όμόσω		ζυόκα, juro.
υ	δύω	σω	δύσω	κα	δέδουκα, ingredior.
ω	ρώω		ρώσω		έρρωκα, roboro.
αι	παίω		παίσω		πέπεικα, ferio.
αυ	ψαύω		ψαύσω		έψαυκα, tango.
ει	σείω		σείσω		σέσεικα, quatio.
ει	ίππέυω		ίππέυω		ίππευκα, equio.
οι	οῖω		οῖω		ῶκα, fero.
κ	κρύω		κρύω		κέκρυκα, pulso.
η	όπῶ		όπῶ		ώπηκα, uxorem habeo.

Sunt igitur Primæ conjugationis characteristicæ, β, π, φ. Secundæ, γ, κ, χ. Tertiæ, δ, τ, θ. Quartæ, ζ, duplex σσ, aut ττ. Quintæ, λ, μ, ν, ρ. Sextæ omnes vocales, præter η, (nisi in verbo δύω, invenio; quod tamen ferè futuri significationem habet) & omnes diphthongi propriæ, & una impropria, υι.

Verba in ωω, poetica tantummodo sunt, facta à verbis in εω, αω, οω. πλώω à πλέω, navigo. ζώω à ζάω, vivo. ήβώω, ab ήβάω, pubesco. δάω à δάω, do. ΰπνώω ab ΰπνέω, dormio.

In terminationibus πι, κι, μν, prior consonans censetur characteristicæ.

Characteristicæ futuri sunt, ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quod in

in futuro quintæ conjugationis æquè mancant, ut in præfenti.

Circumflectitur autem ultima quintæ, & penultima corripitur; quod fit, si aut abjiciatur altera immutabilis: ut $\psi\acute{\alpha}\lambda\omega$, *cano*, $\psi\alpha\lambda\tilde{\omega}$: aut vocalis subjunctiva, $\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$, *sero*, $\pi\epsilon\tilde{\rho}\tilde{\omega}$: $\phi\acute{\alpha}\nu\omega$, *appareo*, $\phi\alpha\tilde{\nu}\tilde{\omega}$: aut si anceps præfentis brevietur in futuro. $\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$, *judico*, $\kappa\epsilon\tilde{\nu}\tilde{\omega}$.

ANNOTATIO.

Quod si quis querat, quomodo penultima corripitur si in præfenti sit η vel ω, dicendum est id numquam accidere. Neque enim alia est diphthongus in præfenti, nisi αι, & ει; neque alia consonantes, quæ positionem efficiant, præter ρ & μν. Illa autem, ελαύνω, agito, pello; βέλομαι, volo; & similia, ultra imperfectum non conjugantur, sed aliunde futurum & reliqua tempora mutuantur.

PARADIGMA VERBI

ACTIVI

PRIMÆ CONJUGATIONIS.

INDICATIVI Præfens.

Sing. $\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$, $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota$. *verbero, as, at.*

Dual $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota\tau\omicron\nu$, $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota\tau\omicron\nu$: *verberatis duo, aut due.*

Plur. $\acute{\upsilon}\pi\iota\omicron\mu\epsilon\nu$, $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\pi\iota$, $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota\varsigma$: *verberamus, atis, ant.*

Numeri tres sunt, ut in nominibus. Tres itidem personæ. $\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$, *ego verbero*. $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota\varsigma$, *tu verberas*. $\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon\iota$, *ille verberat*.

Quando prima pluralis desinit in $\mu\epsilon\nu$, tunc dualis caret primâ personâ. Secunda & tertia persona dualis sunt similes terminatione, quando tertia pluralis exit in ι , & in passiva voce in $\alpha\iota$, alioqui sunt dissimiles.

Quamvis sex dicantur esse Barytonorum conjugationes, differunt tamen solis characteristicis litteris, & in terminationibus conveniunt, quod secus fit apud Latinos. Unde qui verbum τῦπτω novit inflectere, facile quodvis aliud Barytonorum inflectet. Quæ causa est, cur unicum dumtaxat paradigma præscribi soleat.

Tertia pluralis præsentis Indicativi activi, Doricè desinit in οντι: τυπτοντι, pro τῦπτουσι.

Imperfectum.

Sing. ἐτυπῶν, ἐτυπῆς, ἐτυπτε: verberabam, as, at.

Dual. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτω: verberabatis duo, &c.

Plur. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἐτύπτον: verberabamus, &c.

DE AUGMENTO VERBORUM.

Augmentum duplex est, Syllabicum & Temporale. Syllabicum convenit verbis à consonantæ cœptis; hæc enim initio præteriti imperfecti assumunt ε. τυπῶ, verbero, ἐτυπῶν: λέγω, dico; ἔλεγον: πλῆθω, impleo, ἐπληθον. Et quia necessariò numerus syllabarum augeatur additione litteræ ε, ideo augmentum syllabicum appellatur.

Temporale augmentum convenit illis verbis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthongorum aliæ sunt Mutabiles; quod mutantur in præteritis, & alijs temporibus augmentum recipere solitis; aliæ sunt Immutabiles, quod non mutantur.

Ceterum quæ mutantur, & in quas; & quæ non mutantur; hæc tabula ostendit.

Voca

Vocales.	Muta- biles.	α ε ο	in	η. ἀνύω, ἤνυσον : <i>perficio, bam.</i> sic α in η. ἄδω, ἤδον : <i>cano, bam.</i>
				η. ἰλῶθω, ἤλῶθον : <i>venio, bam.</i> ω. ὀπάζω, ὤπαζον : <i>prabeo, bam.</i>
Vocales.	Immu- tabiles.	ι υ ω		η. ἤχέω, ἤχεον : <i>son, bam.</i> ι. ἰξῶω, ἰξῶον : <i>visco aves capio, bam.</i> υ. ὑβρίζω, ὑβρίζον : <i>injuriâ afficio, bam.</i> ω. ὦθω, ὦθον : <i>impello, bam.</i>
Diphthongi.	Muta- biles.	αι αυ οι	in	η. αἶρω, ἤρεν : <i>tollo, bam.</i> ηυ. αὐξάνω, ἤυξανον : <i>aug- geo, bam.</i> ω. οἰκίζω, ὤκιζον : <i>aedifico, bam.</i>
				ει. εἰκάζω, εἰκάζον : <i>assimilo, bam.</i> δι. διθυῶω, διθυῶον : <i>dirigo, bam.</i> υι. ὑπιάζω, ὑπιάζον : <i>vulnereo, bam.</i>

A N N O T A T I O.

Augmentum temporale fit tantummodo ex vocali brevi, aut ancipiti, quæ tamen in præsentī fit brevis. Nam si æ longum sit in præsentī, quomodo fiet ex ejus mutatione augmentum, cum in præsentī duo tempora habuerit, ut ex Prosodia constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus? Nullum ergo ex ejus mutatione existit

existit augmentum, nisi quis syllaba longa tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cum enim oi au æquè sit diphthongus, atque ω αυ ηυ; sequitur æquè esse duo tempora in præsentis οἰκίζω & αὐκίζω, Atque in imperfecto ὠκίζον, ἠυκίζον. Potius igitur mutatio quam augmentum temporale fuerit.

EXCEPTIONES

A COMMUNI REGULA

DE

AUGMENTO TEMPORALI.

QUatuor verba servant in imperfecto & reliquis temporibus a præsentis. αῶ, αὖν *spiro*: αἶω, αἶον, *audio*: ἀηθέσσω, ἀηθέσσον, *insuecis sum*: ἀηθίζομαι, ἀηθίζόμεν, *radio afficio*.

In quibusdam e pro augmento assumit iota ἔχω, ἔχον, *habeo*: ἔπω, ἔπον, *dico*: ἔλω, ἔλεον, *capio*. Sic ἔλκω, ἔλκύνω sive ἔλκύνω, *traho*: ἔρπω, ἔρπύνω, *ferro*: ἐσέκω, *sto*: ἐπομαι, *sequor*: ἐρέω, *dico*: ἐσιάω, *convivia excipio*: ἔζω, *sedeo vel sedere facio*: ἐάω, *sino*: ἔω, *induco*: ἐρύω, *traho*: ἔθω, *assuesco*: ἐθίζω, *assuefacio*: ἐργάζομαι, *operor*. Et eadem est ratio compositorum ab his verbis, si quæ composita habent. At ἐορτάζω, *ferior*, ἐώρεζον, *augetur* in secunda syllaba.

Ἐπω, ἔπον, *augmentum hoc suum extra indicativum servat*. Hinc in Imperativo εἰπέ, *dic*. Optativo εἰποιμι. conjunctivo εἰάν εἶπω. Infinitivo εἰπᾶν. Participio εἰπών.

Ἐθω, pro ἔθω, *præterito medio facit* εἰώθα, *interposito ω*. Sic in plusquam perfecto, εἰώθειν.

ANNOTATIO.

Iones alia quoque verba augent per ei: ut ἐρωτάω, ἐρωτάων, pro ἠρωτάων, interrogo.

Dores

Dores autem prædicta verba agent mutatione litteræ ε, in η. ἔχω, ἤχον.

Ex diphthongis mutabilibus non mutatur semper ο, in ω. ut videre est in his verbis; αἶμα, οἶδω, solus ago; οἰαίω, vel οἰμάω, οἴμεον, concito; οἰνέω, in vinum verto, inebrio; οἰνίζω, vinum oleo: οἶνοποτάζω, vinum poto; οἰνίζομαι, vinum emo; οἶνοχόεω, vinum infundo; οἰσρώω seu οἰσρέω, furo, æstro concitor; οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, auguro, augurium ex avibus capto; οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακροφείω, guberno, seu clavum moderor; οἰδαίνω, tuteo; οἰκσρέω, domum custodio.

οἰμῶζω, ploro, οἰμῶζον & ὤμωζον, unde ὤμωξα, ploravi.

A N N O T A T I O.

Ex his satis apparet, verba, quæ ο non mutant in ω, esse fermè vel derivata vel composita ab his vocabulis: οἶον, solus: οἶνον, vinum, οἰωνός, avis, augurium; οἶαξ, gubernaculum: οἶκος, domus.

DIPHTHONGI & ε communi quidem usu immutabiles sunt; Atticè tamen mutantur. Illa quidem in ηυ, ὤχομαι, ηυχόμην: oro, bam. Hæc vero in η; οἰαίω, assimilo, ἤκαζον; ἔκω, cedo, ἤκην; εἶδω, scio; plusquamperfectum, εἰδῆκεν, per Syncopen εἶθεν, & Atticè ἤθεν, sciveram.

ε mutatur nonnumquam in ω: ἐτάζω, ὤταζον: valeo, bam.

Syllabicum augmentum vertitur apud Atticos in temporale. μέλλω, futurus sum; ἔμελλον, ἤμελλον, futurus eram: βέλομαι, volo; ἐβηλόμην, ἤβηλόμην, volebam: δύναμαι, valeo, possum; ἔδυνάμην, ἤδυνάμην.

Littera ε duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπτω, projicio; ἔρριπτον, projiciebam; ἔρριφα, ἔρ-

ρίψα, *projeci*. Itemque propter compositionem; περι-
ρίαινω, *circumadspergo*; περιρρέω, *circumfluo*.

ANNOTATIO.

*Hoc tamen Poëta, versui servientes, non semper obser-
vant. Hinc ρίπω, ἔλπιον: ῥέζω, ago, facio, ῥέξω, ἔρεξα,
& cum π, κατέρεξα.*

*Idem Poëta modò adhibent, modò amittunt augmentum
temporale & syllabicum, prout carminis ratio exigere &
voluntas videtur ferre, immo longam vocalem aut diphthon-
gum augmenti, in duas vocales resolvunt: ἄγω, duco,
ἤγον, ἔαγον.*

DE AUGMENTO

VERBORUM

COMPOSITORUM.

Verba composita aut componuntur ex præposi-
tione & verbo; aut ex nomine & verbo; aut ex
pronomine & verbo; aut ex adverbio & verbo.

I.

Præpositiones, in compositis præfixæ vocalibus, ab-
jiciunt propriam vocalem ultimam, tam in præsentis
quam in imperfecto, perfecto, aliisque temporibus, quæ
augmentum recipiunt. παρὰκένω, *perperam audio, obaudio*;
παρήκων, παρήκωσα, παρήκωκα, μετὰφέρω, *transfero*; μετέ-
φερον, *transferebam*; μετήνεγκα, *transstuli*.

Excipe περι & προ, quæ suam vocalem retinent. περι-
έχω, περιέχων, *contineo, complector*; προάγω, προήγον, *pra-
duco, precedo*. Quod interdum etiam fit in præpositione
ἀμφί. ἀμφιέννυμι, *induo*; ἀμφιελίσσω, *circumvolvo*.

Præpositio προ sæpè contrahitur. προῦδωκας, pro
προέδωκας, *prodidisti*; ἀ προδίδωμι, *prodo*. προέχω, προύχω,
pracedo

pracedo, emineo.

Quod si in compositione præpositionum cum verbo, verbum incipiat ab adspirata littera, præpositio mutabit suam tenuem in adspiratam. καθάπλομαι, à χθ & ἀπλομαι, attingo. ἀφαιρέω, ab ἀπό & αἵρεω, capio, vel eligo.

ANNOTATIO.

Hoc tamen non est perpetuum: nam apud Poëtas legitur ἐπείπομαι, pro ἐφέπομαι, sequor, ex ἐπὶ & ἔπομαι. Quod ipsum etiam Ionica dialectus in usu habet.

Poëta quoque non rarò ex præpositionibus ἀνὰ, ἀνὰ, ἀνὰ, auferunt litteram α, quamvis consonans sequatur. παρῑμῑω, pro παρεῑμῑω, maneo: ἀνστὰς, pro ἀναστὰς, resurgens: κατάρθεο, pro κατάρθεο seu κατάρθω, à κατατίθημι, depono.

Non solum autem intra & extra compositionem abjicitur nonnumquam vocalis præpositionis, sed & consonans immutatur. Et quidem præpositionis ἀνὰ, mutatur ante κ & χ, in γ. ante λ in λ; ante β, μ, π, φ, in μ; ut hæc exempla ostendunt.

ἀγχαλέω
ἀγκλίνας
ἀγχαλάω
ἀκλύω
ἀκλεγον
ἀμβαίνειν
ἀμμέσον
ἀμμίξας
ἀμπάνομαι
ἀμφέρω

pro

ἀνακαλέω,
ἀνακλίνας,
ἀναχαλάω,
ἀναλύω,
ἀνέλεγον,
ἀναβαίνειν,
ἀνὰ μέσον,
ἀναμίξας,
ἀναπάνομαι,
ἀναφέρω,

revoco.
reclinans.
relaxo.
dissolvo.
collegi.
adscendere.
per medium.
miscens.
quiesco.
sursum fero.

Iam verò τ præpositionis τ, plurimis modis variari solet. Nam ante adspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues, π, κ; ante θ & τ, servatur ipsum τ; ante σ prorsus perit, ante

alias consonantes, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonantem, sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.

κάβαλε	} pro {	κατάβαλε, seu κατέβαλε, dejecit.
καδδῦσαι		καταδῦσαι, demersisse, ἀκα-
καδδὲ		τῷ δέ. ταδύνω.
καδδύαμιν		τῷ δύαμιν, pro viribus.
κακχείοντες		κατακείοντες, dormituri.
κάκχαρτ		κατάχαρτ, latrahundus,
κακλείπην		καταλείπην, relinquere.
καμμίξας		καταμίξας, miscens.
καανδύσας		καταανδύσας, annuens.
καππνέσασα		καταπνέσασα, incendens.
καππεσεν		κατέπεσεν, cecidit.
καπφαγε		κατέφαγε, comêdit.
καρρέζαν		καταρρέζαν, peragere.
καταχεαθε		καταχεαθε, continete.
κατέθανε		κατέθανε, mortuus est.
κατύπτειν		κατατύπτειν, vapulare.

P in præpositione & ante, nunquam, mutatur, παράφασιν, παρέφασιν, deceptio; ἀπαγορεύω, ἀπαγορεύω, admonitio. παρφέρομαι, παρφέρομαι, transversus agor.

LITTERA ν præpositionis σύν ante β, μ, π, φ, ψ, mutatur in μ; sed ante γ, κ, χ, in γ; ante ξ & σ abjicitur; ante λ & ρ mutatur in λ & ρ; ut hac exempla docent.

συμβαίνει, contingo, com-	συμβαίνω, contingo, at-
μεο.	tingo.
συμμανθάνω, condisco.	συγγράφω, conscribo.
συμπαίζω, colludo.	συγκαταβάνω, collaboro.
τίμωμι, contentio,	συγχαίρω, gratulor.
εἰς πρόβον,	συνέχω, convixo.

συνέχω,

συσέλω, contraho.
 συλλέγω, colligo.

συρρέω, confluo.

EADEM mutatio in præpositione ἐν accidit; sed ante ε, non abjicitur; ante ζ verò, numquam reperitur.

I I.

Verba, in quibus compositio non mutat significatum simplicis, augentur in principio. καθίζω, sedeo, ἐκάθισαν; ἐνέπω, dico, ἤνεπον; καθάδω, dormio, ἐκαθάδον. Nam hæc composita idem significant, quod simplicia, ἔζω, ἔπω, εὔδω.

Si verò significatio mutetur, augmentum erit in medio. παραμύω, maneo, παρέμυον; παρακλώ, obaudio, παρέκκων.

A N N O T A T I O.

Legitur tamen apud Platonem in Sympos. καθήδδον, αὐ-
 εῖα, vel potius mutata mediâ syllabâ. Augetur quoque in
 medio διεγλυάομαι, διηγλυώμην: licet idem significet quod
 simplex ἐγλυάομαι, despondeo. Augent itidem Poëta non-
 nulla in principia, licet aliquid ad simplicis significationem
 addant. βάλλω, mitto, jacio: ἀμφιβάλλω, dubito vel
 conjicio, ἡμφίβαλλον.

I I I.

QUÆDAM composita ex præpositionibus, quorum
 simplicia aut in nullo aut in raro usu sunt, augentur
 initio. ἀμφισβητῶ, dubito, hæreo, ἡμφισβήτην: ἀνυβόλῳ,
 supplico, ἡντιβόλην: ἐμμελῶ, curo, ἡμμέλην: ἀντιδικέω, con-
 tra adversarium ago, ἡντιδίκην.

Quædam augentur in medio. ὀπλάνω, fruor, ἀπέλαυνον,
 & ἀπήλαυνον: ὀπχειρῶ, conor, ἐπεχείρην: ἐγχειρῶ, in manu
 itado, ἐπεχείρην: προσκυῶ, adoro, προσκυών: ἱγκωμιά-
 ζω, laudo, celebro, ἐνεκωμιάζον: προσφητεύω, vaticinor,
 προσφήτῶν. Nonnulla augentur utrimque. ἐνοχλῶ, tur-
 be, ἡνώχλην: ἀνορθῶ, corrigo, ἡνώρθην.

I V.

I V.

Composita cum nominibus & pronominiibus augentur initio, sicut & composita ex particula privativa α, ὁμᾶς, vel ὁμᾶ. Φιλοσοφῶ, *philosophor*, ἐφιλοσοφῶ, *philosophor*: βιβλιοπωλῶ, *libros vendo*, ἐβιβλιοπώλεον: ἀντιμολῶ, *spondeo*, ἡντιμόλεον. Sic ναυμαχῶ, *navalem committo*: λιθοβολῶ *lapides iacio*: χειρουργῶ, *manu-duco*. ἀφρονῶ, *insipiens sum*, ἡφρόνεον, ἡφρόνῃ: ἀτυχῶ, *infelix sum*, ἡτύχῃ: ἀγνοῶ, *ignoro*, ἡγνόεον, ἡγνόῃ: Sic ὁμολογῶ, *fateor*, confiteor: ὁμοφρονῶ, *consentio*.

V.

Composita cum particulis δυσ & δ, sequente vocali mutabili, augentur in medio. δυσχερῶ, *displiceo*, μορφῶ, *sum*, δυσχερῶ: διεργαῶ, *benefacio*, διηγεῖται: δυσπιστῶ, *diffido*, δυσπιστῶ: διαγγελλίζομαι, *fausta nuntio*, διηγγελλίζομαι.

At si post δυσ & δ. non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυστυχῶ, *infelix sum*, ἐδυστύχῃ: δτυχῶ, *felix sum*, δτύχῃ, vel Atticè ἡτύχῃ: δυσχεραίνω, *agrè fero*, ἐδυσχεραίνων, *agrè ferebam*.

DIALECTI IMPERFECTI.

Iones formant tertiam singularem à secunda, additâ syllabâ κε, ablatoque augmento. ἔτυπτες, *verberabas*; τύπτεσκε, *verberabat*. Quod etiam fit in aoristo primo, & secundo vocis activæ. ἔτυψας, *verberasti*, τύψασκε, *verberavit*; ἔτυπες, *τύπτεσκε*.

Porro in circumflexis, & in verbis in μι, aliqua mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subjunctivam, & in verbis in μι mutanda est vocalis longa in suam brevem. ἐποίεις, *faciebas*; ποίεσκε,

κε, faciebat : ἐτίθης, ponebas ; τίθεσκε, ponebat. *Quæ omnia in subiectis exemplis videre licet.*

Secundæ per-
sonæ commu-
nes.

ἐτυπες
ἐφίλης
ἐπίμας
ἐδήλως
ἐπήθης
ἴσῃς
ἐδίδως
ἐδείκνυς
ἐτυφας
ἐτυπες
ἐθής
ἐσης
ἐδως
ἐδύς

Tertiæ per-
sonæ loni-
cæ.

τύπτεσκε.
φίλεσκε.
πίμασκε.
δήλοσκε.
πήθεσκε.
ἴσασκε.
δίδοσκε.
δείκνυσκε.
τύφασκε.
τύπεσκε.
θέσκε.
πέσκε.
δόςκε.
δύσκε.

Poëta verò à secunda persona prædictorum temporum totum singularem in σκον formant. ἐτυπες, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε. Ὁ in tertia plurali τύπτεσκον, verberabant. In passivo τυπτεσκέμην, τυπτέσκη, τυπτέσκητο. Sic in aoristo primo τυφασκην, verberavi, τυφασκες, τυφασκε. In aoristo secundo τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε.

Præteritum perfectum.

Sing. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, verberavi.

Dual. τετύφατον, τετύφατον, verberastis duo.

Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι, verberavimus.

DE AUGMENTO PRÆTERITI.

SI verbum incipiat à vocali, aut diphthongo, idem
est initium perfecti & imperfecti, immò & plus-
quam

quam perfecti, omniumque aoristorum cuiusque vocis indicativi modi, & denique paullo post futuri. *δύω, perficio, ἤνυον, ἤνυκα, ἤνυκειν: ἄδω, cano, ἤκα, ἤκειν.*

Idem fit in verbis à consonante cœptis, modò syllabicum augmentum, longum sit positione. *απείρω, sero, ἱσπετρον, ἱσπαρεκα.* Si augmentum syllabicum breve sit, aut ante mutam & liquidam, tum in præterito repetitur prima consonans præsentis. *πῶπα, verbero, ἐτυπῶν, τέτυφα; γράφω, scribo, ἔγραφον, γέγραφα.*

Exceptis nonnullis, quæ cum e ante mutam & liquidam habeant, modò tamen repetunt consonantem præsentis, modò non repetunt. *βλακένωμαι, torreo, βεβλάκωμαι & βεβλάκευμαι. βλάπτω, posco, βεβλάμην & βεβλάμην, dampno affectus sum: ἀγγύλλω, insculpro, ἀγγέλλωπτω & διέγγλωπτω: θλάω, frango, πέθλασμαι & ἐθλάσμαι.*

Verba cœpta à γν aut χη, non repetunt in præterito primam præsentis, licet e syllabicum augmentum sit ante mutam & liquidam. *γνώω, posco, γνώσω, ἐγνωκα: γνωρίζω, ποιηται facio, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα: χηγορέω, vigilo, ἐχηγόρηκα.* Videtur hoc fieri cacophoniam vitandæ gratiâ; durum enim esset *γέγνωκα.*

Verba quæ inchoantur à κί, πί, μν, repetunt primam præsentis secundum communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κί & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen apud Poëtas syllabam communem. *κτάομαι, possideo, κέκτημαι: πλώω, (pro quo utimur πίπλω) cado, πέπιπκα: μνάομαι, reminiscor, μέμνημαι.*

ANNOTATIO.

Invenitur tamen à κρίζομαι, condor, creor, ἐκπομαι: & à κτάομαι, ἐκτιμαι. κτείνω, occido, facit ἐκτακα.

Ceterum verba quædam habent in præterito augmen-
tum

ante temporale & syllabicam. παροινέω, debacchor, πί-
πτεσθαι : Διότις, arbiter sum, Δεδιτημένῳ.

VERBA quæ ab adspirata inchoantur, repetunt
in præterito perfecto tenuem ejus. θύω, sacrifico, ἔθυσεν,
πέθυκα : χρίω, unge ; κέχρικα, unxi.

DE AUGMENTO ATTICO.

I.

Attici pro incrementis λε & με usurpant di-
phthongum ει. λέγω, dico, λέξω, λέλεχα, ἔλεχα :
λαμβάνω, accipio, λήψω, λέληφα, ἔληφα : μέρομαι, sor-
tior, partior, μέμαρμαι, Αἰσιεῖ εἰμαρμαι. Ἡσιεῖ εἰμαρμένης
sors, fatum.

I I.

Verbis quibusdam in præterito ω vel ω habentibus
præponunt Attici ε, manente spiritu præsentis. ὀρέω,
video, ὤρεχα, ἑώρεχα : ὠδάμαι, pellor, ὠσμαι, ἑωσμαι :
ὠνέομαι, emeo, ὠνήμα, ἑώνημαι : οἶζω, aperio, ὦγα, ἑωγα.
Idem fit in imperfecto, ἑώρων, videbam : ἑωνόμην, eme-
bam, Et in aoristo primo : ὤξα, ἀνέωξα, ἀπέρημι ; ὠσά-
μην, ἑωσάμην, ἑωσάμην.

Accidit hoc in alijs quoque verbis. εἰκώ, assimilo ;
præt. med. οἶκα, ἑοικα : ἑπώ, dico, aorist. εἶπα, ἑίπα :
ἦκα, ἦκα, ἦκα.

I I I.

Communi præterito verborum, inchoatorum ab α
breui, vel ε, vel ο, præponunt Attici duas priores lit-
teras præsentis. ἀγείρω, congrego, ἡγερέχα, ἀγῆγερέχα ;
ἐλέζω, contendo, ἤλεκα, ἐρήλεκα, ἐρήλεσμαι ; ὄλω, ὠλω,
ὄλωλα, perij, præteritum medium.

Quod si tunc præteritum excefferit numerum trium
syllabarum, tertia ejus syllaba corripienda erit, hoc
modo ; et vertitur in ε, & ω in ο, et & abijciunt ; οἶ
&

& s abjiciunt subjunctivam. Breves & ancipites, itemque longæ positione, retinentur sine ulla mutatione. Quæ omnia in his exemplis apparent.

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, τοίω.

ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐηρώτηκα, interrogo.

αἰείφω, ἤλειφα, αἰλήλιφα, ηγο.

ἐλβύθω, ἤλβυθα, ἐλήλυθα, venio.

ἐτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτητόμακα, preparo.

ἀκῶ, ἤκα, ἀκήκα, audio.

ἀγείρω, ἤγερεκα, ἀγήγερεκα, congregeo.

Excipitur ἐρείδω, *firmito*, ἤρεικα, ἐήρεικα, ἐήρειδα, ἐήρεισμαι; ut differat ab ἐρήεκα, præterito verbi, ἐρίζω, *contendo*.

Irregularia quoque sunt ἔδω, *edo*; & ἄγω, *ago*, *duco*; quorum illud ἤκα, ἔδηκα, & interposito δο, ἐδήδοκα, facit; alterum ἤχα, ἄγηχα; & interjecto ο, ἀγνόχα habet.

DE PENULTIMA SYLLABA

PRÆTERITI PERFECTI.

Penultima perfecti & futuri eadem est. πύλω, πέτυφα.

Excipe primò dissyllaba quintæ conjugationis, quæ e futuri mutant in α. σέλω, *mitto*, σελώ, ἔσαλκα; *σπεύρω, *sero*, σπερώ, ἔσπαρακα.

Excipe secundò dissyllaba, vocali aut diphthongo mutabili constantia. ἄγω, *ago*, ἄξω, ἤχα; ἄδω, *cano*, ἄσω, ἤκα.

Vocalem ε in penultima primæ & secundæ conjugationis mutant Attici in α. πέμπω, *mitto*, πέπομφα; βρέχω, *rixi*, βρέξω, βέβροχα.

DE CHARACTERISTICA

PRÆTERITI PERFECTI.

λ & ρ, characteristicæ quintæ conjugationis, manent

nent in præterito, ut in futuro; *ψάλλω, capō, ψαλῶ, ἔψαλκα*: *σπείρω, sero, σπερῶ, ἔσπαρκα*.

μ *servatur* quidem, sed adsciscit sibi η *euphoniae* gratiā; *δέμω, adisco, δεμῶ, δεδέμηκα*: *νέμω, distribuo, νεμῶ, νενέμηκα*. Sic *βρέμω, freto, τέμνω, seco, τετέμηκα*, & *syncope πέτμηκα*; ut & *δέδμηκα*, pro *δεδέμηκα*: *κάμνω, laboro, καμῶ, κεκάμηκα* & *κέχηκα*.

Additur quoque in nonnullis ad litteram ν *vocalis* η. *μῆνῶ, maneo, μῆνῶ, μεμνήμηναι*. Interdum convertitur ν in γ: *φαίνω, ostendo, appareo, φανῶ, πέφαγκα*; *μολύνω, maculo, μολυνῶ, μεμόλυγκα*. Interdum omnino abijcitur, idque in verbis dissyllabis in *εινω, ινω, & ιωω*. *κτείνω, occido, κτενῶ, ἐκτεκα*: *κρίνω, judico, κρινῶ, κέκρικα*; *θύνω, riuo, θυνῶ, τέθυκα*.

DIALECTI PRÆTERITI PERFECTI.

Tertia persona pluralis numeri, præteriti perfecti activi & medi, Doricè desinit in *αντι* τετύφαντι, pro τετύφασι.

Præteritum plusquam perfectum.

Sing. *ἔτετύφην, ἔτετύφης, ἔτετύφει, verberaveram*.

Dual *ἔτετύφειν, ἔτετυφείπῳ*.

Plur. *ἔτετύφειμεν, ἔτετύφετε, ἔτετύφισαν*.

Formatur à perfectò mutando α in εν.

Si perfectum incipiat à consonante, tunc præponitur ε; *τέτυφα, ἔτετύφην*. Alias idem est utriusque principium: *ἤνυκα, perfecti, ἤνυκεν*. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus: nam si sit compositum, quod augeatur in medio, interjicitur ε inter præpositionem & verbum. *συντάττω, conscribo, σιωτέταχα, σιωετέταχεν*: *συμβάλλω, confero, conjicio, συμβέβηκα, σιωεβέβηκεν*.

Interdum idem habet augmentum cum præterito. τεθεμελίωτο, à θεμελιόωμαι, fundor : διδύκει, pro ἐδιδύκει, à δύω, ingredior, subeo. Et hoc non tantum apud Atticos, sed etiam apud Iones & Poëtas : δέδεκτο, pro ἰδέδεκτο, à δέχομαι, capio, suscipio.

Prima vocalis præteritorum Atticè reduplicatorum accipit augmentum in plusquam perfecto. αἰκήσα, ἡκην, præteritum plusquam perfectum medium ab αἰκέω, audior : ὀρώσυχα, ὠρώσυχην, ab ὀρύπτω, fodio. Excipe ἐληλάκειν & ἐληλυθῆν veneram, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα.

Illa verò ἰολπα, ἰεργα, ἰοικα, augentur in secunda syllaba : ἐώλπην, speraveram ; ἐώργην, feceram ; ἐψέκην, similis fueram, assimilaveram.

ANNOTATIO.

Derivantur hæc verba, Primum quidem ab ἰλπω, quod est spero, seu in spem induco ; cuius præteritum medium est Atticè vel Ionicè ἰολπα, pro ἦλπα. Secundum à verbo ῥέζω, facio, patro ; præteritum medium est ἱρρογα, ablatoque uno ρ, & facta metathesi, ἰεργα pro ἑρογα, alij tamen simplicius ab ἑργω seu ἑέργω, deducunt. Tertium fit ab ἰκω, similis sum, assimilo ; cuius præteritum medium Atticum est ἰοικα.

DIALECTI

PLUSQUAM PERFECTI.

Prima & tertia persona singularis Atticè exit in η sine v. ἐτετύφη ἐγώ, verberaveram ego : ἐτετύφη ἐκεῖν, verberaverat ille. Hinc ἐκεχῆν, plusquam perfectum medium à χαίνω, hio : & ἦδη pro εἶδεν, sciveram, ab εἶδω. Fit hoc imitatione Ionum, qui primam personam plusquam perfecti activi & medij per εα, & tertiam per εε efferrunt. (ἦδεα, sciveram, ἦδεας, ἦδεε) quas Attici, & ipsi quoque

quoque laeas, deinceps in η contrahunt.

Tertia pluralis Atticè finitur in εον. ἐτεπόθεον, verberaverant: ἐλελόπεον dereliquerant: ἤδεον, sciverant: ἤκηθέον, audiverant.

Aoristus primus.

Sing. ἔτυφα, ἔτυφας, ἔτυφε, verberavi.

Dual. ἐτύφατον, ἐτύφάτην.

Plur. ἐτύφαμεν, ἐτύφατε, ἔτυσαν.

ANNOTATIO.

Dicimus Aoristus, & Aoristum; illud subintelligendo χρόνος, hoc subintelligendo tempus, & nihil aliud significat ex vi nominis χρόνος ἀόριστος, quam tempus indefinitum.

Respondent aoristi praeiis Latinorum. Licet enim nonnulli tradant incertam esse significationem paulò ante res praeiis, an mulò: id tamen vix observatur ab auctoribus, ut exemplis passim obvijs ostendi potest. Nam cum Isocrates principio Panegyrici ait: πολλὰκις ἰθαύμαστα τῆς πανηγύρεως συναγαγόντων, καὶ τὰς γυμνικὰς ἀγῶνας κατασησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων ἐνέξιας ἔτω μεγάλας δαρεῶν ἤξιωσαν. quis hos & alios in eadem periodo sequentes aoristos non idem significare dicat, quod praeteritum perfectum? & si quis omnes illos aoristos in praeteritum mutet, an aliam orationis significationem efficiet?

Probabilius est, quod alij dicunt, haec tempora vocari Aorista seu Indefinita, quod habeant significationem interdum quidem praeteritam, aliquando futuram, nonnumquam praesentem, ut in exemplis allatis: praesentem praecipuè in infinitivo; ut apud Isocratem eodem loco, & millies alias; ἐπὶ δὲ ὅι λόγοι τοιαύτῳ ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥς δὲ οἰόντ' εἶναι πρὸς αὐτῶν πολλὰχὺς ἐξηγήσασθαι, καὶ τότε μεγάλα ταπὴνὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθ' ἀποδοῖναι. Hic certè omnes aoristi idem

idem significant, quod ἐξηγεῖσθαι, ποιεῖν, πρῶτον δὲ ἀποφασίζεσθαι.

Eandem potionem habet interdum aoristus in indicativo. Isocrates ad Demonium: καὶ μὴ γὰρ ἡ χροὺς ἀνέλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε, pulcritudinem quidem vel tempus absūmit, vel morbus corrumpit. pro ἀναλίσκει, & μαρτύνει. Nisi quis dicat esse Enallagen.

In imperativo & conjunctivo sapè subit aoristus vicem futuri: τύψον verberato tu, vel verberabis: τυψάτω, verberato ille, vel verberabit: ἐὰν τύψω, si verbera-vero; quamvis frequenter ejusdem prorsus sit significationis cum praesenti: τύπον verbera: ἐὰν τύψω, si verberem.

Eadem quoque vis & potio usitatissima est Aoristis, quæ temporum modi Potentialis, Permissivi seu Concessivi, ut infra docebimus, maxime cum particula ἂν. Itaque non semper eodem modo Latine reddendus est aoristus; sed videre oportet, quid tota Periodi structura, & sententia ratio requirat.

IDEM augmentum habet uterque aoristus cum imperfecto. ἔτυπον, ἔτυψα, ἔτυπον: ἀνύω, ἤνυσον, ἤνυσαν.

Characteristica aoristi primi eadem est, quæ futuri; à quo etiam formatur, converso ω in α, & præposito augmento: τύψω, ἔτυψα.

Excipe primo ἔπω, *disco*, εἶπα: ἐνέγκω, *fero* ἤνεγκα: πῆμι, *pono*, ἔθηκα: δίδωμι *do*, ἔδωκα: ἵημι, *mitto*, ἤκα.

Excipe secundo hæc verba: χέω *fundo*, ἔχεα, vel ἔχθα, καίω, vel καίω, *uro*, ἔκηα; σένω, *moveo*, ἔσενα: ἀλδύω, *vito*, ἤλθα: quæ in α purum exeunt, sublata consonante futuri, χόδσω, καύσω. quamvis reperiatur quoque aoristus ἔχθησεν & ἔκαυσεν.

Penultima aoristi primi eadem est quæ futuri, semperque nativâ aut positione longa. παίω, *offendo*, ἐπαισα: λέγω, *disco* ἔλεξα.

In tertia tamen conjugatione, itemque in quarta & sexta, modo brevis modò longa est penultima. φέρω, ζῶ,

ζω, dico, loquor, φράσω, ἔφρασα : κυλίω, volvo, volvo, κυλίσω, ἐκύλισα : τελέω finio, τελέσω, ἐτέλεσα : γελάω, rideo, γελάσω, ἐγέλασα ; ἀνύττω, perficio, ἀνύσω, ἤνυσα. Poëta, carmini servientes sæpè geminant σ. ἐτέλεσαν, ἐγέλασαν.

In quinta conjugatione, quæ penultimam futuri brevem habet, sic producenda est eadem penultima in aoristo. α futuri mutatur in η, si in præsentī α simplex fuerit : ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si in præsentī fuerit αι, tunc α futuri Atticè mutatur in η, communiter verò retinetur. μιαίνω, maculo, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè, Communiter ἐμίανα : φαίνω, apparere, ostendo, φανῶ, ἐφίηνα, ἔφανα. Est autem hic α longum, quod in futuro fuerat breve. Ex ε futuri facienda est diphthongus, addito iota. σπείρω, sero. σπερῶ, ἔσπειρα : σείλω, mitto, σελῶ, ἔσφαλα. & υ in futuro breves hic habentur longæ. κείνω, iudico, κεινῶ, ἔκευνα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὠτρυνα impello.

Aoristus secundus.

Sing. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε, verberavi.

Dual. ἐτύπετον, ἐτυπέτω.

Plur. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Fit hic aoristus ab imperfecto, cujus etiam augmentum habet. Tertia pluralis est æqualis primæ singulari.

Penultima brevis est, ac fermè una ex ancipitibus α, ι, υ. η, & ω præsentis & imperfecti mutantur in α. λήβω, inusitatum, ἔληβον, aorist. 2 ἔλαβον, accepi. τρώγω, comedo, ἔτρωγον, ἔτρωγον comedi. αι αυ, & ε abjiciunt subjunctivam. καίω μο, ἔκαον : παύω, sedo, ἔπαον : ἀκῶ, audio, ἤκουον. ει & ου abjiciunt præpositivam ε. λείπω, relinquo, ἔλιπον : φεύγω, fugio, ἔφυγον. E quintæ conjugationis, licet breve sit, mutatur tamen in α. δέρω, excorio, ἔδαρον : σείλω, mitto, ἔσφαλον : πέμνω, scindo, ἔταμον & ἔτεμον. Idipsum quoque in aliarum con-

conjugationum verbis contingit, præcipuè si habent liquidam vel ante, vel post ε. *τέπω, verio, ἔτερον: τέπω, nutrio, ἔτερον: κλέπω, furor, ἔκλαπον.* Hæc tamen tria, λέγω, *dico*; φλέγω, *uro*; βλέπω, *video*, non mutant ε in α. Trisyllaba quintæ abjiciunt iota. *ὀφείλω, debeo, ὀφελον: ἐγείρω, excito, ἤγερων.*

Si penultima præsentis & imperfecti longa sit positione, abjicitur littera illa, quæ non est characteristica *κάμνω, laboro, ἔκαμον: τίκτω, pario, ἔτεκον,* quasi à *τίκω.*

Penultimam in hoc aoristo longam habent multa dissyllaba, eò quod in eandem syllabam cadat augmentum temporale, vel littera longa loco augmenti. *ἔδω, capio, ἦδον: ἔλκω, traho, ἔλκον: ἔκω, capio, ἔκλον: ἔπω, dico, ἔπυν: ἔχω, habeo, ἔχον: ἦκω, venio, ἦκον: ἄγω, ago, ἀγεσ, ἦγον, & Atticè, ἦγαγον: εἶδω, video, εἶδον: (nam ἴδον poeticum est) ἐλόμβω, venio, ἦλθον, per syncopen, pro ἦλυθον. Invenitur etiam trisyllabi aoristi penultima longa. *ἐνέγκω, fero, ἤνεγκον: πέρεθω, devasto, ἔπαρθον: δέρκω, ἔδρακον: ἰδεύω, & metathesi ἔπρεαθον, ἔδρακον.* Longam quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & secundæ conjugationis, sive duarum sive plurium syllabarum. *αἰέω, ἔαχον, habui; αἰρέω, invenio, εὔρον; βλασέω, germino, ἔβλασον; δαπέω, sonoro, ὀδύπον; ὀκιοθέω, cado, ὀκιοθον; σπάώ, vello, τραχέω, ἔσπων;* nihil enim in his mutatur propter aoristum.*

DE CHARACTERISTICA

AORISTI SECUNDI.

Characteristica eadem est hujus aoristi, præsentis, & imperfecti, (loquendo de characteristica quæ sit consonans) *πύπλω, ἔτυπλον, ἔτυπον.*

Excipitur primo: *βλάπτω, noceo, ἔβλαπον; κρύπτω,*
ab-

abscondo, ἐκρύβω; καλύπτω, *tego*, ἐκάλυβον per β; & βάπτω, *tingo*, ἐβαφόν; θάπτω, *sepelio*, ἐταφον; σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον; ῥάπτω, *suo*, ἔρραφον, per φ.

Excipiuntur secundò verba quartæ conjugationis, quorum futurum definit in ξω: habent enim characteristicam γ. quorum verò futurum exit in σω, characteristicam habent δ. ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον: φερίζω, *loquor*, φερίσω, ἔφεραδον.

ANNO TATIO.

Definentia in σω vel δω fere carent aoristo secundo. Non enim dicimus à παιδεύω, instituo, ἐπαίδυον: nec à βασιλεύω, regno, ἐβασίλυνον: nec à κρέω, pulso, ἐκροον.

A verbo tamen ἀκρέω, usurpatur, ἤκρον: sed magis apud Poëtas quam Oratores, qui aoristum primum ἤκρεα frequentant. Et quamvis in quarta conjugatione à quolibet verbo formari possint aoristi secundi, non omnes tamen usitati sunt. Quis enim audivit umquam ἐφρόντιδον, à φροντίζω, curo; aut ἐβαδίδον, à βαδίζω, vado; aut ἐφύλαγον, à φυλάττω, custodio, caveo? Idem autem significat aoristus secundus, quod primus: neque necessitatis, sed copia causâ inventus & usurpatus est à Græcis.

DIALECTI
AORISTI SECUNDI.

Tertiam personam pluralem faciunt Bæotici in imperfecto & in utroque aoristo parem syllabis primæ pluralis numeri: ἐτύπομεν, ἐτύπλοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. Hinc illa: εἶδοσαν, *sciverunt*: ἤλθοσαν, *venerunt*, ἐμάθοσαν, *didicerunt*, pro εἶδον, ἤλθον, ἐμάθον.

Solent etiam Iones & Poëta secundo aoristo & hic, & in alijs modis, sæpe præponere augmentum præteriti: κέκαδον pro ἔκαδον, à verbo χάζω, contineo, mutatione ζ χ in κ:

*hinc aoristus secundus participij κεκαδὼν pro καδὼν, ὅ me-
dius κεκαδόμεν pro ἐκαδόμεν: κεκάμω pro κάμω, aoristus
secundus conjunctivi à κάμνω: τεταγὼν pro ταγὼν, à the-
mate τάζω, quod est λαμβάνω, accipio, apprehendo; ne
annotat Eustathius in illud Iliad. 1.*

Ρίψε ποδός, τεταγὼν ὅτ' ἐβηλξ' ἀεωπεσίῳ.

Dejecit (me) de cælo pede apprehensum.

Similia multa exempla passim occurrunt apud Poetas.

Futurum primum.

Sing. πύψω, πύψεις, πύψει, verberabo.

Dual. πύψετον, πύψετον.

Plur. πύψομεν, πύψετε, πύψετε,

Fit à præsenti, mutatâ characteristicâ præsentis
in characteristicam futuri. λέγω, disco, λέξω: ἄδω,
cano, ᾄσω.

Penultima futuri eadem est cum præsenti. λέγω, λέξω.

Excipe primò verba quintæ conjugationis, quæ
penultimam futuri corripiunt, abjiciendo vel postero-
rem consonantem, vel vocalem subjunctivam ex di-
phthongo. σέλω, mitto, σελῶ; σπείρω, semino, σπερῶ.

Excipe secundò verba contracta. φιλέω, ἀπο, φιλή-
σω; ἡμᾶω, ἡονορῶ, ἡμήσω; δηλόω, manifestò, δηλώσω.
Quamvis quædam convenient cum præsenti. πονέω, la-
boro, πονέσω; γελάω, rideo, γελάσω; ὁμῶω, juro, ὁμόσω.

Excipe tertio barytona nonnulla, quæ futurum à
circumflexis mutantur. θέλω, volo, θελήσω; ὀφείλω,
debeo, ὀφειλήσω; αὖξω, augeo, αὖξήσω; ἔψω, coquo, σπ-
σομαι, ἐψήσω; αἰλέω, arceo, αἰλεήσω. sic βύλομαι, ura,
βυλίσσομαι; οἶσσομαι, ρυτο, οἰήσομαι. quasi à θελέω, ὀφειλέω,
αὖξέω, &c. cætera.

Excipe quartò πλέω, navigo; ῥέω, spiro: πνέω, spiro:
νέω, ἀπνηο: quorum futurum exit in ὄσω; πλένσω,
ῥέσω,

ῥάσω, πνύσω, νύσω, & νήσω. Sic κλάω, ῥέω, κλαύσω; καίω, vel κάω, υρο, καύσω.

Tria quoque futura non retinent litteram aut spiritum praesentis. τρέφω, nutrio, θρέψω: τρέχω, curro, θρέξω: ἔχω, habeo, ἔξω, ad differentiam adverbij, ἔξω, extra.

DE DIALECTIS

FUTURI.

ATtici futurum polysyllabum quartæ conjugationis in *ισω* circumflectunt, sublato *σ*. νομίζω, *ρῖσο*, νομίσω, νομιῶ; βαδίζομαι, *νὰδο*, βαδίσομαι, βαδιῶμαι. Hinc primum futurum medium horum verborum semper circumflectitur: νομιῶμαι.

Doricè verba quarta conjugationis in ζω exeunt in σδω. κωμάσδω, pro κωμάζω, lascivio: σμεῖσδω, pro σμερίζω, fribilo, fistulâ cano. Futurum in σω, non tantum horum verborum, sed aliorum iidem, mutant Dores in ξω: βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ: κλείω, claudio, κλείσω, κλαξῶ, & κλασῶ. Circumflectunt enim futurum primum Dores in omnibus personis & numeris: τυψῶ, τυψείς, τυψῆ, τυψῆτον. Idem tertiam pluralem utriusque futuri indicativi formant in ἔντι; τυψῆντι, τυπῆντι.

Æoles futurum quinta conjugationis verborum in εω, efformunt per σω. ὄρω, concito, futurum ὄξω, Æolicè ὄρσω; ἀπείρω, sero, ἀπερῶ, ἀπέρσω.

In futuro sexta conjugationis saepe abijciunt Poëta σ. δῆω, inveniam; δῆεις, invenies; δῆομεν, inveniemus; pro δῆσω, δῆσεις, δῆσομεν, à δῆω. sic ἱδῆω, pro ἱδῆσα, invenī. Repetitur etiam κλείω, laudabo, pro κλείσω; & κέω, seu κείω, cubabo, pro κέσω, à κέω: & κέων, pro κέσων, cubiturus.

Futurum secundum.

Sing. τυπῶ, τυπείς, τυπῆ, verberabo.

P 2

Dual.

Dual. τυπῆτον, τυπῆτον.

Plur. τυπῆμι, τυπῆτε, τυπῆσι.

Idem significat, quod futurum primum, fitque ab aoristo secundo, mutato *ov* in *ō* circumflexum, & augmento rejecto.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

Sing. τύπε, τυπέτω, verbera, verberet.

Dual. τύπέτον, τυπέτων.

Plur. τύπετε, τυπέτωσαν.

ANNOTATIO.

Et hujus, & reliquorum omnium modorum tempora, formantur à temporibus indicativi, exigua mutatione factâ, ut quivis per se deprehendere poterit. τύπε, à τύπτω, τέτυφε à τέτυφα, τύπον à τύπω.

Tertias plurales imperativi faciunt Attici similes genitivo plurali, participiorum ejusdem temporis. τυπόντων, pro τυπέτωσαν; τυψάντων, pro τυψάτωσαν: τετυφόντων, pro τετυφέτωσαν. Hinc historiola illa apud Laërtium in Socrate; nam in judicio Socratis ajunt. ἦ Πλάτωνα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ εἰπεῖν, ὦ Νεώτατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἦ ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων, τὰς δικαστὰς ἐκβοῶσα: καταβάντων, τῆτέσι, κατέβηθι, descende. Sunt qui prius subaudiri verbum ἔσωσαν, hoc sensu: ἔσωσαν ἦ τυπόντων, vel τυψάντων, sint ex verberantibus, id est, τυπέτωσαν, verberent.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum.

Sing. τέτυφε, τετυφέτω, verberaveris.

Dual. τετύφετον, τετυφέτων.

Plur. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aorist

Aoristus primus.

Sing. τύπον, τυπάτω, verberato tu, vel verberabis.

Dual. τύπατον, τυπάτων.

Plur. τύπατε, τυπάτωσαν.

Aoristus secundus.

Sing. τύπε, τυπέτω, verberato tu, vel verberabis.

Dual. τύπετον, τυπέτων.

Plur. τύπετε, τυπέτωσαν.

Præteritum perfectum ubique servat suum augmentum, sive syllabicum, sive temporale. Aoristi illud amittunt extra indicativum, excepto verbo εἶπον, de quo supra dictum est pag. 96.

Aoristus secundus ultimam habet gravem: τύπε; sed acuuntur, εἰθέ, veni; εἰρέ, inveni; εἰπέ, dic. sic Atticè λαβέ, cape; ἰδέ, vide: communiter λάβε, ἴδε.

Imperativus caret utroque futuro, ut & subjunctivus. Utriusque vicem subeunt aoristi, qui tamen præsentis quoque significationem & hîc, & in subjunctivo admittunt.

A N N O T A T I O.

Imperativum apud Latinos carere præterito, doctè ostendit ex Varrone Emmanuël lib. I sue Grammaticæ, ubi de prima verborum conjugatione agit. Quærat autem meritò quis, cùm Latini, naturam & rationem imitati, præteritum ab Imperativo excluderint; (nemo enim præteritum vel agendum vel cavendum imperat) cur Græci præteritum imperativo tribuerint non tantùm in activa, verùm etiam in passiva voce? Respondeo hujus rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cùm queritur, cur Græci duplices aoristos, & duplex futurum habeant. Dicimus enim, non diver-

veritatem significationis, sed copiam, idem pluribus quoque modis efferendi, causam esse. Ita planè hic πέτυφε, & quodcumque aliud præteritum activum Imperativi, idem omnino significat quod vel præsens, vel futurum. τέτυφε, verbera vel verberato tu. Neque præteritam significationem feceris, licet τέτυφε per verbum verberaveris interpretare. Nam & hoc futurum est, non præteritum, quamvis cum respectu ad præteritum: sensus enim est, verberaveris, id est: fac ut futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione præteriti perfecti passivi, imperativi modi dicemus suo loco.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

Sing. εἴθε τύποιμι τύποις, τύποι, *utinam verberarem.*

Dual. τύποιτον, τυποίτω, *utinam verberaretis duo.*

Plur. τύποιμεν, τύποι, τύποιεν.

Perfectum & plusquam perfectum.

Sing. εἴθε πέτυφοιμι, πέτυφοις, πέτυφοι, *utinam verberaverim vel verberavissem.*

Dual. πέτυφοιτον, πετυφοίτω.

Plur. πέτυφοιμεν, πέτυφοιτε, πέτυφοιεν.

ANNOTATIO.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum optativi, plerique conjungunt apud Latinos, Græcorum imitatione. Noter tamen Emmanuel lib. I Grammat, quâ parte de prima conjugatione agit, rectè disjungit hæc duo tempora; ut perfectum sit: utinam amaverim; plusquam perfectum, utinam amavissem; Hinc cum eadem vox Græca πέτυφοιμι, utrumque tempus significet, per utramque Latine reddenda est.

*Aoristus primus.*Sing. ἔθε τύψαμι, τύψας, τύψαι, *utinam verberaverim.*

Dual. τύψαιτον, τυψαίτω.

Plur. τύψαμεν, τύψατε, τύψαεν.

*Aoristus secundus.*Sing. ἔθε τύποιμι, τύποις, τύποι, *utinam verberaverim.*

Dual. τύποιτον, τυποίτω.

Plur. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

*Futurum primum.*Sing. ἔθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *utinam verberem.*

Dual. τύψοιτον, τυψοίτω.

Plur. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

*Futurum secundum.*Sing. ἔθε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, *utinam verberem.*

Dual. τυποῖτον, τυποίτω.

Plur. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Sicut Latini suo optativo adverbium optandi *utinam* præponunt; sic & Græci suo, adverbium ἔθε.In primo aoristo penultima est *αι*, in reliquis temporibus est *οι*. Futurum secundum circumflectitur, ut à secundo aoristo differat.*Aoristus Æolicus.*Sing. ἔθε τύψῃα, τύψῃας, τύψῃε, *utinam verberaverim.*

Dual. τυψῃάτον, τυψῃάτω.

Plur. τυψῃάμεν, τυψῃάτε, τύψῃαν.

Utitissimus est hic aoristus apud omnes scriptores tam Poëtas, quam Oratores, maximè in secunda & tertia singulari, & in tertia plurali. Formatur autem à primo aoristo indicativi, inserta diphthongo *αι* post figurativam.

CON.

INSTIT. LING. GRÆGÆ CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

Sing. ἰάν τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ, *si verberem.*

Dual. τύπῃτον, τύπῃτην.

Plur. τύπῳμεν, τύπῃτε, τύπῳσι.

ANNOTATIO.

Inflexioni subjunctivorum adhibent Græci conjunctionem ἰάν. Omnia tempora pluralis numeri pro ωσι, faciunt Dorice ωντι : τύπῳντι, τετύφῳντι.

Perfectum & plusquam perfectum.

Sing. ἰάν τετύφῳ, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberaverim, vel verberavisset.*

Dual. τετύφῃτον, τετύφῃτην.

Plur. τετύφῳμεν, τετύφῃτε, τετύφῳσι.

Aoristus primus.

Sing. ἰάν τύψῳ, τύψῃς, τύψῃ, *si verberavero.*

Dual. τύψῃτον, τύψῃτην.

Plur. τύψῳμεν, τύψῃτε, τύψῳσι.

Aoristus secundus.

Sing. ἰάν τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ, *si verberavero.*

Dual. τύπῃτον, τύπῃτην.

Plur. τύπῳμεν, τύπῃτε, τύπῳσι.

In secunda & tertia singulari omnium temporum est η diphthongus impropria; in duali & plurali est tantum vocalis η.

DIALECTI CONJUNCTIVI.

Iones tertijs personis singularibus subjunctivorum, vocis *activa*, saepe addunt *ei* vel *ew* sequente vocali, idque in omni genere verborum. itaque pro *τύπτη*, *ποιῇ*, *πῇ*, dicunt *τύπῃσι*, *ποιῇσι*, *τιδῇσι*.

Poëta primam pluralem subjunctivorum in *ωμῶ*, efferunt per *ομῶ*.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

τύπτεν, verberare.

Perfectum & plusquam perfectum.

τετυφέναι, verberasse.

Aoristus primus.

τύψαι, verberasse.

Aoristus secundus.

τυπῆν, idem.

Futurum primum.

τύψειν, verberaturum esse.

Futurum secundum.

τυπεῖν, idem.

ANNOTATIO.

Gerundis & supinis carent Græci. Eorum loco utantur verbis infinitivi modi, interdum cum præpositione & articulo, interdum sine his. *πορεύομαι δεπνέιν*; *πνεῖν*, vado coenare, laborare; *sen* coenatum, laboratum. *πορεύομαι πρὸς τὸ δεπνέιν*, eo coenatum; *ἐν τῷ δεπνέειν*, in coenando,

vel inter cœnandum ; χρόνῳ ὃ δειπνῆν , tempus cœnandi. Cum ergo tot modis Latinorum gerundia & supina exprimere possint Græci , non difficulter carent gerundijs & supinis.

DIALECTI INFINITIVI.

Infinitivi Doricè τύπτεν , τύψεν , τυπέν ; Doricè item & Æolice τύπτω , τύψην. vel per η ; nam apud Theocritum legitur , κρημῆν , καθόδην.

Æoles quoque verba in αῖν vel εῖν , per τις & οἷς efferunt. γελαῖς , ridere , pro γελαῖν : πῆναῖς , esurire , pro πῆναῖν ; ὑψοῖς , elevare , pro ὑψῆν : ὀρθοῖς , corrigere , pro ὀρθεῖν.

Iones aoristo & futuro secundo in εῖν , interserunt ε. τυπέειν , pro τυπέν ; βαλέειν , pro βαλεῖν.

Ex infinitivis in εῖν , εν , ναι desinentibus , formant Attici & Dores , sequentes terminationes.

Communiter. Atticè & Doricè. Ionicè.

τύπτεν ,	τυπόμεναι ,	τυπόμεν.
τύψεν ,	τυψόμεναι ,	τυψόμεν.
τετυφέναι ,	τετυφόμεναι ,	τετυφόμεν.
τετυπέναι ,	τετυπόμεναι ,	τετυπόμεν.
τυπέειν ,	τυπέμεναι ,	τυπέμεν.
τυφθήναι ,	τυφθήμεναι ,	τυφθήμεν.
τυπήναι ,	τύπήμεναι ,	τυπήμεν.
δηλῆν ,	δηλόμεναι ,	δηλόμεν.
πιθέναι ,	τιθέμεναι ,	τιθέμεν.
θείναι ,	θέμεναι ,	θέμεν.
ισάναι ,	ισάμεναι ,	ισάμεν.
σηναι ,	σήμεναι ,	σήμεν.
διδόναι ,	διδόμεναι ,	διδόμεν.
δέναι ,	δόμεναι ,	δόμεν.
εῖναι ,	ἐμῆναι & ἐμμεναι ,	ἐμμεν.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ τύπων,	ἔ τύποντο, verberans.
ἡ τύπῃσα,	τῇ τύπῃσης.
τὸ τύπον,	ἔ τύποντο.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum.

ὁ τετυφώς,	ἔ τετυφώτο, qui verberavit vel verbe-
ἡ τετυφῆσα,	τῇ τετυφῆσας. raverat.
τὸ τετυφῶς,	ἔ τετυφώτο.

Aoristus primus.

ὁ τύψας,	ἔ τύψαντο, qui verberavit.
ἡ τύψασα,	τῇ τύψῃσης.
τὸ τύψαν,	ἔ τύψαντο.

Aoristus secundus.

ὁ τυπών,	ἔ τυπόντο, qui verberavit;
ἡ τυπῆσα,	τῇ τυπῃσης.
τὸ τυπὼν,	ἔ τυπόντο.

Futurum primum.

ὁ τύψων,	ἔ τύψοντο, verberaturus.
ἡ τύψῃσα,	τῇ τυψῃσης.
τὸ τύψον,	ἔ τύψοντο.

Futurum secundum.

ὁ τυπῶν,	ἔ τυπῶντο, verberaturus.
ἡ τυπῆσα,	τῇ τυπῃσης,
τὸ τυπῶν,	ἔ τυπῶντο.

Aoristus secundus acuitur, τυπών; secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam, feminina ad secundam declinationem simplicium.

QUOMODO PARTICIPIA ACTIVA LATINE SINT REDDENDA.

OMne tempus apud Græcos suum habet participium, non item apud Latinos. Hinc multa, non nisi periphrasi adhibita, Latine exprimere possumus. Licet enim præsens & imperfectum ὁ τῦπτων, recte interpretemur per præsens Latinum verberans, quod iidem imperfecti significationem habet; & similiter futurum primum & secundum, per futurum Latinum: tamen præteritum & aoristum necessariò circumloqui debemus. ὁ πετυφῶς, ὁ τῦψας, ὁ τυπῶν, qui verberavi, vel qui verberasti, vel qui verberavit, per omnes casus & personas, prout locus & sententia ratio exigit.

Interdum substituitur nomen. ὁ πετυφῶς, percussor, verberator. Interdum, & quidem frequenter & eleganter, per participium passivum vim aoristi, & præteriti exprimimus. τῦψας λίθον ἔραν τὸ πῦρ, percusso lapide inveni ignem, vel cum lapidem percussi, vel cum percussissem lapidem; vel alio simili modo.

Quorundam significationem ad verbum reddimus per participia præterita verborum deponentium vel communium. ὁ κλέψας, furatus: λαλήσας, λελαλήκως, locutus: καταφιλήσας, osculatus.

Interpretantur nonnulli præteritum & aoristos per præsens Latinum: hoc licet nonnumquam fieri possit, haud tamen semper est licitum; cum, ut sunt à presenti distincta tempora, ita quoque distinctas significationes habeant.

Est autem participiorum creber usus apud Græcos: & quod nos, nisi longis verborum ambagibus significamus, illud ipsi breviter. Et eleganter per participium efforunt.

Dialectos porro easdem admittunt participia, quas do-
clinatio-

*clinationes, quibus declinantur. Et præterea Doræ & Æo-
les pro τύψας, τύψαις dicunt.*

PARADIGMA VERBI PASSIVI.

INDICATIVI Præsens.

S. τύπλομαι, τύπῃ, τύπλεται.

D. τυπλόμεθον, τύπλεθον, τύπλεθον.

P. τυπλόμεθα, τύπλεθε, τύπλονται

Secunda persona passivi præsentis, & futuri definit in η: τύπῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ.

Excipe primò βέλομαι, βέλει, volo: οἶομαι, οἶει, ρητο-
ῶμαι, ὄφει, videbo: ἀβ ὀπλομαι: quæ secundam personam
in α habent, more Attico.

Excipe secundò verba nonnulla barytona, quæ in
præsentis vel futuro habent terminationem præteriti
perfecti in σαι. καυχάομαι, καυχῶμαι, gloriôr: καυχάεσσι,
καυχᾶσαι, pro καυχόῃ, καυχᾶ. ὀδυνάομαι, ὀδυνάεσσι,
ὀδυνᾶσαι, cruciariis, apud Æschylum: & in futuro φά-
γομαι, φάγεσσι, comedes, pro φάγῃ.

DE DIALECTIS

PRÆSENTIS.

Secunda persona singularis in η, Ionicè exit in εαι. τύ-
πτεαι, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: formant enim Io-
nes secundam personam a tertia, ablato τ. τύπτεται, τύ-
πτεαι: τυφθήσεται, τυφθήσῃ.

Prima pluralis Ionicè finitur in μεθα. τυπλόμεθα. idque
non tantum in præsentis, sed in omnibus temporibus in μεθα.
Æolicè in μεθε vel μεθεν, τυπλόμεθε vel τωπτόμεθεν.

Imperfectum.

S. ἐτυπλόμην, ἐτύπην, ἐτύπτεσθαι, *verberabar.*

D. ἐτυπλόμεθον, ἐτύπλεθον, ἐτυπλέσθην.

P. ἐτυπλόμεθα, ἐτύπλεθε, ἐτύπλοντο.

D I A L E C T I.

Secunda persona Ionicè in εο desinit, à tertia ἐτύπτεσθαι, ablato τ, ἐτύπτεο.

Præteritum perfectum.

S. πέπυμαι, πέπυαι, πέπυπαι, *verberatus sum vel fui.*

D. τετύπμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.

P. τετύπμεθα, τέτυφθε, πεπυμμένοι εἰσίν.

Fit ab activo præterito, extremâ syllabâ, aut litterâ in *μαι* conversâ. Extremâ quidem syllabâ, quoties activum exit in κα: litterâ vero, cum activum in φα vel χα desinit.

Secunda persona exit in *σαι*, actu scilicet aut potestate: Actu, ut κέκευμαι, *judicatus sum*; κέκευσαι, *judicatus es*. Potestate & valore, ut πέπυσαι, λέλεξαι. Nam ψ & ξ valent etiam σ. Excipitur præteritum μέμνημαι, *memini*, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνη: licet etiam legatur μέμνησαι.

Tertia persona exit in *ται*.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, fiunt in omni conjugatione barytona, à tertia singulari, mutatis tenuibus in suas adspiratas, & αι in ου vel ε. πέπυπαι, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circumloquimur per suum participium præteriti, nominativi pluralis, & verbum substantivum εἰμι, quoties tertia singularis non desinit in *ται* purum. πέτυπται, πεπυμμένοι εἰσίν. Cum verò tertia singularis *ται* purum fuerit, tunc fit ab ea, tertia pluralis sine circumlocutione, interponendo ν ante *ται*.

• νενέμνη-

γενέμενται, γενέμενται, distributi sunt: κέκεται, κέκενται,
judicati sunt.

DE FORMATIONE PRÆTERITI PRIMÆ CONJUGATIONIS.

IN prima conjugatione mutatur φα activi in μμη:
πέπυφα, πέπυμμη; γέρεαφα, γέρεαμμη.

In secunda & tertia singulari est π tenuis actu, vel
potestate. Actū, πέπυπαι. Potestate, πέπυψαι. Nam ψ
valet πσ.

EXEMPLUM PRÆTERITI PASSIVI SECUNDÆ CONJUGATIONIS.

S. λέλεγμαι, λέλεξα, λέλεκται, dictus sum.

D. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.

P. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι είσι.

Formatur à voce activa, mutando χα in γμη: λέ-
λεχα, λέλεγμη.

Disyllaba primæ & secundæ conjugationis, quæ
in Attico præterito mutant e in o, hîc repetunt suum
ε. κλέπιω, furor: κέκλοφα, κέκλεμμη. Invenitur etiam
κέκλαμμη, furio ablati sum.

Quæ re habent cum aliqua consonante, vertunt e in
α. σρέφω, verto, έσρεφα, έσραμμη, versus sum: τρέφω,
τρέαμμη, nutritus sum. sed βρέχω, rigo, βέβρεχα, βε-
βρεγμμή, rigatus.

Exemplum tertiæ conjugationis.

S. πέπυσμαι, πέπυσαι, πέπυσται, persuasus sum.

D. πεπείσμεθον, πέπυσθον, πέπυσθον.

P. πεπείσμεθα, πέπυσθε, πεπυσμένοι είσι.

Formatur à πείθω, persuadeo, πέπυσκα, κα vertendo
in μμη, & interposito σ.

Ex-

Exempla quartæ conjugationis.

S. ὠρύμαι, ὠρύξαι, ὠρύκται, *fossus sum.*

D. ὠρύμεθον, ὠρύχθον, ὠρύχθον.

P. ὠρύμεθα, ὠρύχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

S. πέφραμαι, πέφρασαι, πέφραται, *diſtus sum.*

D. πεφράμεθον, πέφραθον, πέφραθον.

P. πεφράμεθα, πέφραθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Sicut in activa voce quædam verba hujus conjugationis sequuntur secundam, quædam verò tertiam; ita etiam in voce passiva.

Exempla quintæ conjugationis.

S. ἔφαλμαι, ἔφαλσαι, ἔφαλται, *captatus sum.*

D. ἔφάμεθον, ἔφαλθον, ἔφαλθον.

P. ἔφάμεθα, ἔφαλθε, ἔφαλμένοι εἰσί.

S. ἑσάραμαι, ἑσάρασαι, ἑσάραται, *ſatus sum. à αείρω.*

D. ἑσάρεθον, ἑσάραθον, ἑσάραθον.

P. ἑσάρεμεθα, ἑσάραθε, ἑσαρμένοι εἰσί.

Ut in activo præterito, ita & hîc servantur immutabiles λ & ρ. Quæ verò in activo η adſciſcunt ad μ, vel ν, aut hæc omnino abjiciunt, hîc idem faciunt; ut in his exemplis vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, à νέμω, *distribuo.*

D. νενέμημεθον, νενέμηθον, νενέμηθον.

P. νενέμημεθα, νενέμηθε, νενέμινται.

Sic πέπμημαι, à τέμνω, *ſeco*: βεβρέμημαι, à βρέμω, *freto*: δεδέμημαι, à δέμω, *adifco.*

S. κέκελμαι, κέκελσαι, κέκελται, à κείνω, *judico.*

D. κεκέλιμεθον, κέκελιθον, κέκελιθον.

P. κεκέλιμεθα, κέκελιθε, κέκελνται.

Sic ἐκτάμαι, ἐκτάσαι, *interfectus sum*, à κτείνω: τίθωμαι, τίθουσθαι, à θιώνω, *feror impetrare*: quæ ν præſentis abjiciunt.

Secun-

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, assumunt σ ante θ , quoties tertia singularis desinit in $\tau\eta$ purum, quod item in plusquam perfecto, atque in omnibus omnium modorum præteritis fieri observandum est.

Quorum activum exit in $\gamma\alpha$, formant passivum primæ personæ in $\mu\mu\alpha$. φαίνω, ostendo, appareo, πέφαγκα, πέφαιμῃ, πέφανται, πέφανται : in secundis etiam ac tertiis personis manet ν . Attici hæc præterita, primæ item personæ, formant per $\sigma\mu\alpha$ μάλινω, *periculo*. μεμιάγκα, μεμιάσμη : μολιώνω, *contamino*, μεμόλυσμη. πέφασμη : hinc φάσμα, *spectrum*.

Exempla sextæ conjugationis.

S. ἤκασμαι, ἤκασα, ἤκασται, *auditus sum*.

D. ἠκέσμεθον, ἠκασθον, ἠκασθον.

P. ἠκέσμεθα, ἠκασθε, ἠκασμένοι εἰσί.

S. τετόξδμῃ, τετόξδσμη, τετόξδται.

D. τετόξδμεθον, τετόξδθον, τετόξδθον.

P. τετόξδμεθα, τετόξδθε, τετόξδνται.

Conjugatio hæc interdum habet σ in singulari, interdum non habet, ut patet in allatis exemplis; quæ autem id habeant, quæ non, usus te docebit.

DIALECTI PRÆTERITI.

EX tertijs singularibus formant Iones tertias plurales, posita ante $\tau\eta$ vocali α , & præcedentem tenuem mutando in adspiratam, πέπῳται, πέπῳται, verberati sunt λέλεκται, λέλέχῳται, dicti sunt : πέπακται, πέπαχῳται, ordinati sunt.

In tertia & quarta conjugatione mutatur σ in characteristicam præteriti medii. πέπληται, ἀπλήθῳ, πεπλήθῳται, impleti sunt : πέφευται, ἀφεύθῳ, πεφεύθῳται, locuti sunt.

R

sunt.

sunt : ἦσαν ab ἄδω, ἦδαται, cantati sunt.

In quinta conjugatione tantum interponitur α, reliquis omnibus integris. ἐψαλται, ἐψάλαται, cantati sunt : ἔπαρται, ἐπάραται, sati sunt : ἐφθάρται, ἐφθάρταται, ἀ φθείρω, corrupti sunt.

In sexta conjugatione ponitur α ante ταί purum, & longa corrumpitur. πεφίληται, πεφιλέαται, amati sunt : δεδήλωται, δεδηλόαται, manifestati sunt : πέθειται, τεθέαται, positi sunt.

Si vero sit anceps, hoc ipso censebitur brevis. εἰρται, εἰρύαται, tracti sunt : κέκλιται, κεκλίαται, reclinati sunt.

Quaedam tamen vocalem longam vel diphthongum retinent : δεδαίαται, divisi sunt : βεβλήαται, jacti sunt. Et in plusquam perfecto βεβλήατο : κεχολώατο, irati sunt.

Præteritum plusquam perfectum.

S. ἐπύμνω, ἐπέψω, ἐπέτυπτο, verberatus eram vel

D. ἐτετυμμεθον, ἐτέψθον, ἐτέτυφθην. (fueram.

P. ἐπύμμεθα, ἐπέψθε, πετυμμέοι ἦσαν.

Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum, ut supra de præterito diximus : ἐκέκλειτο, ἐκέκειντο, judicati erant : ἐπέξεδτο, ἐπέξεδντο, jaculis petiti fuerant, ἀ πέξέω, jaculor.

DIALECTI PLUSQUAM PERFECTI.

Eodem modo formant Iones & Poeta, in hoc tempore tertias plurales, quo supra in præterito. βεβλήατο seu ἐβεβλήατο, ἀ βάλλω, jacio : κεχολώατο, irati sunt, α χολώω, irascor.

Aoristus primus.

S. ἐπύφθην, ἐπέφθης, ἐπέφθη, verberatus sum.

D. ἐπέφθητεν, ἐτυφθήπην.

P. ἐπέφθημεν, ἐπέφθητε, ἐτέφθησαν.

Formatur à tertia persona singulari, præteriti passivi, mutatis α in λω, & tenuibus, illud α in eadem syl-

syllaba præcedentibus, in adspiratas, assumptoque imperfecti augmento. *πέτυπται*, *ἐτύφθην* : *λέλεκται*, *ἐλέχθην* : *πέπεσται*, *ἐπέσθην*. nam σ præteriti hîc quoque servatur.

Excipe *ἐζώθην*, *servatus sum*, à *σέζωσαι*, *σώζομαι*, *servor*. At in his duobus, *ἐμνήθην*, *recordatus sum*; *ἐρρώθην*, *convalesci*, *confirmatus sum*, adsciscitur σ; cum in præterito *μέννηται*, *ἐρρώται*, non inveniatur. *ἐγνώθην*, *cognitus sum*, regulariter fit à *γνώω*, *γνώσω*, *ἐγνώκα*, *ἐγνώσκημι*. Sic *ἐδωάθην* seu *ἡδωάσθην*, *poisi*, *valui*; à *δωάω*: *ἐδωήθην* verò, seu *ἡδωήθην*, à *δωάω*, *δωήσω*.

Penultima hujus temporis eadem est cum perfecto. *ἐτύφθην*. Excipe *ᾠρέθημι*, *ᾠρέθην*, *inventus sum*: *ἐπῆνέθημι*, *ἐπῆνέθην*, *laudatus sum*: ab *ἐπαινέω*. Et *αἰρέθημι*, *eligo*, *tollo*, cum compositis. *καθῆρημι*, *καθῆρέθην*, *destructus sum*; *ἀφῆρημι*, *ἀφῆρέθην*, *ablatus sum* sic *ἐρρέθημι*, & *ἐρρέθην*, *dictus sum*, ab *ἐρρήσκημι*, ab inusitato *ῥέω*, *ῥέω*. Excipitur etiam *ἐτέθην*, à perfecto *τέθειμαι*, *τέθεικα*, *τέθεικα*.

Hîc quoque illa, quæ in præterito e verterant in α, suum e repetunt. *ἐτραύθημι*, *ἐτρέφθην*, *versus sum*, à *τρέφω*: *πέτραυθημι*, *ἐτρέφθην*, *nutritus sum*, à *τρέφω*.

ANNOTATIO.

Aoristi prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, ut *ἐνέθην*, ab *ἐνέμημι*, præteritum *ἐνέμεναι*: sic *ἐπῆνέθην*, ab *ἐπαινέμημι*, *ἐπῆνέμεναι*: licet hoc ipsum etiam sit præteritum passivum circumflexum, cum *αἰνέω*, *αἰνήσω*, & *αἰνέσω*, habeat in futuro: sic *ἐχέθην*, *habitus sum*, ab *ἐχέμημι*, *ἐχέσκημι*, *ἐχέσκημι*.

DIALECTI AORISTI PRIMI.

Tertia pluralis Bæoticè & Æolicè, *ἐτυφθεν*: & in aoristo secundo *ἐτυπεν*.

Verba in να, quæ in præterito abjiciebantur, hic illud ποῖτικῶς recipimus: ἐκλίνθω, ἐκλείθω, pro ἐκλίθω, ἐκλείθω: à κλίνω, inclino, & κείνω, judico: sic in participio ὁ κεινθείς, judicatus. Et α. πνύω, spiro, (quævis ποῖσι desinat in να) sit ἐπνύνθω, & sine augmento πνύθω, πνύθης.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπλω, ἐτύπης, ἐτύπη, verberatus fui.

D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.

P. ἐτύπημην, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Formatur ab activo, mutato ον in ῶ. ἐτυπον, ἐτύπλω: ἔλεγον, ἐλέγλω, dictus sum.

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, verberabor.

D. τυφθήσόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθήσόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatur à primo aoristo, ablato augmento. ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι, dicar: ὠρύχθην, ὀρυχθήσομαι, fodiar.

Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, verberabor.

D. τυπήσόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπήσόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatur ab aoristo secundo, ablato augmento. ἐτύπην, τυπήσομαι: ἐλέγλω, λεγήσομαι, dicar.

Paullo post futurum.

S. πετύφομαι, τετύψῃ, τετύψεῖ, mox verberabor.

D. πετυφόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.

P. πετυφόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Formatur à secunda præteriti passivi, interposito ομ. πέτυψαι, τετύφομαι; λέλεξαι, λελέξομαι: κέκεραται, κεκέριστομαι. Servat augmentum in omni modo.

A N-

Carent Latini hoc tempore, quod μετ' ὀλίγον μέλλων, id est paullo post futurum, Græci nominant: quo tempore utimur, cum actionem jam jam instare significamus. πετύψομαι, paullo post verberabor.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. τύπτε, τυπτεύω, verberare, vel verberator.

D. τύπτεσθον, τυπτεύων.

P. τύπτεσθε, τυπτεύωσαν.

Ionice τύπτεο, Dorice τύπτε. tertia pluralis Attice τυπτεύων.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. πέτυψο, τετύφθω, verberare vel verberatus es.

D. πέτυφθον, τετύφθων.

P. πέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona hujus temporis fit à secunda præteriti indicativi. πέτυψαι, πέτυψο; γέγραψαι, γέγραψο. Tertia fit à tertia duali ejusdem præteriti, πέτυφθον, τετύφθω; γέγραφθον, γέγραψω.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω, verberare vel verberator.

D. τύφθητον, τυφθήτων.

P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπητι, τυπήτω, idem.

D. τύπητον, τυπήτων.

P. τύπητε, τυπήτωσαν.

134 INSTIT. LING. GRÆCÆ
DE SIGNIFICATIONE
HORUM TEMPORUM.

Praeteritum passivum, & aoristum primum imperativi, circumloquimur per participium passivum, verbumque substantivum. πτύφω, τυφθήν, verberatus esto : τετύφθω, τυφθήτω, verberatus sit. Videntur autem hac tempora aliquando significare praesens. Ut si quis percutiendo dicat, verberatus esto, nihil aliud censetur dicere, quam τυπῆ, verberare, vel verberator tu.

Aliquando videntur significare praeteritum, quasi cum quadam concessione & permissione. πτύφω, τυφθήτω, verberatus esto, seu verberatus sit : quid ego moror ? sic κεκοσμήθω, ornatus sit vel esto, quasi dicas : Quid ad me ? sit ornatus hic vel ille. Quamvis etiam futurum interdum in hac ipsa concessione significetur, ut si quis, audiens alterum ornatum iri magnis honoribus, addat κεκοσμήθω, ornatus sit ; nihil aliud profecto dicit, quam ornatur ; sicut & is qui dicit, ἴλαθι, placatus esto, futurum innuit, nempe placeris.

Interdum significant hac tempora futurum, sed cum respectu ad praeteritum. κεκοσμήθω ὁ ἵππος, ornatur equus : κεκλείδω πύλη, clausa sit porta. Hac imperativa sunt, non tantum terminatione, sed etiam sententiâ ; hoc enim imperatur. Cura, ut hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere, equum esse ornatum, portam clausam, aut apertam.

Utrum autem illa verba, quibus Graeci in peroratione utuntur, imperativi sint modi, si species sensum ; ut, εὖ μὲν ἔσθ' ἡσάς ἰοῦντα εἰσθῆθω, de substantia hæc dicta sint, & similia ; merito dubitat Emmanuel. Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in imperativo, concessionem aut permissionem significantium.

Licet

Licet enim imperativa sint, si syllabas tantum & terminationem consideremus; non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem: perinde enim est ac si quis diceret. Hæc volui de substantia dicere. Quando igitur in auctore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter, quamnam notionem subiectam habeat, ut convenienter Latine exprimat.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

- S. εἴθε τυπλοίμην, τύπῳ, τύποις, *utinam verberarer.*
 D. τυπλοίμεθον, τύπῳθεν, τυπώσθην.
 P. τυπλοίμεθα, τύπῳδε, τύποις.

Perfectum & plusquam perfectum.

- S. εἴθε τετυμμένῳ ἔλῳ, εἰς, εἰ, *utinam verberatus essem.*
 D. τετυμμένῳ ἔητον, εἴητις.
 P. τετυμμένοι ἔημεν, εἴητε, εἴσαν.

ANNOTATIO.

Clenardus & alij quidam velle videntur, omnia verba barytona in optativo & subjunctivo, per participium & verbum substantivum εἶμι, circumscribenda esse. Alij tamen nulla circumlocutione opus esse putant, si præteriti perfecti indicativi modi, tertiam personam non circumloquamur; quod fit, si tercia singularis in τυ purum exeat; cuius rei hoc sit exemplum à verbo νέμω, νεμένημεν.

- S. νεμένημην, νεμένης, νεμένης.
 D. νεμένημεθον, νεμένηθεν, νεμένησθην.
 P. νεμένημεθα, νεμένηδε, νεμένης.

Nam si ante μεν prima persona præteriti passivi, fuerit η, ut in allato exemplo, convertitur in η: si υ, tunc in οι: si

a, adsciscit jota: at verò jota manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breve sit in præterito indicativi ἔνιω, festino, ruo; πέτυχα: πέτυμην, πέτυο, πέτυτο. κτείνω, occido, ἔκταμην ἔκταίμην, ἔκταῖο, ἔκταῖτο κτείνω, judico, κέκεμην: κεκέίμην, κεκέῖο, κεκέῖτο. sic, πέθειμην: πεθείμην, πεθεῖο, πεθεῖτο.

Si tamen ante μω ponatur diphthongus, cuius subjunctiva sit υ, circumlocutione opus est. πλόξωμαι, πτοξώμαι, εἴλω, εἴης, εἴη. Aliqui eundem adhibent periphrasin, cum præteritum υ habet. Sed hanc exceptionem alij non admittunt, ut Renatus Guillonius: ac proinde ita conjugant præteritum verbi λύωμαι: λελύμην, λελῶ, λελῶτο, vel λελυίμην, λελυῖο, λελυῖτο.

Aoristus primus.

S. εἴτε τυφθείλω, τυφθείης, τυφθείη, *utinam verberatus sim* vel *fuerim*.

D. τυφθείητον, τυφθήτην.

P. τυφθείμεν, τυφθείητε, τυφθείσαν.

Aoristus secundus.

S. εἴτε τυπείλω, τυπείης, τυπείη, *idem*.

D. τυπείητον, τυπήτην.

P. τυπείμεν, τυπείητε, τυπείσαν.

Prima pluralis in εἶμεν contrahitur. τυφθείμεν, τυφθεῖμεν: πθείμεν, πθεῖμεν: θείμεν, θεῖμεν, à πίθημι, ποπο. Hinc tertia pluralis τυφθεῖεν, τυπείεν, πθείεν, θεῖεν: pro τυφθείσαν, τυπείσαν, πθείσαν, θεῖσαν.

Futurum primum.

S. εἴτε τυφθήσοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *utinam verberer*.

D. τυφθήσοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθήσοισθην.

P. τυφθήσοίμεθ, τυφθήσοισθε, τυφθήσονται.

*Futurum secundum.*S. ἔθε τυπήσοίμην, τυπήσοιο τυπήσοιτο, *idem.*

D. τυπήσοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπήσοισθην.

P. τυπήσοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσονται.

*Paullo post futurum.*S. ἔθε πετύχοίμην, πετύχοιο, πετύχαιτο, *utinam max ver-*D. πετύχοίμεθον, πετύχοισθον, πετύχοισθην. (*berer.*)

P. πετύχοίμεθα, πετύχοισθε, πετύχονται.

DIALECTI OPTATIVI.

Sicut à perfecto & plusquam perfecto indicativi, Poëta & Iones, suas quasdam personas tertias pluralis numeri formant: ita etiam ab optativi passivi & medij personis tertiis singularibus suas plurales deducunt, interposito & ante τ: ut in his exemplis vides.

Communes singul.

τύπλοιο. τύψαιτο.

τυφθήσοιο. τύποιτο.

τυπήσοιο. τύψοιο.

πετύψοιο.

Ionicè plural

τυπλοίατο. τυψαίατο.

τυφθήσοίατ. τυποίατ.

τυπήσοίατο. τυψοίατ.

πετυψοίατ.

Sic etiam in indicativo quorundam verborum, ἔαται sedent, pro ἦνται, ἦντο, ἔατο, sedebant.

CONJUNCTIVI

*Præsens & imperfectum.*S. εἰάν τυπλώμην, τύπῃ, τύπῃται, *si verberer vel verberarer;*

D. τυπλώμεθον, τύπῃσθον, τύπῃσθον.

P. τυπλώμεθα, τύπῃσθε, τύπῃνται.

*Perfectum & plusquam perfectum.*S. εἰάν πετυμῶμαι, ὦ, ἦς, ἦ, *si verberatus sim vel esset;*

D. πετυμῶμεν, ἦτον, ἦτεν.

P. πετυμῶμενοι, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Verba quæ quorundam judicio in optativi præterito circumlocutione non indigent, illa neque hic per participium & verbum substantivum efferruntur, ut vides in hoc paradigmate.

S. εἰν νεμεῶμαι, νεμεῖν, νεμεῖται.

D. νεμεῶμεθον, νεμεῖσθον, νεμεῖσθον.

P. νεμεῶμεθα, νεμεῖσθε, νεμεῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, ut suo loco constabit. Sic ἐκταμαι, ἐκτῶμαι: τέθυμαι, τεθῶμαι. Mutant enim vocalem vel diphthongum μαι antecedentem, in ῶ circumflexum.

Aoristus primus.

S. εἰν τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῇ, si verberatus sim vel fuerim, vel ero.

D. τυφθῆτον, τυφθῆτον.

P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

S. εἰν τυπῶ, τυπῆς, τυπῇ, idem.

D. τυπῆτον, τυπῆτος.

P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

τύπτεσθαι, verberari.

Perfectum & plusquam perfectum.

τετύφθαι, verberatum esse vel fuisse.

Formatur à secunda persona plurali perfecti indicativi. τέτυφε, τετύφθαι: κέκελσθε, κέκελσθαι: λέλεχθε, λέλεχθαι.

Aoristus primus.

τυφθῆναι, verberatum esse,

Aori-

*Aoristus secundus.*τυπήναι, *idem.**Futurum primum.*τυφήσεαι, *verberatum iri.**Futurum secundum.*τυπήσεαι, *idem.**Paullo post futurum.*τετύφσεαι, *mox verberatum iri.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ τυπόμενος,	ἢ τυπόμενος, qui verberatur vel verbera-
ἡ τυπόμενη,	τῇ τυπόμενης. (batur.
τὸ τυπόμενον,	ἢ τυπόμενος.

ANNOTATIO.

Latini carent participio passivo præsentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.

Perfectum & plusquam perfectum.

ὁ τετυμμένος,	ἢ τετυμμένος, verberatus.
ἡ τετυμμένη,	τῇ τετυμμένης, verberata.
τὸ τετυμμένον,	ἢ τετυμμένος, verberatum.

Aoristus primus.

ὁ τυφείς,	ἢ τυφέντος, verberatus.
ἡ τυφείσα,	τῇ τυφείσης.
τὸ τυφέν,	ἢ τυφέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπείς,	ἢ τυπέντος, <i>idem.</i>
ἡ τυπείσα,	τῇ τυπείσης.
τὸ τυπέν,	ἢ τυπέντος.

Futurum primum.

ὁ τυφθισόμενος ,	ῥ τυφθισομένης , verberandus.
ἡ τυφθισομένη ,	ῥ τυφθισομένης , verberanda.
τὸ τυφθισόμενον ,	ῥ τυφθισομένης , verberandum.

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος ,	ῥ τυπησομένης , idem.
ἡ τυπησομένη ,	ῥ τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον ,	ῥ τυπησομένης.

Pauld post futurum.

ὁ τετυφόμενος ,	ῥ τετυφομένης , mox verberandus.
ἡ τετυφομένη ,	ῥ τετυφομένης.
τὸ τετυφόμενον ,	ῥ τετυφομένης.

Admittunt participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

VERBUM MEDIUM.

Verbum medium illud dicitur, quod partim passivam; partim activam habet terminationem: quo fit, ut inter duo illa extrema rectè constituatur medium; quandoquidem cum utroque aliquid commune obtinet.

Passivam terminationem habet in præsentī & imperfecto (quæ tempora voce idem prorsus sunt ac verbum passivum) πύλομαι, ἐτυπλόμην; & in duobus aoristis & futuris omnium modorum. ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, πύσομαι, τυπώμαι.

Activam terminationem habet in perfecto & plusquam perfecto omnium quoque modorum: πέτυπα, ἐπέτυπν.

A N N O T A T I O.

Hæc verba non dicuntur Media propter significationem, quasi ubivis & in quolibet tempore active, vel passive, arbitrio
usur-

usurpantis, accipi possin, more Communium apud Latinos; sed quod saltem nonnulla, & in quibusdam temporibus utramque significationem admittant. βιάζομαι ἢ φίλον, cogo vel violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ ἑ φίλῃ, cogor vel violor ab amico ἄγομαι, duco & ducor: γράφομαι, scribo & scribor.

Perfectum autem & plusquam perfectum τίτυπα, ἔτετέπην, aut aoristum ἐτυδάμην, aut futurum πύθομαι, quis passivè vel usurpare vel interpretari audeat?

Scio esse verba aliqua, quæ passionem in præterito medio, aoristis, & futuris significant, τίτυκα, contabui, ἃ τίκω: σάσπα, computruī, ἃ σίπω: πέπηγα, concrevi, coalui, ἃ πηγνύω: μέμηνα, insanivi, ἃ μαίνω: ἔλωλα, ἀπόλωλα, perij; & similia: sed hæc & alia hujus generis sunt αὐτοπαθητικά, id est, per se passiva, seu per se passionem significantia; in quacumque verborum forma & inflexione. Et si hæc significationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguam, nihil obstaret, quo minus diceremus verba quartæ conjugationis activa, verbi gratiâ, apud Latinos habere significationem activam & passivam: nam pereō, insanio, & alia hujusmodi significant passionem in omnibus temporibus: sicut & hæc in aliis conjugationibus; computruī, coaluī, contabui, indurui, occallui. Immo ipsa quoque vox activa apud Græcos passiva significationis non raro fieret, cum τίκω verbi gratiâ, absolviè & intransitivè possum, nihil aliud significet in quacumque conjugatione, nisi contabescere, quod certè passio quædam est.

Quod si verba aliqua reperiantur, quæ cum non sint αὐτοπαθητικά, re vera tamen passivè usurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verbi medijs (ut διέφθορα, corrupti vel corruptus sum, ἃ διέφθειρα: ἐρήνω, ruptus sum: διέρρηξα, diruptus sum: θρέφομαι, nutriar, ἃ τρέφω: ἀφαίρῃσμαι, tollar: ἐκοσμήσασθαι, ornatus est: & similia) id per enallagen fieri putandum est; sicut etiam apud Latinos, mutavit, pro mutatus est. Quod non rarè, in ipso verbo ac-

tivo

tivo accidit apud Græcos : μετέβαλεν, mutatus est ; προμετεβλήθη.

Activa igitur significatio tribuenda est verbis medijs in præteritis, aoristis, & futuris. Et activè quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

PARADIGMA VERBI MEDII.

INDICATIVI Præsens & imperfectum, omnino conveniunt cum passivo, ut supra dictum est.

Præteritum perfectum.

S. πέτυπα, πέτυπας, πέτυπε, verberavi.

D. τετύπατον, τετύπατον.

P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Fit à perfecto verbi activi, substitutâ characteristicâ aoristi secundi activi, in locum characteristicæ præteriti activi. πέτυφα, πέτυπα: λέλεχα, λέλογα, dixi: πέπληχα, à πλήσσω, percussio, πέπληγα: πέφερα, dixi, à φέρω, πέφερα. Sic βλάβω, noceo, έβλαβον, βέβλαβα: καλύπω, tecto, εκάλυβον, κεκάλυβα: κρύπω, abscondo, έκρυβον, κέκρυβα. servatur enim characteristicâ aoristi secundi activi; ut & in his: πέθαφα, à θάπω, sepelio: έσκαφα, à σκάπω, fodio: βέβαφα, à βάπω, tingo.

In sexta conjugatione characteristicâ hujus præteriti est characteristicâ activi præsentis, nisi peculiaris aliqua mutatio interveniat. ήκσα, ab ακέω, audio: λέλυα, à λύω, solvo. Quamvis nonnumquam incidat cum characteristicâ aoristi secundi, ut fit in verbo λύω.

In verbis primæ & secundæ conjugationis, quorum characteristicâ est φ vel χ, idem est medium præteritum

- tum & activum, cum sint eadem figurativæ talium verborum in aoristo secundo, & præterito activo. γράφω, *scribo* : ἔγραφον, γέγραφα, activum & medium ; τρύχω, *attero*, *absumo*, πέτυχα, in utroque præterito ; in aoristo secundo ἔπευχον.

DE PENULTIMA

PRÆTERITI MEDII.

Penultima eadem est, quæ in activo. πέτυχα, πέτυπα. Excipe dissyllaba, quæ in futuro habent e : mutant enim illud hîc in o, in omni conjugatione barytona ; τρέπω, *verto*, τρέψω, τέτροπα : λέγω, *dico*, λέξω, λέλογα : σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπορα : μένω, *maneo*, μεμῶ, μέμονα. Sic τέτρυμα, à τέμνω, *seco*, *scindo*. τέτελα, σπίνι, & μέμελα seu μέμηλα, *ciravi*, formantur à τελέω & μελέω, ac proinde nihil mutant.

Excipe secundò quæ in futuro habent ei, mutant enim illud in oi. πείθω, *persuadeo*, πείζω, πέποιθα. εἶδω, *scio*, εἶζω, οἶδα, σκίνι.

A præsentis servatur interdum ; φαίλω, *cano*, ἔφαλκα, ἔφαλα. Interdum vertitur in η : θάλλω, *germino*, τέθαλκα, τέθηλα.

Diphthongus αι præsentis mutatur in η : φαίνω, *ostendo*, *appareo*, πέφνηα. Sic δέδηα, & κέκηα, à δαίω, *divido*, & καίω, *comburo*. Sic μιαίνω, *maculo*, μεμίνηα. Neque enim valet hæc regula tantum in dissyllabis.

Præteritum plusquam perfectum.

S. ἐτετύπην, ἐτετύπης, ἐτετύπῃ, *verberaveram*.

D. ἐτετύπην, ἐτετυπέϊν.

P. ἐτετύπμεν, ἐτετύπτε, ἐτετύπον.

Fit à plusquam perfecto activi.

Aoristus primus.

S. ἐτυφάμην, ἐτύφω, ἐτύφατο, *verberavi*.

D.

D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψαιθον, ἐτυψάθην.

P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Fit ab aoristo primo activo, addito μιν. ἐτυψα, ἐτυψάμεν.

Ionice exit secunda persona singularis in αο: ἐτύψαο: & apud Syracusanos in α: ἐτυψα.

Aoristus secundus.

S. ἐτυπόμην, ἐτύπη, ἐτύπετο, verberavi.

D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.

P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit ab activo, mutando ον in όμην: ἐτυπον, ἐτυπόμην.

DE CONTRACTIONIBUS

QUORUMDAM TEMPORUM.

IN verbis passivis, eorumque participiis, & in aliis quoque saepe fit syncope, carminis vel majoris elegantiae causa. σῦναι, pro σῦνέαι: σῦτο, pro ἐσῦέλο, à σῦτομαι, promitto, assevero, firmo: ἐπῆλο, pro ἐπέλελο, erat: ἀνώχθην, pro ἀνώχθημι, aperire.

Et in aoristis passivis tertia plurali. ἤγεθεν, pro ἡγέρθησαν, excitati sunt: ἐκόσμηθεν pro ἐκοσμήθησαν, ornati sunt. Sunt tamen, qui in his velint non esse syncopen, sed dialectum Bæoticam: Bæotos enim à prima singulari in aoristis passivis indicativi modi, formare tertiam pluralem, mutato η in ε, & accentu retraculo: ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν.

Reperitur etiam syncope in participiis: ἀλγῆν, pro ἀλγόμεν, saliens: ἀγῆν, pro ἀγόμεν, aprus. Quòd similiter in alijs multis aliorum temporum accidit, maxime in aoristo primo & secundo verbi medij. ἐνεσάμην, inveni; διέσῆμην, ἐνεσάμην, ἐνεσῆμην. ἐπεσάμην, inveni; πεσάμην, pro πεσάμην, (nisi quis dicat hac non esse contrāctā, sed legitime formari à verbo πείσσω, secunda conjugationis verborum, in μι) ἡνέσαιο, ἡνέσαιο,

ἡναιό, pro ἰῆναιό, seu ἰηνησαίό, natus est; sic ἰῆνίό,
pro ἰῆνέω, ab ἰηρόμῳ, natus sum.

Futurum primum.

S. τύφομαι, τύψη, πύψεται, verberabo.

D. τυφόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.

P. τυφόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatur ab activo futuro primo, ω mutato in ουμαι:
τύψω, τύφομαι.

Futurum secundum.

S. τυπῶμαι, τυπή, τυπήται, verberabo.

D. τυπόμεθον, τυπήσθον, τυπήσθον.

P. τυπόμεθα, τυπήσθε, τυπούνται.

Fit à futuro secundo activo; ω circumflexum ver-
tendo in ῆμαι. τυπή, τυπῶμαι. Hinc in quinta conju-
gatione primum quoque futurum medium circumfle-
ctitur per omnes modos, cum circumflectatur primum
vocis activæ per omnes modos. Σπείρω, σπεύω, σπεύ-
ουμαι: ψαλῶ, ψαλέουμαι.

ANNOTATIO.

Idem porro futurum est primum & secundum medium
in verbis quinta conjugationis per omnes modos, quando
in primo futuro activo est α, vel ι, vel υ. κενῶ, κενῶ-
ουμαι, judicabo: ψαλῶ, ψαλέουμαι, canam: θυνῶ, θυνῶουμαι,
impetu ferar. Hinc etiam in activo hæc futura conveniunt
voce in omnibus modis: nam κενῶ, κενόμι, κενεῖν, κεν-
εῖν, futura sunt prima & secunda sub eadem voce.

TRIA hæc futura non circumflectuntur. ἔδομαι, φά-
γομαι, edam: πίομαι, bibam: pro ἰδῶμαι, φαγεῖν, πιεῖν.

DIALECTI FUTURI.

D Ores primum & secundum futurum medium ubique
circumflectunt, quia etiam primum futurum activum
circumflectunt. τυψῶ, τυψῶμαι.

T

IN

In quarta conjugatione circumflectitur primum futurum medium verborum in ἰζω polysyllaborum, quæ ex futuro Atticè σ abijciunt. βαδίζω, vado, βαδίσω, βαδιῶ, βαδιῶμαι; pro βαδίσομαι.

Iones dissolvunt tempora circumflexa. τυπῶμαι, τυπέομαι: τυπῆ, τυπέη, vel τύπεαι, τυπέετι, τυπέομεθον, τυπέεσθον, & sic deinceps.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum,

ut in passivo.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. πέτυπέ, πετυπέτω, verberaveris.

D. πετύπετον, πετυπέτων.

P. πετύπετε, πετυπέτωσαν.

ANNOTATIO.

Quid præteritum activum significet diximus supra in verbo activo. Eadem est hujus præteriti ratio; ut etiam aoristorum.

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάδω, verberato tu, vel verberabis.

D. τύψαδον, τυψάδων.

P. τύψαθε, τυψάδωσαν.

Aoristus secundus.

S. τυπῆ, τυπέδω, verberato tu, vel verberabis.

D. τυπέδον, τυπέδων.

P. τυπέσθε, τυπέσδωσαν.

OPTATIVI

*Præsens & imperfectum,**ut in passivo.**Perfectum & plusquam perfectum.*S. εἴθε τετύποιμι, πετύποις, τετύποι, *utinam verberaverim*
vel verberavissem.

D. τετύποιτον, τετυποίτην.

P. τετύποιμην, τετύποιτε, τετύποιεν.

*Aoristus primus.*S. εἴθε τυψαίμην, τύψαις, τύψαιτο, *utinam verberaverim.*

D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.

P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

*Aoristus secundus.*S. εἴθε τυποίμην, τύποις, τύποιτο, *utinam verberaverim.*

D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

*Futurum primum.*S. εἴθε τυψοίμην, τύψοις, τύψοιτο, *utinam verberem.*

D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.

P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τυψοίντο.

*Futurum secundum.*S. εἴθε τυποίμην, τυποίς, τυποίτο, *utinam verberem.*

D. τυποίμεθον, τυποίσθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τυποίσθε, τυπούντο.

INSTIT. LING. GRÆCÆ CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum,
idem est ac passivum.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. ἰὰν τετύπω, τετύπης, τετύπῃ, *si verberaverim, vel verberavissē.*

D. τετύπητον, τετύπητον.

P. τετύπωμαι, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus.

S. ἰὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *si verberavero.*

D. τυψώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.

P. τυψώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Aoristus secundus.

S. ἰὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *si verberavero.*

D. ἰὰν τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.

P. ἰὰν τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum,
convenit cum passivo.

Perfectum & plusquam perfectum.

τετυπέναι, *verberasse.*

Aoristus primus.

τύψασθαι, *verberasse.*

Aoristus secundus.

τυπέσθαι, *idem.*

*Futurum primum.*τύψομαι, *verberaturum.**Futurum secundum.*τυπείσθαι, *idem.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum,
*non distinguitur à passivo.**Perfectum.*

ὁ τετυπώς,

ἡ τετυπῶσα,

τὸ τετυπός,

ὁ τετυπότης, *qui verberavit.*

ἡ τετυπῶσα.

ὁ τετυπότης.

Aoristus primus.

ὁ τυψάμενος,

ἡ τυψαμένη,

τὸ τυψάμενον,

ὁ τυψαμένος, *qui verberavit.*

ἡ τυψαμένης.

ὁ τυψαμένος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος,

ἡ τυπομένη,

τὸ τυπόμενον,

ὁ τυπομένος, *qui verberavit.*

ἡ τυπομένης.

ὁ τυπομένος.

Futurum primum.

ὁ τυψόμενος,

ἡ τυψομένη,

τὸ τυψόμενον,

ὁ τυψομένος, *verberaturus.*

ἡ τυψομένης.

ὁ τυψομένος.

Futurum secundum.

ὁ τυπείμενος,

ἡ τυπεμένη,

τὸ τυπείμενον,

ὁ τυπειμένος, *verberaturus.*

ἡ τυπεμένης.

ὁ τυπειμένος.

CAPUT XIV.

D. E

VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Verba circumflexa dicuntur illa, quæ in ultima syllaba præsentis circumflexum habent, ex contractione ortum. φιλέω, φιλεῶ, amo.

Tres sunt horum verborum conjugationes: Prima in εω, Secunda in αω, Tertia in όω. quæ à conjugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsentis & imperfecto omnium modorum, & generum, certo quodam modo contrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum concursus.

A N N O T A T I O.

Mutavimus communia illa Paradigmata, ποιέω, βοάω, χροσάω, quia duo priora non sunt integra: cum aoristo & futuro secundo, & præterito medio in omnibus modis destituantur. Deinde, quia difficulter à pueris ediscuntur, & multò difficiliùs pronuntiantur, ut experientiâ & usu quotidiano constat. Substituimus autem in illorum locum tria illa: φιλέω, amo: ἡμᾶω, honoro: δηλόω, manifesto, patefacio: quorum duo priora omnibus temporibus perfecta sunt, & præterea multò videntur faciliora & planiora pronuntiati, ob pauciores diphthongorum & vocalium hiatus. Quamvis verò in Paradigmatis omnia tempora exprimantur; non est tamen omnibus sine delectu utendum; sed ijs dumtaxat, quæ probati auctores usurparunt.

PARADIGMA

PRIMÆ CONJUGATIONIS.

Continet hæc, verba sextæ conjugationis in έω, futurum ήσω, præteritum ηκαω. Contrahitur autem in prima conjugatione

$$\left\{ \begin{matrix} \epsilon\epsilon \\ \epsilon\omicron \end{matrix} \right\} \text{ in } \left\{ \begin{matrix} \epsilon\epsilon \\ \epsilon\chi \end{matrix} \right\}$$

Si post ε sequatur vocalis longa aut diphthongus, tunc ε abjicitur.

INDICATIVI *Præsens.*

S. φιλέω, φιλω; φιλείς, εις; φιλεί, ει; αμο.

D. φιλέετον, ειτον; φιλέετον, ειτον.

P. φιλέομεν, εμεν; φιλέετε, ειτε; φιλέσσι, εσι.

Imperfectum.

S. ἐφίλειον, εν; ἐφίλεις, εις; ἐφίλει, ει, αμαbam.

D. ἐφίλέετον, ειτον; ἐφίλεέτων, ειτων.

P. ἐφίλεομεν, εμεν; ἐφίλέετε, ειτε; ἐφίλειον, εν.

Monosyllabis circumflexis caret hæc conjugatio in præsentis prima persona singulari. Non enim dicimus πλω, ρω, πνω, χω: sed πλέω, *navigo*: ρέω, *fluo*: πνέω, *spiro*: χέω, *fundo*. Nec contrahuntur in prima, & tertia plurali: ut πλέω, πλείς, εις; πλεί, ει: πλέετον, ειτον; πλέετον, ειτον; πλέομεν, πλέετε, ειτε; πλέσσι. Sic in imperfecto: ἔπλεον, ἔπλεες, εις; ἔπλεε, ει, &c.

Præteritum perfectum.

πεφίληκα, αμαvi, ut πέτυφα.

Plusquam perfectum.

ἔπεφίληκα, αμαveram, ut ἐτετύφην.

Aoristus primus.

ἐφίλησα, αμαvi, ut ἔτυψα.

Aori-

*Aoristus secundus.*S. ἔφιλον, ἔφιλες, ἔφιλε, *amavi.*

D. ἐφίλετον, ἐφιλέτην.

P. ἐφίλομην, ἐφίλετε, ἔφιλον.

*Futurum primum.*φιλήσω, *amabo* : ut τύψω.

Quædam retinent in futuro figurativam præsentis : τελέω, perficio, τελέσω : ὑπέκω, sufficio, ὑπέκωσω. Quod etiam fit in secunda ac tertia conjugatione : γελάω, rideo, γελάσω ; χαλάω, laxo, remitto, χαλάσω : ὁμῶω, juro, ὁμῶσω. Et hæc penultimam aoristi primi corripunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὤμοσα.

Quædam duplex futurum habent. αἰνέω, laudo, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, voco ; κηρέω, satio ; φρονέω, sapio ; πονέω, laboro ; φορέω, fero.

Quando futurum in ἔσω exit, tunc præteritum perfectum activum, & passivum, & tempora quæ ab illis pendent, ε retinent ; τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι, ἐτετέλεθην ; αἰνέω, αἰνέσω, ἤνεκα, ἤνεδην, ἐπηνέθη. Et eadem est ratio verborum, quæ ex his componuntur.

*Futurum secundum.*S. φιλῶ, φιλεῖς, φιλεῖ, *amabo.*

D. φιλεῖτον, φιλεῖτον.

P. φιλεῖμην, φιλεῖτε, φιλεῖσι.

DE AORISTO ET

FUTURO SECUNDO.

Aoristum secundum, futurum secundum, & præteritum medium omnino non habet tertia conjugatio. In prima & secunda tunc reperiuntur hæc tempora, si thema jam contractum in præsentibus, non desinat in ῶ purum. Quâ regulâ colligimus, φιλέω, ἀπο & ἡ-
μάω,

μάω, *honoro*, habere per omnes modos & genera, aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium; ποιέω verò & βοάω non habere, nam illa duo contracta desinunt in ω non purum; φιλω, ἡμω : hæc verò desinunt in ω purum; ποιω, βοω.

Fit autem aoristus à præterito imperfecto, ablatâ penultimâ vocali. ἐφίλεον, ἐφίλον; ἐπίμαον, ἐτιμον. Ab hoc legitimè formatur futurum secundum. ἐφίλον, φιλω; ἐτιμον, τιμω.

Monosyllaba circumflexa aoristo secundo & futuro secundo carent, præter duo : χέω, χῶ, *habeo*, *teneo* (quod tamen inusitatum est in præsentī) παάω, παῶ, *vello*, *traho*, in aoristo secundo ἔχον, ἔχες, ἔχε. ἔαπον, ἔαπες, ἔαπε. Quamvis à σβέω, *exstinguo*, alij forment etiam ἔσβον, & passivum ἔσβην.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. φίλεε, ει; φιλεέτω, είτω; *ama.*

D. φιλεέτην, εῖτην; φιλεέτων, είτων.

P. φιλέετε, εῖτε; φιλεέτωσαν, είτωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφίληκε, *amaveris.*

Aoristus primus.

φίλησεν, σάτω, *amato tu*, vel *amabis.*

Aoristus secundus.

φίλε, φιλέτω, *amato tu*, vel *amabis.*

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλέοιμι, οἷμι; φιλέοις, οἷς; φιλέοι, οἷ; *utinam amarem.*

V

D. φι-

D. φιλέοιτον, οἶτον; φιλεοίτην, οἶτην.

P. φιλέοιμεν, οἶμεν; φιλέοιτε, οἶτε; φιλέοιεν, οἶεν.

Attici & Æoles in tribus contractorum conjugationibus proprium sibi formant tempus à primâ personâ jam contractâ, mutando μι in λω. φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοῖην: πριάοιμι, πριάωμι, πριάωην: δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοῖην. quod ita conjugatur.

S. εἴθε φιλοῖλω, φιλοῖης, φιλοῖη.

D. φιλοῖητον, φιλοῖήτην.

P. φιλοῖημεν, φιλοῖητε, φιλοῖησαν.

Dores verò hoc modo formant.

S. εἴθε φιλώλω, φιλώης, φιλώη,

D. φιλώητον, φιλώήτην.

P. φιλώημεν, φιλώητε, φιλώησαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιλήκησιμι, utinam amaverim, vel amavissem.

Aoristus primus.

φιλήσοιμι, utinam amaverim.

Aoristus secundus.

φιλοῖμι, utinam amaverim.

Futurum primum.

φιλήσοιμι, utinam amem.

Futurum secundum.

φιλοῖμι, utinam amem.

Aoristus Æolicus.

φιλήσῃα, φιλήσῃας, φιλήσῃε.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰὰν φιλέω, φιλω; φιλέης, ἥς; φιλέῃ, ἥ; *si amem, vel ama-*

D. φιλέητον, ἥτον; φιλέησιν, ἥσιν.

(rem.)

P. φιλέωμεν, ὦμεν; φιλέητε, ἥτε; φιλέωσι, ὦσι.

Pero

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιλήκω, si amaverim, vel amavissem.

Aoristus primus.

φιλήσω, si amaverim.

Aoristus secundus.

φίλω, si amaverim.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

φιλέειν, φιλεῖν, amare.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιληκέναι, amavisse.

Aoristus primus.

φιλήσω, amavisse.

Aoristus secundus.

φιλεῖν, amavisse.

Futurum primum.

φιλήσῃ, amaturum.

Futurum secundum.

φιλεῖν, amaturum.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

φιλέων, ὧν; φιλέοντες, ὄντες, amans.

φιλέουσα, ὄσα; φιλέουσης, ὄσης.

φιλέον, ὅν; φιλέοντες, ὄντες.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιληκώς, πεφιληκυῖα, πεφιληκός, qui amavit.

Aoristus primus.

φιήσας, φιήσας, φιήσαν, qui amavit.

Aoristus secundus.

φιῶν, φιόντῳ, φιῖσσι, φιόν, qui amavit.

Futurum primum.

φιήσων, φιήσας, φιήσων, amaturus.

Futurum secundum.

φιῶν, φιῶντῳ, φιῖσσι, φιῶν, amaturus.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. φιλέωμαι, ἔμαι; φιλέη, ἥ; φιλέετω, εἴτω, amor.

D. φιλεόμεθον, ἔμεθον; φιλέεσθον, εἴσθον; φιλέεσθον, εἴσθον.

P. φιλεόμεθα, ἔμεθα; φιλέεσθε, εἴθε; φιλέοντω, ἔντω.

Imperfectum.

S. ἐφιλεόμην, ἔμην; ἐφιλέη, ἥ; ἐφιλέετο, εἴτο; amabar.

D. ἐφιλεόμεθον, ἔμεθον; ἐφιλέεσθον, εἴσθον; ἐφιλεέσθην, εἴσθην.

P. ἐφιλεόμεθα, ἔμεθα; ἐφιλέεσθε, εἴθε; ἐφιλέοντο, ἔντο.

Perfectum.

S. πεφίλημαι, πεφίληται, πεφίληται amatus sum vel fui.

D. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίλινται.

Plusquam perfectum.

S. ἐπεφιλῆμην, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, amatus eram vel fue-

D. ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίλησθον, ἐπεφίλησθην. (ram.

P. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίλησθε, ἐπεφίλιντο.

Aoristus primus.

ἐφιλῆθην, amatus sum vel fui.

Aoristus secundus.

ἐφίλιν, amatus sum vel fui.

Futu-

*Futurum primum.*φιληθήσομαι, *amabor.**Futurum secundum.*φιλήσομαι, *amabor.**paullo post futurum.*πεφιλήσομαι, *paullo post amabor.*

IMPERATIVI

*Præsens & imperfectum.*S. φιλέε, ἔ ; φιλεέσθω, εἶσθω, *amare.*

D. φιλεέσθων, εἶσθων ; φιλέσθων, εἶσθων.

P. φιλέετε, εἶτε ; φιλεέσθωσαν, εἶσθωσαν.

*Perfectum & plusquam perfectum.*S. πεφίλησο, πεφιλήθω, *amatus esto, vel amator.*

D. πεφιλήσθων, πεφιλήσθων.

P. πεφίλησθε, πεφιλήσθωσαν.

Aoristus primus.

φιλήθητι, φιληθήτω.

*Aoristus secundus.*φίληθι, φιλήτω, *ut τύπηθι.*

OPTATIVI

*Præsens & imperfectum.*S. ἔθε φιλεοίμην, οἴμην ; φιλέοιο, οἶο ; φιλέοιτο, οἶτο, *utinam amarer.*

D. φιλεοίμεθον, οἴμεθον ; φιλέοισθον, οἶσθον ; φιλεοίθην, οἶθην ;

P. φιλεοίμεθα, οἴμεθα ; φιλέοισθε, οἶσθε ; φιλέοιντο, οἶντο.

*Perfectum & plusquam perfectum.*S. ἔθε πεφιλήμην, πεφιλήῃο, πεφιλήῃτο, *utinam amatus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. πεφιλήμεθον, πεφιλήσθον, πεφιλήσθην.

P. *πεφιλήμεθα, πεφιλήσθε, πεφιλήντε.**Aoristus primus.**φιληθείω, idem.**Aoristus secundus.**φιλείω, idem.**Futurum primum.**φιληθσοίμην, utinam amer.**Futurum secundum.**φιλησσοίμην, idem.**Paullo pòst futurum.**πεφιλησσοίμην, utinam mox amer.*

C O N J U N C T I V I

*Præsens & imperfectum.*S. *εἰάν φιλέωμαι, ὦμαι; φιλέῃ, ῃ; φιλέηται, ῃται, si amer vel amarer.*D. *φιλεῶμεθον, ὠμεθον; φιλέησθον, ῃσθον; φιλέησθον, ῃσθον.*P. *φιλεῶμεθα, ὠμεθα; φιλέησθε, ῃσθε; φιλέωνται, ὦνται.**Perfectum & plusquam perfectum.*S. *εἰάν πεφιλήμην, πεφιλή, πεφιλήται, si amatus sim vel*D. *πεφιλώμεθον, πεφιλήσθον, πεφιλήσθον. (fuerim,*P. *πεφιλώμεθα, πεφιλήσθε, πεφιλήνται.*

A N N O T A T I O.

Non circumloquimur hoc præteritum, ut nec præteritum optativi; eò quod tertia singularis præteriti perfecti indicati modi desinat in ται prurum, quod in verbis barytonis quoque accidere diximus cap. 13 cùm de optativo vocis passivæ ageremus, pag. 135.

*Aoristus primus.**εἰάν φιληθῶ, si amatus fuero.**Aoristus secundus.**εἰάν φιλῶ, idem.*

I N.

LIBER PRIMUS. INFINITIVI

159

Præsens & imperfectum.

φιλέεσθαι, εἶσθαι, *amari.*

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιλῆσθαι, *amatum esse vel fuisse.*

Aoristus primus.

φιληθῆναι, *idem.*

Aoristus secundus.

φιληῖναι, *idem.*

Futurum primum.

φιληθήσεσθαι, *amatum iri.*

Futurum secundum.

φιλήσεσθαι, *idem.*

Paullo pòst futurum.

πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

φιλεόμενος, ἔμμενος; φιλεομένης, ἐμμένης, qui amatur vel ama-
φιλεομένη, ἐμμένη; φιλεομένης, ἐμμένης. (batur.

φιλεόμενον, ἔμμενον; φιλεομένης, ἐμμένης.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεφιλημένον, *amatus.*

Aoristus primus.

φιληθείς, *idem.*

Aoristus secundus.

φιλεῖς, *idem.*

Futu-

*Futurum primum.*φιληθῆσόμενΘ, *amandus.**Futurum secundum.*φιλησόμενΘ, *idem.**Paullò pòst futurum.*πεφιλησόμενΘ, *mox amandus.*

VERBUM MEDIUM.

INDICATIVI *Præsens & imperfectum*,
idem est ac passivum in omnibus modis,
& participio.

*Præteritum perfectum.*S. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, *amavi.*

D. πεφίλατον, πεφίλατον.

P. πεφίλαμην, πεφίλατε, 'πεφίλασι.

Præteritum medium tam in hac, quam sequenti
conjugatione, deducitur ab activo: πεφίληκα, πέφιλα·
τετέλεκα, τέτελα, à τελέω, *finio*: τετίμηκα, τέπημα, à ἡμάω,
honoro: νενίκηκα, νένικα, à νικάω, *vinco*.

*Præteritum plusquam perfectum.*S. ἐπεφίλειν, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaveram, ut ἐπέτύπειν.**Aoristus primus.*ἐφιλησάμην, *amavi, ut ἐτυψάμην.**Aoristus secundus.*ἐφιλόμην, *idem, ut ἐτυπόμην.**Futurum primum.*φιλήσομαι, *amabo, ut τύψομαι.**Futurum secundum.*φιλήσμαι, *idem, ut τυπῶμαι.*

IMPERATIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.*πέφιλε, *amaveris*, ut πύπυε.*Aoristus primus.*φίλησαι, φιλησάσθω, *ama*, ut τύψαι, τυψάσθω.*Aoristus secundus.*φιλῶ, φιλέσθω, *idem*, ut τυπῶ, τυπέσθω.

OPTATIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.*πεφίλομαι, *utinam amaverim vel amavissem*, ut τιτύποιμι.*Aoristus primus.*φιλησάμην, *idem*.*Aoristus secundus.*φίλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem*.*Futurum primum.*φιλησοίμην, *utinam amem*.*Futurum secundum.*φίλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem*.

CONJUNCTIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.*εἰάν πεφίλω, *si amaverim vel amavissem*, ut πτύπω.*Aoristus primus.*εἰάν φιλήσωμαι, *si amaverim vel amavero*.*Aoristus secundus.*εἰάν φίλωμαι, *idem*.

INFINITIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.*πεφιλέναι, *amavisse*.

X

Aoristus

*Aoristus primus.*φιλόσοδοι, *idem.**Aoristus secundus.*φιλέδοι, *idem.**Futurum primum.*φιλήσεδοι, *amaturum esse.**Futurum secundum.*φιλείδοι, *idem.*

P A R T I C I P I I

*Perfectum & plusquam perfectum.*πεφίλω, ἤα, ἴδω, *qui amavit, ut πεπώ.**Aoristus primus.*φιλησάμενοι, *idem.**Aoristus secundus.*φιλόμενοι, *idem.**Futurum primum.*φιλησόμενοι, *amaturus.**Futurum secundum.*φιλέμενοι, *idem.*SECUNDA CONJUGATIO
CIRCUMFLEXORUM.

Continet hæc verba sextæ conjugationis in *άω*.
Futurum ήσω, *præteritum* ηκα. *h*μάω, *honoro*, *h*-
*m*ήσω, *πέμνηκα*. Quædam retinent *α*, characteristicam
præsentis, in utroque tempore: *γ*ελάω, *rideo*, *γ*ελάσω,
*γ*εγέλακα.

Inveniuntur in hac conjugatione monosyllaba con-
 tracta in prima persona: *θ*λάω, *θ*λώ, *contundo*: *δ*ράω, *δ*ρῶ,
facio: *κ*λάω, *κ*λώ, *frango*, & similia.

Omnis contractio hujus conjugationis fit vel in *ω*,
 vel

vel in α. In ω fit, si post α sequitur ο, five in diphthongo, five extra diphthongum, vel ω. In α fit, si post α sequitur ε vel η, five in diphthongo, five extra diphthongum. Si in aliqua diphthongo ante contractionem fit ι, illud factā contractione subscibetur.

INDICATIVI *Præsens.*

S. τιμάω, ἡμῶ ; ἡμάεις, ἡμᾶς ; ἡμαί, ἡμᾶ ; honoro.

D. ἡμάετον, αἶτον ; ἡμάετον, αἶτον ;

P. ἡμάομεν, ὤμεν ; ἡμάετε, αἶτε ; ἡμάοσι, ὤσι.

Imperfectum.

S. ἐτίμαον, ἐτίμων ; ἐτίμαες, ἐτίμας ; ἐτίμαε, ἐτίμα, honorabam.

D. ἐτιμάετον, αἶτον ; ἐτιμάετῳ, αἶτῳ.

P. ἐτιμάομεν, ὤμεν ; ἐτιμάετε, αἶτε ; ἐτίμαον, ὦν.

Perfectum, πέτιμῃχα, honoravi, ut πέτυφα.

Plusquam perfectum, ἐτελήμην, honoraveram.

Aoristus primus, ἐτίμησα, honoravi.

Aoristus secundus, ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε, idem.

Quando tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum est in priori conjugatione, pag. 152.

Futurum primum, τιμήσω, honorabo.

Futurum secundum, τιμῶ, idem.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. τίμαε, α ; ἡμαίτω, αἶτω, honora.

D. ἡμάετον, αἶτον ; ἡμαίτων, αἶτων ;

P. ἡμάετε, αἶτε ; ἡμαίτωσαν, αἶτωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

πέτιμῃχα, honoraveris.

Aoristus primus, τίμησον, honorato tu, vel honorabis.

Aoristus secundus, τίμε, ἡμέτω, &c. idem.

OPTATIVI

*Præsens & imperfectum.*S. εἴθε ἡμάσοιμι, ᾧμι; ἡμάσοις, ᾧς; ἡμάσοι, ᾧ; *utinam honorarem.*

D. ἡμάσοιτον, ᾧτον; ἡμασοίτην, ᾧτην.

P. ἡμάσομεν, ᾧμεν; ἡμάσοιτε, ᾧτε; ἡμάσοιεν, ᾧεν.

Atticè } S. εἴθε πρῶτω, πρῶτης, πρῶη.

D. ἡμῶντον, ἡμῶντην.

P. ἡμῶμεν, ἡμῶντε, ἡμῶνσιν.

*Perfectum & plusquam perfectum.*τετιμήκημι, *utinam honoraverim vel honoravissem.**Aoristus primus.*πρήσαιμι, *utinam honoraverim.**Aoristus secundus*, πῆμοιμι, πῆμοις, πῆμοι, *idem.**Futurum primum*, τιμήσοιμι, *utinam honorem.**Futurum secundum*, τιμοῖμι, οἷς, οἷ, *idem.**Aoristus Æolicus*, τιμήσθα, τιμήσθας, τιμήσθε.

CONJUNCTIVI

*Præsens & imperfectum.*S. εἰάν τιμάω, ᾧ; τιμάης, ᾧς; τιμάη, πῶ; *si honorem, vel hono-*D. τιμάητον, ᾧτον; τιμάητον, ᾧτον. *(rarem.*

P. τιμάωμεν, ᾧμεν; τιμάητε, ᾧτε; τιμάωσι, ᾧσι.

Perfectum & plusquam perfectum, εἰάν τετιμήκω, *si hono-*
*raverim vel honoravissem.**Aoristus primus*, εἰάν τιμήσω, *si honoravero.**Aoristus secundus*, εἰάν τίμω, *idem.*

INFINITIVI

*Præsens & imperfectum.*τιμάειν, τιμᾶν, ἄλιγ τιμᾶν, *honorare.**Perfec-*

Perfectum & plusquam perfectum.

τετιμηκέναι, honoravisse.

Aoristus primus, τιμήσῃ, idem.*Aoristus secundus*, τιμῆν, idem.*Futurum primum*, τιμήσεν, honoraturum esse.*Futurum secundum*, τιμῆν, idem.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

τιμάων, ὦν; τιμάοντες, ὦντες; honorans.

τιμάσῃ, ὥσα; τιμάσσης, ὥσης.

τιμάον, ὦν; τιμάοντες, ὦντες.

Perfectum & plusquam perfectum.

τετιμηκώς, qui honoravit.

Aoristus primus, τιμήσας, τιμήσασα, τιμήσαν, idem.*Aoristus secundus*, τιμῶν, τιμῆσα, τιμῶν, idem.*Futurum primum.*

τιμήσων, ἥσῃσα, ἥσων, honoraturus.

Futurum secundum.

τιμῶν, τιμῆσα, τιμῆν, idem.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. τιμάομαι, ὦμαι; τιμάη, ᾗ; τιμάει, αἷ, τιμάει, αἷ, honoror.

D. τιμάομεθον, ὦμεθον; τιμάεσθον, ᾗσθον, τιμάεσθον, ᾗσθον.

P. τιμάομεθα, ὦμεθα; τιμάεσθε, ᾗσθε; τιμάοντες, ὦντες.

Imperfectum.

S. ἐτιμάομην, ὦμην; ἐτιμάς, ᾧ; ἐτιμάετο, αἷ, honorabar.

D. ἐτιμάομεθον, ὦμεθον; ἐτιμάεσθον, ᾗσθον; ἐτιμάεσθην, ᾗσθην.

S. ἐτιμάομεθα; ὦμεθα; ἐτιμάεσθε, ᾗσθε; ἐτιμάοντο, ὦντο.

Per-

*Perfectum.*S. τετίμημαι, τετίμησα, τετίμηται, *honoratus sum vel fui.*

D. τετίμημεθον, τετίμησθον, τετίμησθον.

P. τετίμημεθα, τετίμησθε, τετίμωται.

*Plusquam perfectum.*S. ἐτετίμημην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο, *honoratus eram vel fue-*D. ἐτετίμημεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετίμησθην. (*ram.*)

P. ἐτετίμημεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμωτο.

Aoristus primus, ἐτίμηθην, *honoratus sum vel fui.**Aoristus secundus*, ἐτίμω, *idem.**Futurum primum*, τιμηθήσομαι, *honorabor.**Futurum secundum*, τιμήσομαι, *idem.**Paullò post futurum.*τετιμήσομαι, *mox honorabor.*

I M P E R A T I V I

*Præsens & imperfectum.*S. τιμάε, ὦ ; τιμάεσθω, ἄσθω ; *honore.*

D. τιμάεσθον, ἄσθον ; τιμάεσθων, ἄσθων.

P. τιμάεσθε, ἄσθε ; τιμάεσθωσαν, ἄσθωσαν.

*Perfectum & plusquam perfectum.*τετίμησο, τετιμήσθω, *honoratus esto.**Aoristus primus*, τιμήθης, *honorator es vel honoraberis.**Aoristus secundus*, τίμηθι, τίμητω, *idem.*

O P T A T I V I

*Præsens & imperfectum.*S. εἴτε τιμαίμην ; ὦμην ; τιμάοιτο, ῶο ; τιμάοιτο, ῶτο, *ut*
natus honorarer.

D. τιμαίμεθον, ὦμεθον ; τιμάοισθον, ῶσθον ; τιμαίσθην, ῶσθην.

P. τιμαίμεθα, ὦμεθα ; τιμάοισθε, ῶσθε ; τιμαίντο, ῶντο.

Per-

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἴτε τιμηθῆμην, τιτηῆο, τιτηῆτ, *utinam honoratus sim, vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. τιτηῆμεθον, τιτηῆθον τιτηῆοθι.

P. τιτηῆμεθα, τιτηῆθε, τιτηῆντ.

Aoristus primus, τιμηθῆλιν, idem.

Aoristus secundus, τιμείλιν, τιμείης, τιμείη, idem.

Futurum primum, τιμηθησοίμην, utinam honorer.

Futurum secundum, τιμησοίμην, idem.

Paullo post futurum, τιμηθησοίμην, utinam mox honorer

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν τιμάωμαι, ὦμαι; τιμάη, ᾶ; τιμάηται, ᾶται; *si honorer vel honorarer.*

D. τιμαῶμεθον, ὦμεθον; τιμάηθον, ᾶθον; τιμάηθον, ᾶθον.

P. τιμαῶμεθα, ὦμεθα; τιμάηθε, ᾶθε; τιμάωνται, ὦνται.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἰάν τιτηῶμαι, τιτηῆ, τιτηῆται, *si honoratus sum vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. τιτηῶμεθον, τιτηῆθον, τιτηῆθον.

P. τιτηῶμεθα, τιτηῆθε, τιτηῶνται.

Aoristus primus, εἰάν τιμηθῶ, si honoratus ero vel fuero.

Aoristus secundus, εἰάν τιμῶ, idem.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

τιμάεσθαι, ᾶσθαι, *honorari.*

Perfectum & plusquam perfectum.

τιτηῆσθαι, *honoratum esse vel fuisse.*

Aori-

Aoristus primus, τιμηθῆναι, *idem*.

Aoristus secundus, τιμήναι, *idem*.

Futurum primum, τιμηθήσεσθαι, *honoratum iri*.

Futurum secundum, τιμήσεσθαι, *idem*.

Paullo post futurum, τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri*.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

τιμαόμενος, ὤμενος; τιμαομένης, ὠμένης, *qui honoratur vel honorabatur*.

τιμαομένη, ὠμένη; τιμαομένης, ὠμένης.

τιμαόμενον, ὤμενον; τιμαομένους, ὠμένους.

Perfectum & plusquam perfectum.

τετιμημένος, *honoratus*.

Aoristus primus, τιμηθεὶς, *idem*.

Aoristus secundus, τιμείς, *idem*.

Futurum primum, τιμηθήσόμενος, *honorandus*.

Futurum secundum, τιμησόμενος, *idem*.

Paullo post futurum.

τετιμησόμενος, *mox honorandus*.

VERBUM MEDIUM.

INDICATIVI Præsens & imperfectum,
idem est cum passivo, in omnibus
modis & participio.

Præteritum perfectum.

S. πέτιμα, πέτιμας, πέτιμε, *honoravi*.

D. πέτιματον, πέτιματον.

P. πέτιμαμεν, πέτιματε, πέτιμασι.

Præ-

*Præteritum plusquam perfectum.**ἔτεπμεν, ἔτεπμεis, ἔτεπμαι, honoraveram.**Aoristus primus, ἐτιμῆσάμην, honoravi.**Aoristus secundus, ἐτιμόμην, idem.**Futurum primum, τιμήσομαι, honorabo.**Futurum secundum, τιμᾶμαι, idem.*

IMPERATIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.**τέτιμε, honoraveris.**Aoristus primus.**τίμησαι, τιμῆσάδω, honorato tu, vel honorabis.**Aoristus secundus, τιμῆ, τιμέδω, idem.*

OPTATIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.**τετίμομαι, utinam honoraverim vel honoravissem.**Aoristus primus, τιμῆσάμην, utinam honoraverim.**Aoristus secundus, τιμοίμην, πῆμα, πῆμα, idem.**Futurum primum, τιμήσοίμην, utinam honorem.**Futurum secundum, τιμοίμην, τιμοῖτο, τιμοῖτο, idem.*

CONJUNCTIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.**εἰάν τετίμω, si honoraverim vel honoravissem.**Aoristus primus, εἰάν τιμήσωμαι, si honoravero.**Aoristus secundus, εἰάν τίμωμαι, idem.*

INFINITIVI

*Perfectum & plusquam perfectum.**τετιμῆμαι, honoravisse.*

Y

Aorist

Aoristus primus, τιμήσαο, *idem*.

Aoristus secundus, τιμέας, *idem*.

Futurum primum, τιμήσεας, *honoraturum esse*.

Futurum secundum, τιμῆας, *idem*.

PARTICIPII

Perfectum & plusquam perfectum.

τετιμῶς, τετιμῆα, τετιμῆς, *qui honoravit*.

Aoristus primus, τιμησάμενος, *idem*.

Aoristus secundus, τιμόμενος, *idem*.

Futurum primum, τιμησόμενος, *honoraturus*.

Futurum secundum, τιμῆμενος, *idem*.

DIALECTI HUIUS CONJUGATIONIS.

Dores pro τιμάς, τιμά, dicunt τιμῆς, τιμῇ per η vocalem. sic διψῆν, πνῆν, pro διψᾶν, πνᾶν. Alij jota subscribunt, διψῆν, πνῆν. Ex his transierunt quadam in linguam communem: χῆται pro χᾶται, χῆας pro χᾶας, à χεάομαι, utor: ζῆ pro ζᾶ, vivit: ζῆ pro ζᾶ & ζάε, vive: ζῆτω pro ζάτω, ex ζάετω, vivat.

ANNOTATIO.

Poëta, factâ contractione in α, interserunt aliud α. τιμά-εας, τιμάοται, τιμάαας; μηχανάεας, μηχανάοται, μηχανάαας, machinari: ἀγορεύεας, ἀγορεύοται, ἀγορεύαας, concionari: μνάεας, μνάοται, μνάαας, recordari. Sic τιμάει, τιμά, τιμάα: τιμάεται, ἡμᾶται, τιμάαται; μηχανάται, μηχανάαται. Et ita in ceteris, quotiescumque est contractio in α.

Quando contractio facta est in ω, aliud ω interserunt. πηδάω, πηδῶ, πηδῶω, salto, salio. Si tamen vocalis præcedens fuerit brevis, interponitur ο. οἰδέω, οἰῶ, οἰόω, video. Hinc ἀντιῶσα pro ἀντιῶσα, ab ἀντιῶω, occurreo: ὑπόω-

ὑφώσιν pro ὑφῶσιν, ὑφάσσι, ab ὑφάω, texo: ἡγορέωντο, pro ἡγορεύοντο, ἡγορεύοντο, ab ἡγορεύομαι, concionor: ἐσιχόωντο, ibant, à ἐσιχάομαι.

TERTIA CONJUGATIO CIRCUMFLEXORUM.

Est hæc conjugatio verborum sextæ conjugationis in ὦω. Futurum ὠσω, & interdum ὅσω: præteritum ὠκα; & ὠκα, tum scilicet, cum futurum in ὀσω exit. δηλώω, δηλώσω, δεδήλωκα, *manifesto*: ὁμῶω, ὁμῶσω, ὤμοκα, ἴμο.

Præteritum medium, aoristus secundus, & futurum secundum hîc penitus desiderantur.

In hac conjugatione contrahitur o ante	{	ε	} in ε.
		ο	
		ω	
	{	η	} in ω
		ω	
		οι	
{	ει	} in οι.	
	η		
	οι		

INDICATIVI Præsens.

S. δηλώω, ὦ; δηλόεις, οῖς; δηλόει, οῖ, *manifesto*.

D. δηλόετον, ἔτον; δηλόετον, ἔτον.

P. δηλόομαι, ἔμην; δηλόετε, ἔτε; δηλόασι, ἔσι.

Imperfectum.

S. ἐδήλοον, ἔν; ἐδήλοες, ἐς; ἐδήλοε, ε, *manifestabam*.

D. ἐδηλόετον, ἔτον; ἐδηλοέτιω, ἔτιω.

P. ἐδηλόομην, ἔμην; ἐδηλόετε, ἔτε; ἐδήλοον, ἔν.

Perfectum, δεδήλωκα, *manifestavi*.

Plusquam perfectum, ἐδεδηλώκην, *manifestaveram*.

Aoristus primus, ἐδήλωσα, manifestavi.

Futurum primum, δηλώσω, manifestabo.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. δήλωε, & δηλοέτω, ἔτω, manifesta.

D. δηλόετον, ἔτον; δηλοέτω, ἔτων.

P. δηλόετε, ἔτε; δηλοέτωσαν, ἔτωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

ἐδήλωκε, manifestaveris.

Aoristus primus.

δήλωσον, manifestato tu, vel manifestabis.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλόοιμι, οἶμι; δηλόοις, οἷς; δηλόοι, οἷ, utinam ma-

D. δηλόοιτον, οἶτον; δηλοοίτῃ, οἶτῃ. (nifestarem.)

P. δηλόοιμην, οἶμην; δηλόοιτε, οἶτε; δηλοοιέν, οἶεν.

Atticè { S. εἴθε δηλοίω, δηλοίης, δηλοίη.

{ D. δηλοίητον, δηλοιήτῃ.

{ P. δηλοίημην, δηλοίητε, δηλοίησαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

ἐδηλώκειμι, utinam manifestaverim vel manifestavissem.

Aoristus primus, δηλώσαιμι, idem.

Futurum primum.

δηλώσοιμι, utinam manifestem.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰὰν δηλώω, ᾧ; δηλόῃς, οἷς; δηλόῃ, σί, si manifestem vel

D. δηλόητον, ᾧτον; δηλόητον, ᾧτον. (manifestarem.)

P. δηλόωμην, ᾧμην; δηλόητε, ᾧτε; δηλώωσι, ᾧσι.

Per-

*Perfectum & plusquam perfectum.**δεδηλώκω, si manifestaverim vel manifestavisssem.**Aoristus primus, δηλώσω, si manifestem.*

INFINITIVI

*Præsens & imperfectum.**δηλόειν, ἔν, manifestare.**Perfectum & plusquam perfectum.**δεδηλώκέναι, manifestasse.**Aoristus primus, δηλώσαι, idem.**Future primum, δηλώσειν, manifestaturum esse.*

PARTICIPII

*Præsens & imperfectum.**δηλῶν, ὢν; δηλόντι, ἔντι, manifestans.**δηλώσας, ἔσας; δηλώσας, ἔσας.**δηλῶν, ἔν; δηλόντι, ἔντι.**Perfectum & plusquam perfectum.**δεδηλωκώς, ἦς, ὅς, qui manifestavit.**Aoristus primus, δηλώσας, ας, αν, idem.**Future primum, δηλώσων, manifestaturus.*

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens,**S. δηλόομαι, ἔμαι; δηλόη, οἷ; δηλόετω, ἔτω, manifestor.**D. δηλοόμεθον, ἔμεθον; δηλόεσθον, ἔσθον; δηλόεσθον, ἔσθον.**P. δηλοόμεθα, ἔμεθα; δηλόεσθε, ἔσθε; δηλόοντο, ἔντο.**Imperfectum.**S. ἐδηλοόμην, ἔμην; ἐδηλόη, ἔ; ἐδηλόετο, ἔτο, manifestabar.**D. ἐδηλοόμεθον, ἔμεθον; ἐδηλόεσθον, ἔσθον; ἐδηλόεσθην, ἔσθην.*

P.

P. ἐδηλώμεθα, ἔμεθα; ἐδηλώσεθε, ἔσθε; ἐδηλόοντο, ἔντο.
Præteritum perfectum, δεδήλωμαι, δεδήλωσιν, δεδήλωται,
manifestatus sum vel fui.

Plusquam perfectum, ἐδεδηλώμην, ἐδεδηλώσο &c. *manifestatus eram vel fueram.*

Aoristus primus, ἐδηλώθην, *manifestatus sum.*

Futurum primum, δηλωθήσομαι, *manifestabor.*

Paullo post futurum, δεδηλώσομαι, *mox manifestabor.*

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. δηλόε, ἔ; δηλοέσθω, ἔσθω; *manifestare.*

D. δηλοέσθον, ἔσθον; δηλοέσθων, ἔσθων.

P. δηλοέσθε, ἔσθε; δηλοέσθωσαν, ἔσθωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

δεδήλωσο, δεδηλώσθω, *manifestatus sis vel fueris.*

Aoristus primus, δηλώθητι, *manifestator tu vel manifestaberis.*

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλοοίμην, οίμην; δηλόοιο, οἶο; δηλόοιτο, οἶτο; *utinam manifestarer.*

D. δηλοοίμεθον, οίμεθον; δηλόοισθον, οἷσθον; δηλοοίσθην, οἷσθην.

P. δηλοοίμεθα, οίμεθα; δηλόοισθε, οἷσθε; δηλοοίντο, οἷντο.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἴθε δεδηλώμην, δεδηλώο, δεδηλώτο, *utinam manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. δεδηλώμεθον, δεδηλώσθον, δεδηλώσθην.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλώσθε, δεδηλώντο.

Aoristus primus, δηλωθείην, *idem.*

Futurum primum.

δηλωθήσοίμην, *utinam manifestem.*

Paullo

Paullò pòst futurum.

δεδηλωσάμεναι, utinam mox manifestet.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰν δηλώωμαι, ὦμαι; δηλόη, οῖ; δηλόηται, ὦται, *si manifestet vel manifestaret.*

D. δηλοῶμεθον, ὠμεθον; δηλόησθον, ὦσθον; δηλόησθον, ὦσθον.

P. δηλοῶμεθα, ὠμεθα; δηλόησθε, ὦσθε; δηλέων, ὦν.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἰν δεδηλώμαι, δεδηλῶ, δεδηλῆται, *si manifestatus sum vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. δεδηλώμεθον, δεδηλῆσθον, δεδηλῆσθον.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῆσθε, δεδηλῶνται.

Alij volunt secundam personam esse δεδηλῆ.

Aoristus primus.

εἰν δηλωθῶ, *si manifestatus ero vel fuero.*

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

δηλόεσθαι, δηλῶσθαι, *manifestari.*

Perfectum & plusquam perfectum.

δεδηλῶσθαι, *manifestatum esse vel fuisse.*

Aoristus primus, δηλωθῆναι, idem.

Futurum primum.

δηλωθήσεσθαι, *manifestatum iri.*

Paullò pòst futurum.

δεδηλώσεσθαι, *mox manifestatum iri.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

δηλοῦμεν, ἔμεν; δηλοομένη, ἐμένη, *qui manifestatur vel*

δηλοομένη, κμένη; δηλοομένης, κμένης.
δηλοομένην, κμένην; δηλοομένης, κμένης.

Perfectum & plusquam perfectum.

δεδηλωμένῳ, manifestatus.

Aoristus primus, δηλωθεῖς, idem.

Futurum primum.

δηλωθησόμενῳ, manifestandus.

Paullò pòst futurum.

δεδηλωσόμενῳ, mox manifestandus.

VERBUM MEDIUM.

Aoristus primus, ἐδηλωσάμην, manifestavi.

Futurum primum, δηλώσομαι, manifestabo.

Utrumque per omnes modos inflectitur juxta regulas barytonorum.

CAPUT XV.

DE VERBIS IN ΜΙ.

EX verbis sextæ Conjugationis barytonorum in έω, άώ, όω, ύω, formantur verba desinentia in μι, ac pro numero vocalium figurativarum ε, α, ο, υ, quatuor sunt conjugationes, θέω πίθημι, pono: σάω, ίσημι, έτο: δόω, δίδωμι, do: δεικνύω, δείκνυμι, ostendo.

ANNOTATIO.

Deducunt Poëta verba in μι etiam ab aliis verbis barytonis; έχω, έχημι, habeo: φέρω, φέρημι, fero: βεβίω, βεβίθημι, ingravesco, onustus sum.

FORMANTUR verba in μι per reduplicationem, quæ duplex est. Altera propria, cum prima thematis consonans,

sonans, vel tenuis loco adspiratæ, cum jota brevirepetitur: θέω, ηθέω, δόω, διδόω. Altera impropria, cum jota dumtaxat præfigitur: quod fit quando thema à vocali aut ε inchoatur: σώω, ισάω, στο: έω, ιέω mitto. Cæterum ω mutatur in μι, & brevis characteristica in longam, ε & α in η. θέω, τίθημι: σώω, ἵστημι: ο in ω: δόω, δίδωμι.

Quarta conjugatio caret reduplicatione. Hinc ω tantum in μι (δεικνύω, δείκνυμι) convertitur, cæteris salvis: ω breve in barytono, hic censetur longum.

Reduplicatio seu propria, seu impropria in solo præsentis & imperfecto, per omnes tamen modos, & in ipsis quoque participijs, invenitur.

In his conjugationibus tantum habetur ratio præsentis, & imperfecti, & aoristi secundi. Et præsens quidem peculiarem habet inflexionem; imperfectum & aoristus secundus sequuntur terminationem aoristorum barytonorum passivæ vocis; in reliquis temporibus servantur leges barytonorum & circumflexorum. Futuro secundo & præterito medio carent, si circumflexa, à quibus fiunt, iisdem careant.

ANNOTATIO.

Poëta non aliter agunt cum reduplicatione, atque cum verborum augmento syllabico & temporali. Modò enim addunt verbis reduplicationem, modò detrahunt. Hinc multa reperiuntur verba in μι sine ulla omnino reduplicatione: ut in prima conjugatione, φιλέω, φίλημι, amo: αἰνέω, αἶνιμι, laudo: ὀνέω vel etiam ὀνάω, ὀνιμι, iuro. In secunda conjugatione γησέω, senesco, γήσῃμι: γελάω, rideo, γέλημι: νικάω, vinco, νίκημι: δρῖσάω, prandeo, δρῖσῃμι: κτάω pro κτείνω, occido, κτῇμι: (hinc κτάναι, & aoristus secundus, ἐκτλώ, ἐκτης, ἐκτη) ἔπαώ, vulnero, ἔτῃμι: infinitivus, ἐπάναι. In tertia, ἐλδδέωμι, ab ἐλδδερόω, libero:

δοκίμωμι, à δοκιμάω, probō, *Quæ non tantùm à Ποῖτις, sed ab alijs quoque subinde usurpantur: maxime illa, quibus nihil est tritius; ἴλημι, propitius sum; Φημί, dico; γινώμι, cognosco.*

Interdum adhibetur quidem reduplicatio, sed per ε. Θνάω vel θνέω, τέθνημι, morior: τλάω, τλήμι, τέτλημι, fero; τοῖω, νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo: τελέω, τέλημι, πέτελημι, perficio. Quod etiam accidit in quarta conjugatione aliquando, quæ alioquin reduplicationis expers est: κέκλυθι, κέκλυθε, à κλύμι, audio. Ipsum etiam ἴσημι reduplicatur nonnunquam per ε. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι: hinc ἰσάναμι.

In quibusdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ primæ litteræ præsentis. ἀλάω, εἶπτο, ἄλημι, ἀπαλάημι: ἀλοκτέω; in angustias redigo, ἀλόκτημι: ἀλαδύκτημι: ἄχέω, angor, ἄχημι, ἀκάχημι.

Interdum verba à vocali cæpta reduplicationem habent in secunda syllaba. ὄνέω seu ὄνάω, ὄνημι, ὄνήνημι, juvo, prosum. Fit item, ut reduplicatio, quæ naturâ suâ brevīs est, sive per ι, sive per ε fiat, producatur, inserto μι ut πρῆω, πρῆμι, πῖμπρημι, comburo: πλάω seu πλέω, πλῆμι, πῖμπλημι, impleo.

Et si autem reduplicatio ordinariè tantùm sit in præsentī & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro illam retinent. Hinc διδάσσω pro δάσσω, & διδραῖσω à διδράσκω, fugio.

D I A L E C T I.

ÆOles η verborum in μι præsentis temporis mutant in ε, duplicatō μ. πῖθημι, πῖθεμι: φίλημι, φίλεμι. Βασιλεῖς mutant η in ε factâ reduplicatione per ε: πεφίλειμι: πλέω, πέτελεμι; perficio: νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo.

PARADIGMA

PRIMÆ CONJUGATIONIS.

FIt hæc conjugatio à verbis in *έω*, futurum in *ήσω*, præteritum in *κα. θέω*, *τίμημι*, *θήσω*, *τέθεικα*: *έω*, *ίημι*, *mitto*, *dimitto*, *ήσω*, *είχα*.

INDICATIVI *Præsens*.

S. *τίμημι*, *τίης*, *τίησι*, *pono*.

D. *τίητον*, *τίητον*.

P. *τίημεν*, *τίητε*, *πθεῖσι*, Ionice *λήέασσι*.

Tertia persona pluralis similis est dativo plurali participii: *λήέντι*, *λήέντι*, *πθεῖσι*. Sic in barytonis *τύήσι*, & in futuro *τύήσσι*, voce planè conveniunt cum dativis participiorum ejusdem temporis.

DIALECTI PRÆSENTIS.

PRo *τίησι*, *Dores* usurpant *τίησι*, sic *ίησι*, *δίδωσι*, *δείκνυσσι*; pro *ίησι*, *δίδωσι*, *δείκνυσσι*.

Imperfectum.

S. *ἐτίθην*, *ἐτίθης*, *ἐτίθη*, *ponebam*.

D. *ἐτίθετον*, *ἐτίθιστον*.

P. *ἐτίθεμεν*, *ἐτίθετε*, *ἐτίθεσαν*.

Imperfectum singulare trium conjugationum non est admodum usitatum; ejus loco utuntur auctores personis circumflexorum. *ἐτίθεον*, *ἐτίθεν*, *ἐτίθης*, *ἐτίθι*, à *πείω*: ab *ισάω*, *ισαον*, *ισαν*, *ισας*, *ισα*. à *διδάω*, *εἰδίδον*, *εἰδίδον*, *εἰδίδας*, *εἰδίδας*. In tertia plurali, *ἐτίθεν*, *ἴσαν*, *εἰδίδον*, *ponebant*, *stabant*, *dabant*.

In præsentī quoque reperire est personas circumflexas cūm reduplicatione. *παεγεινέει*, & poëricè *παεγεινέει*, à *παεγεινέω*, *appono*, pro *παεγεινέησι*; *διδόει*, pro *δίδωσι*.

180 INSTIT. LING. GRÆCÆ
DIALECTI IMPERFECTI.

Imperfecti tertia pluralis Doricè ἐπθεν, per syncopen, vel per dialectum Bæoticam: & in aoristo secundo ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν.

Perfectum.

πέθκα, πέθκας, πέθκε, posui, ut πέπφα.

Habet hujus verbi præteritum hoc κ loco η (πέθκα pro πέθηκα) more Bæotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item εἶκα ab ἔω, ἴημι, cætera habent η.

Plusquam perfectum.

ἔτεθείκειν, ἔτεθείκεις, posueram, ut ἐπέτύθειν.

Aoristus primus.

ἔθκα, ἔθκας, ἔθκε, posui, ut ἔτυφα.

Cur habeat κ, sicut & ἔδωκα, diximus jam suo loco.

Aoristus secundus.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη, posui.

D. ἔθεπον, ἔθέτλω.

P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Fit ab imperfecto, ablata reduplicatione; ἐπθην, ἔθην. Servat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἔσθην, steti, ἔσης, ἔση, ἔσητον, ἔσήτλω, ἔσημεν: ἔγνω, ἔγνω, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, cognovimus. Excipiuntur hæc tria; ἔθην à πέθημι; λῶ ab ἴημι, mitto, dimitto; ἔδων, à δίδωμι, do.

Futurum primum.

θήσω, θήσῃς, θήσῃ, ponam, ut τύψω.

Servatur interdum reduplicatio in futuro: πιμπρήσω, κέκω, διδάσω, dabo: pro πρήσω, δώσω.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. πῆθει, τιθέτω, pone.

D.

D. πίδετον, τιδέτων.

P. πίδετε, τιδέτωσαν.

Fit à prima plurali præsentis temporis mutando $\mu\lambda\upsilon$ in $\theta\iota$; $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\lambda\upsilon$, $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\iota$, ubi τ est propter præcedentem adspiratam: $\iota\varsigma\alpha\mu\lambda\upsilon$, $\iota\varsigma\alpha\theta\iota$; $\delta\acute{\iota}\delta\omicron\mu\lambda\upsilon$, $\delta\acute{\iota}\delta\omicron\theta\iota$.

Hæc etiam usitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum; $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon$, $\iota\varsigma\alpha$, $\delta\acute{\iota}\delta\omicron$: pro $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\iota$, $\iota\varsigma\alpha\theta\iota$, $\delta\acute{\iota}\delta\omicron\theta\iota$.

Præteritum perfectum.

$\pi\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\epsilon$, $\pi\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\acute{\epsilon}\tau\omega$, $\rho\omicron\varsigma\upsilon\epsilon\rho\iota\varsigma$.

Aoristus primus.

$\theta\eta\kappa\omicron\nu$, $\theta\eta\kappa\acute{\alpha}\tau\omega$. sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

S. $\theta\epsilon\varsigma$, $\theta\acute{\epsilon}\tau\omega$, ponito tu, vel pones.

D. $\theta\acute{\epsilon}\tau\omicron\nu$, $\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$.

P. $\theta\acute{\epsilon}\tau\epsilon$, $\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\nu$.

Aoristus secundus exit ordinariè in $\theta\iota$; $\epsilon\theta\acute{\iota}$, $\epsilon\theta\acute{\iota}\omega$, sed $\theta\epsilon\varsigma$, $\epsilon\varsigma$, $\theta\acute{\iota}$ $\delta\omicron\varsigma$ excipiuntur.

ANNOTATIO.

Ad horum similitudinem alia quadam formata reperies; ut $\epsilon\lambda\acute{\iota}\pi\omega\varsigma$, dicito, refer, ab $\epsilon\lambda\acute{\iota}\pi\omega$; sed tamquam ab $\epsilon\lambda\acute{\iota}\pi\omega\mu\iota$. Sic $\chi\epsilon\varsigma$, habeto, à $\chi\eta\mu\iota$, quod fit ab inusitato $\chi\acute{\epsilon}\omega$. Sic $\phi\epsilon\varsigma$, fer, à $\phi\epsilon\eta\mu\iota$.

Retinent quoque *Æoles* & *Poëta* metri causâ in imperativi præsenti vocalem longam præsentiæ. Ut in prima conjugatione: $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\theta\iota$, pro $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\theta\iota$, ama à $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$: $\nu\acute{\omicron}\eta\theta\iota$ pro $\nu\acute{\omicron}\epsilon\theta\iota$, à $\nu\acute{\omicron}\eta\mu\iota$, intelligo. In Secunda: $\iota\lambda\eta\theta\iota$ pro $\iota\lambda\alpha\theta\iota$, propitius esto; $\pi\acute{\iota}\mu\omega\lambda\eta\theta\iota$ pro $\pi\acute{\iota}\mu\omega\lambda\alpha\theta\iota$, imple. In tertia, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\theta\iota$, pro $\delta\acute{\iota}\delta\omicron\theta\iota$, da.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. $\epsilon\acute{\iota}\theta\epsilon$ $\tau\iota\theta\acute{\epsilon}\iota\omega$, $\pi\theta\epsilon\acute{\iota}\nu\varsigma$, $\pi\theta\epsilon\acute{\iota}\nu$, uinam ponerem.

D.

D. ἰθεῖντον, ἰθεῖντων.

P. ἰθεῖνμεν, ἰθεῖντε, ἰθεῖνσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἴθε πεδείνοιμι, πεδείνοις, utinam posuerim vel posuissem.

Aoristus primus.

ἰθαυμι, sed inusitatus est, etiam in sequentibus modis.

Aoristus secundus.

S. εἴθε θεῖτω, θεῖς, θεῖν, utinam posuerim.

D. θεῖντον, θεῖντων.

P. θεῖνμεν, θεῖντε, θεῖνσαν.

Fit ab imperfecto, ablatâ reduplicatione; quod hîc & supra monuisse sufficiat: omnes enim aoristi secundi formantur hoc modo, imperativo & infinitivo excepto.

C O N J U N C T I V I

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν ἰθῶ, ἰθῆς, ἰθῆ, si ponam vel ponerem.

D. ἰθῆτον, ἰθῆτων.

P. ἰθῶμεν, ἰθῆτε, ἰθῶσι.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἰάν πεδείνω, si posuerim vel posuissem.

Aoristus primus, εἰάν θῆνω.*Aoristus secundus.*

S. εἰάν θῶ, θῆς, θῆ, si posuerò.

D. θῆτον, θῆτων.

P. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

D I A L E C T I.

Iones pro πθῶ & θῶ dicunt πθέω, πθέης, πθέη: θέω, θέης, θέη, θέντον, θέωμεν, θέητε, θέωσι. Addunt Poëta ad ε, vocalem i, ut fiat diphthongus: πθείω, θέω, θέης, θέη. Plu-

Plurali δείωμεν & δείομεν, ponamus. *Qua systole Pœtis in his temporibus valde usitata est*: βείομεν, eamus, pro βείωμεν, à βῆμι, vado. In conjunctivo βῶ, βέω, βέω. Hoc etiam fit in secunda conjugatione: σῶ, σῆς, σῇ: Ionice σέω, σέης, σέη: Poëtice σείω, σείης, σείη, & verso et in η: σῆω, σῆης, σῆη, vel σῆι. Plurali σήομεν pro σῆώμεν. Sic in barytonis tempora circumflexa in ω (τυφῶ, τυπῶ) dissolvunt isti in έω & Poëta in έω. τεγῶ, versus fuero, & τεέπω, τεαπέω, τεαπέω, τεαπέωμεν, τεαπέωμεν vel τεαπέομεν. Et similiter quadam tempora mutant in ηω, τεαπῶ, τεαπῆς, τεαπῇ, hinc φανῆη sive φανῆη.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum.

ἵδέναι, ponere.

Perfectum & plusquam perfectum.

τεθῆκέναι, posuisse.

Aoristus primus, ἴδῃαι, idem.

Aoristus secundus, δέιναι, idem.

Futurum primum, ἰδόν, positurum esse.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ἰδείς, & ἰδέντ, ponens.

ἡ ἰδεῖσα, & ἡδεύσας.

τὸ ἰδέν, & ἰδέντ.

Perfectum & plusquam perfectum.

τεθῆκως, κῆα, κῆς, qui posuit.

Aoristus primus, ἴδκας, ἴδκασα, ἴδκας, idem.

Aoristus secundus.

ἰδεῖς, & δέντ, idem.

ἢ θεῖσαι, ἔ θείσης.

πὸ θέν, ἔ θέντ.

*Futurum primum.*θήσων, θήσασα, θήσον, *positurus.*

VERBUM PASSIVUM.

. INDICATIVI *Præsens.*S. πῖθεμαι, πῖθεσσι, πῖθεται, *ponor.*

D. ὑθέμεθον, πῖθεσθον, πῖθεσθον.

P. ὑθέμεθα, πῖθεσθε, πῖθενται.

Secunda persona præsentis exit in σι: πῖθεσσι, ἴσασσι: Atticè πῖθη, ἴση, more barytonorum, τύπλομαι, τύπλη. Et sunt nonnulla in μι, quæ communiter formant secundam personam in η. κάθημαι, *sedeo*, κάθη: θηπίσασσι, *scio*, ἐπίση: δυνάμει, *possum*, δυνή: pro κάθησσι, θηπίσασσι, δυνάσσι. Quamvis istæ terminationes etiam reperiuntur.

D I A L E C T I.

Quædam more Attico, Ionico, & Æolico retinent in passivâ voce præsentis temporis vocalem longam ætlini, ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, fruor, fructum capio: pro ὄνεμαι, ὄνεσσι, ὄνεται: κάλημαι, pro κάλεμαι, vocor, cujus ætlinum est κάλημι, voco, α καλέω. δίζημαι, quæro, δίζηαι, δίζηται: pro δίζεμαι, α δίζημι. Sic in secunda conjugatione: ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται: pro ὄρεμαι, α ὄρέω, video, ὄρημι.

*Imperfectum.*S. ἐπιθέμιω, ἐπίθεσο, ἐπίθεο, *ponebar.*

D. ἐπιθέμεθον, ἐπίθεσθον, ἐπιθέσθω.

P. ἐπιθέμεθα, ἐπίθεσθε, ἐπιθεντ.

*Perfectum.*S. πέθειμαι, πέθεισσι, πέθειται, *posuius sum.*

D.

D. πείμμεθον, πείδεθον, πείδεθον.

P. πείμμεθα, πείδεθε, πείδινται.

Servatur hic et activi. Secundum communem regulam, ut in activo πείμμεθα, ita hic πείμμεθα dicendum erat. perfectum enim passivum verborum in μι corripit penultimam: λέδονα, λέδομαι.

Plusquam perfectum.

επειμύμην, επείδεο, επείδην, posuis eram vel fueram.

Aoristus primus.

επέμην, επέμης, επέμη, posuisti sum vel fui.

Penultima aoristi primi corripitur, à επείδην, abjectâ subjunctivâ. ò quoque præteriti vertitur in tenuem τ. Aoristo secundo carent verba passiva.

Futurum primum, πείσομαι, ponar.

Paullo post futurum, πείσομαι, paullo post ponar.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. τίθεο, τίθειω, ponere.

D. τίθεσθον, τίθεισθον.

P. τίθεσθε, τίθεισθεσθον.

Ablato σ fit crasis Attica. τίθεο, τίθεο, τίθε: τίθεο, τίθεο, τίθεο: τίθεο, τίθεο, τίθεο.

Perfectum & plusquam perfectum.

τίθεο, τίθεισθον, posuisti sis vel fueris.

Aoristus primus.

τίθημι, τίθηται, ponitor, vel poneris.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τίθειμην, τίθεισθον, τίθεισθον, utinam ponerer.

D. τίθειμην, τίθεισθον, τίθεισθον.

P. ἰθεὶςμεθα, ἰθεῖσθε, ἰθεῖντο.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἴθε τεθείμεν, τεθείς, τεθείη, utinam positus fuerim vel

D. τεθείμεθον, τεθείσθον, τεθείσθω. (fuissem.)

P. πεθείμεθα, πεθείσθε, πεθείντο.

Aoristus primus, τεθείμεν, τεθείς, τεθείη, idem.

Futurum primum, τεθῆσοίμεν, utinam ponar.

Paullo post futurum.

τεθῆσοίμεν, utinam mox ponar.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰὰν ἰθῶμεν, ἰθῶ, ἰθῶνται, si ponar vel ponerer.

D. ἰθῶμεθον, ἰθῶσθον, ἰθῶσθω.

P. ἰθῶμεθα, ἰθῶσθε, ἰθῶνται.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἰὰν τεθῶμεν, τεθῶ, τεθῶνται, si positus fuerim vel fu-

D. τεθῶμεθον, τεθῶσθον, τεθῶσθω. (issem.)

P. τεθῶμεθα, τεθῶσθε, τεθῶνται.

Aoristus primus. εἰὰν πεθῶ, πεθῆς, si positus fuerim.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι, poni.

Perfectum & plusquam perfectum.

πεθείσθαι, positum esse.

Aoristus primus, τεθῆναι, idem.

Futurum primum, τεθῆσθαι, positum iri.

Paullo post futurum, πεθείσθαι, mox positum iri.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ θετέμενος, ὁ θετέμενος, qui ponitur vel ponebatur.

ἡ τιθεμένη, ἡ τιθεμένης.
τὸ τιθεμενον, ἡ τιθεμένης.

Perfectum & plusquam perfectum.

τεθεμένη, τεθεμένην, τεθεμένον, *positus.*

Aoristus primus, τεθείς, τεθείσα, τεθέν, *idem.*

Futurum primum, τεθισόμεν, μέν, μενον, *ponendus.*

Paullo post futurum, τεθισόμεν, τεθισομένην, τεθισόμενον, *more ponendus.*

VERBUM MEDIUM.

PRæsens & imperfectum conveniunt cum passivis. Perfectum & plusquam perfectum, & futurum secundum, tum hic quaerenda sunt, cum verba circumflexa, à quibus verba in μι formantur, prædicta tempora habuerint. Restant ergo tria tantum tempora, aoristus primus, futurum primum, aoristus secundus.

Aoristus primus.

ἐθέμεν, ἐθήκα, ἐθήκατο, ut ἐνέμεν.

Sed vix ullus est ejus usus, maximè extra Indicativum, ut supra etiam de activo aoristo primo extra Indicativum diximus. Si quis tamen hunc per reliquos etiam modos formare velit, faciat id juxta regulas barytonorum.

Imperativus, ἑῆκα, ἑκαίθε.

Optativus, ἑκαίμεν.

Subjunctivus, ἑκαίμεν.

Infinitivus, ἑκαίειν.

Participium, ἑκαίμεν.

Futurum primum.

In Indicativo, ἑσομαι, ἑσῇ, ἑσεται, *ponam.*

In Optativo, ἑσόμεν, ἑσοιο, ἑσοιτο, *utinam ponam.*

In Infinitivo, ἑσέσθαι, *positurum esse.*

In Participio, ἑσόμεν, ἑσομένην, ἑσόμενον, *positurus.*

Aoristus secundus Indicativi.

S. ἐθέμεν, ἐθεο, ἐθετο, *posui.*

D. ἐθέμεθον, ἐθέσθον, ἐθέσθω.

P. ἐθέμεθα, ἐθέθε, ἐθέτω.

Fit ab imperfecto passivo, ablatâ reduplicatione, idque in omnibus modis.

ἐτιθέμεν, ἐθέμεν : τίθεσθαι, θέσθαι.

Aoristus secundus Imperativi.

S. θέσθαι, θέσθω, pone vel posueris.

D. θέσθον, θέσθων.

P. θέσθε, θέσθωσαν.

Aoristus secundus Optativi.

S. εἴθε, θέμεν, θέω, θέω, minam posuerim.

D. θέμεθον, θέσθον, θέσθων.

P. θέμεθα, θέθε, θέτω.

Aoristus secundus Coniunctivi.

S. εἰάν θέμεν, εἴη, εἴηται, si posuerim vel posaero.

D. θέμεθον, θέσθον, θέσθων.

P. θέμεθα, θέθε, θένται.

Aoristus secundus Infinitivi.

θέσθαι, ponere, vel posuisse.

Aoristus secundus Participij.

θέμεν, ἐνν, ἐνν, qui posuit.

PARADIGMA SECUNDÆ CONJUGATIONIS

VERBORUM IN ΜΙ.

CONTINET hæc conjugatio verba in μι facta ex verbis in αῶ, futurum ἔσω, præteritum κα : σάω, ἴσημι, σήσω, ἔσχαα.

INDICATIVI Præsens.

S. ἴσημι, ἴσης, ἴσῃσι, sisto vel statuo.

D. ἴσῃτον, ἴσῃτον.

P. ἴσῃμεν, ἴσῃτε, ἴσῃσι.

AN-

ANNOTATIO.

Verbum ἵστημι propriè est fisto, statuo, constituo, erigo : ἵσταμαι passivum, sto ; quamvis activum ἵστην & ἵσταμαι standi quoque significationem habeat : cum igitur non habeat unam significationem, satius visum est nullam paradigmati huius verbi adscribere.

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵση.

D. ἵσταντο, ἱσάμενοι.

P. ἵσταμαι, ἵστασθε, ἵστασθαι.

Perfectum.

ἔστακα, ἔστακας, ἔστακε.

Ἐστακα per α pro ἔστηκα, à futuro σήσω. Servat autem e asperum spiritum praesentis, ἵστημι, ἕστακα.

Præteritum plusquam perfectum.

ἔστανον, ἔστανες, ἔστανει.

Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secundus.

S. ἔστην, ἔστης, ἔση.

D. ἔστητον, ἑστήτω.

P. ἑστημεν, ἑστητε, ἑστησαν.

Futurum primum, σήσω, σήσεις, σήσεται.

Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen : ἔσαν, & ablato augmento βάν, pro ἔβησαν, iverunt : sic ἔσαν, steterunt, pro ἔστησαν.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἵσταθι, ἱσάτω.

D. ἵσταντο, ἱσάτων.

P. ἵστατε, ἱσάτωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum, ἕστακε, ἕστακέτω.

Aori-

Aoristus primus, ᾔσων, ᾔσάτω.*Aoristus secundus*.

S. ᾔδει, ᾔτω.

D. ᾔδον, ᾔτων.

P. ᾔδετε, ᾔτωσαν.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἰσαίω, ἰσαίης, ἰσαίη.

D. ἰσαίητον, ἰσαίητων.

P. ἰσαίημεν, ἰσαίητε, ἰσαίησαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἴθε ἰσαίνομαι, ἰσαίνωμι, ἰσαίνομι.

Aoristus primus, ᾔσασμαι.*Aoristus secundus*.

S. εἴθε σαίω, σαίης, σαίη.

D. σαίητον, σαίητων.

P. σαίημεν, σαίητε, σαίησαν.

Futurum primum, ᾔσομαι.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ.

D. ἰσῆτον, ἰσῆτων.

P. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.

Perfectum & plusquam perfectum, εἰάν ἰσάκω.*Aoristus primus*, εἰάν ᾔσω.*Aoristus secundus*.

S: εἰάν σῶ, σῆς, σῆ.

D. σῆτον, σῆτων.

P. σῶμεν, σῶτε, σῶσι.

IN-

LIBER PRIMUS. INFINITIVI.

191

Præsens & imperfectum, ἰσάναι.

Perfectum & plusquam perfectum, ἔσπευκα.

Aoristus primus, εἶπαι.

Aoristus secundus, εἶπαι.

Futurum primum, εἰσέναι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ ἰσῶς, ἰσάντῳ.

ἡ ἰσῶσα, ἰσῶσης.

τὸ ἰσάν, ἰσάντῳ.

Perfectum & plusquam perfectum.

ἔσπευκός, ἔσπευκα, ἔσπευκός.

ἔσπευκός communiter; Ionicè ἔσπευκός, & facta crasi, ἔσπευκός, ἔσπευκα, ἔσπευκός. sic composita: καθεσπός, καθεσπῶσα, καθεσπός, constitutus: διεσπός, διεσπῶσα, διεσπός, diffusus. Scribitur ipsum quoque neutrum per ω, quod ex contractione veniat.

ANNOTATIO.

Est autem proprium Ionum, ex præteritis subtrahere κ, correptâ penultimâ: ἔσπευκα, ἔσπευκα: μέμνηκα, μέμνηκα, paratus sum: βέβηκα, à βᾶω inusitato, vado, βέβηκα. Participium βεβῶς: hinc βεβῶς. sic μεμῶς, μεμῶς, à μᾶω, cupio quaero. sic γέγνηκα, à γάω, nascor: γέγνα, γεγαῶς, γεγαῶς. Interæum manet penultima longa: ἰσπῶ, irascor: κεκῶς, κεκῶς, ὁ κεκῶς, iratus: χαίρω, gaudio, κεχαίρω, κεχαίρω, hinc κεχαίρω, gavisus, à χαίρω.

Aoristus primus, εἶπας, εἶπας, εἶπας.

Aoristus secundus.

ὁ εἶπας, εἶπας.

ἡ αἴσα, αἴσης.

τὸ εἶν, εἶντι.

Futurum primum, εἴσω, εἴσεα, εἴσονται.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens*.

S. ἴσμαι, ἴσαι, ἴσται.

D. ἴσμεθον, ἴσασθον, ἴσασθον.

P. ἴσμεθα, ἴσαθε, ἴσονται.

Imperfectum.

S. ἴσμεν, ἴσαο, ἴσάτω.

D. ἴσμεθον, ἴσασθον, ἴσάσθω.

P. ἴσμεθα, ἴσαθε, ἴσονται.

Perfectum, ἔσμαι, ἔσαι, ἔσται.*Plusquam perfectum*, ἐσμεν, ἐσαο, ἐσάτω.*Aoristus primus*, ἐσάην.*Futurum primum*, εἰδήσομαι.*Paullo post futurum*, εἰδέσσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἴσαο, ἴσάσθω.

D. ἴσασθον, ἴσάσθων.

P. ἴσαθε, ἴσάσθων.

Perfectum & plusquam perfectum.

ἔσαο, ἔσάσθω.

Aoristus primus.

εἰδήτω, εἰδήτω.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱαίμην, ἱαῖο, ἱαῖτο.

D. ἱαίμεθον, ἱαῖσθον, ἱαίσθην.

P. ἱαίμεθα, ἱαῖσθε, ἱαῖντο.

Secunda & tertia persona hîc & in alijs conjugationibus circumflectuntur, si activum sit usitatum. πείμην, πείσο, πείσῃ: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. At si activum non sit in usu, tunc est accentus in antepenultima: δυνάμην, δύναιο, δύναιτο, à δυνάμην, possum.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἴθε ἐπαίμην, ἐπαῖο, ἐπαῖτο.

D. ἐπαίμεθον, ἐπαῖσθον, ἐπαῖσθην.

P. ἐπαίμεθα, ἐπαῖσθε, ἐπαῖντο.

Aoristus primus.

παθείλω, παθείης, παθείη.

Futurum primum, παθούμην.

Paullo post futurum, ἐπαοίμην.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν ἰσῶμην, ἰσῶ, ἰσῶται.

D. ἰσώμεθον, ἰσῶσθον, ἰσῶσθον.

P. ἰσώμεθα, ἰσῶσθε, ἰσῶνται.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. εἰάν ἐσῶμην, ἐσῶ, ἐσῶται.

D. ἐσώμεθον, ἐσῶσθον, ἐσῶσθον.

P. ἐσώμεθα, ἐσῶσθε, ἐσῶνται.

Si activum non sit in usu, præsens erit proparoxytonum: εἰάν δυνώμην, δυνῶ, δυνήται, si possum.

ANNOTATIO.

Alij præsens ita inflectunt, εἰς ἰσῶμαι, ἰσῶ, ἰσῶται. Et similiter activum; εἰς ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.

Aoristus primus, εἰς ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ἰσῶμαι.

Perfectum & plusquam perfectum, ἰσάμεναι.

Aoristus primus, ἰσῆναι.

Futurum primum, ἰσῆσεσθαι.

Paullo post futurum, ἰσῶσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ἰσῶμεν, ἰσῶμενη, ἰσῶμενον.

Perfectum & plusquam perfectum.

ἰσάμεν, ἰσάμενη, ἰσάμενον.

Aoristus primus, ἰσῆς, ἰσῆσα, ἰσῆν.

Futurum primum, ἰσῆσόμεν, μένη, μένον.

Paullo post futurum, ἰσῶσόμεν.

VERBUM MEDIUM.

TRia hujus verbi tempora formare licet, aoristum primum, futurum primum, aoristum secundum.

Aoristus primus.

Indicativi, ἰσῆσάμην. Imperativi, ἰσῆσαι, ἰσῆτω.

Optativi, ἰσῆσάμην. Conjunctivi, ἰσῆσωμεν.

Infinitivi, ἰσῆσαι. Participij, ἰσῆσάμεν.

Futuri primi hæc sunt tempora.

Indicativi, ἰσῆσωμεν. Optativi, ἰσῆσάμην.

Infinitivi, ἰσῆσαι. Participij, ἰσῆσάμεν.

Aori-

Aoristus secundus Indicativi.

S. ἔσπευον, ἔσπεον, ἔσπετο.

D. ἔσπεμεθον, ἔσπεσθον, ἔσπεσθην.

P. ἔσπεμεθα, ἔσπεσθε, ἔσπευτε.

Convenit voce cum præterito plusquam perfecto passivo, licet spiritu differat, cum in illo sit asper, hic lenis. Vix est usitatum hoc tempus; & minùs extra Indicativum: ἔσπεν, ἔσπευον, ἔσπευον, ἔσπευον, ἔσπευον.

P A R A D I G M A
TERTIÆ CONJUGATIONIS
VERBORUM IN MI.

Continet hæc conjugatio verba in μι, facta à circumflexis in ὦω, futurum ὠσω, præteritum κα. ἔδωκα, ἔδωκα, do; δάσω, δάσω, δέδωκα, dedi.

INDICATIVI Præsens.

S. ἔδωμι, ἔδωμι, ἔδωμι, do.

D. ἔδωμεθον, ἔδωμεθον.

P. ἔδωμεν, ἔδωτε, ἔδωσι, Ionicè δίδωσι.

Imperfectum.

S. ἔδιδον, ἔδιδως, ἔδιδω, δάβω.

D. ἔδιδομεν, ἔδιδότῃ.

P. ἔδιδομεν, ἔδιδετε, ἔδιδόσαν.

Perfectum, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, dedi.*Plusquam perfectum*, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, dederam.*Aoristus primus.*

ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, dedi.

Aoristus secundus.

S. ἔδων, ἔδως, ἔδω, idem.

D. ἔδομεν, ἔδότῃ.

P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum.

δώσω, δώσεις, δώσῃ, dabo.

I M P E R A T I V I

Præsens & imperfectum.

S. δίδοθι, δίδότω, da.

D. δίδοτον, διδότων.

P. δίδοτε, διδότησαν.

Præteritum perfectum.

δέδωκε, δεδωκέτω, dederis.

Aoristus primus.

δῶκην, δακῶτω, inusitatus.

Aoristus secundus.

S. δός, δότω, da.

D. δότον, δότων.

P. δότε, δότωσαν.

O P T A T I V I

Præsens & imperfectum.

S. εἶθε δίδωμι, δίδωῖς, δίδωῖν, utinam darem.

D. δίδωῖτον, δίδωῖτῃ.

P. δίδωμῃ, δίδωῖτε, δίδωῖσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἶθε δεδώκημι, utinam dederim vel dedissem.

Aoristus primus, εἶθε δῶκαμι.

Aoristus secundus.

S. εἶθε δώσω, δώῃς, δώῃ, utinam dederim.

D. δώῃτον, δώῃτῃ.

P. δώῃμεν, δώῃτε, δώῃσαν.

Futurum primum, δώσοιμι, utinam dem.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰν δίδω, δίδως, δίδῳ, si dem vel darem.

D. δίδωτον, διδῶτον.

P. δίδωμεν, διδώτε, διδῶσι.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum.

εἰν δεδῶκα, δεδῶκης, si dederim vel dedissem.

*Aoristus primus, εἰν δῶκα.**Aoristus secundus.*

S. εἰν δῶ, δῶς, δῶ, si dederō.

D. δῶτον, δῶτον.

P. δῶμεν, δώτε, δῶσι.

DIALECTI HUIUS

AORISTI.

Tertia persona singularis Ionice δῶσι. Iones enim tertijs personis singularibus Subjunctivorum vocis activa sæpè addunt syllabam σι. Quidam scribunt δῶσι, sine jota subscriptio. Tertia pluralis, poetice δῶσι (sic γνώσι, noverint, à γνώμι) ut pro δῶ, δῶς, δῶ, dicatur δῶω, δῶης, δῶη; & Ionice δῶησι.

INFINITIVI

*Præsens & imperfectum, δίδοναι, dare.**Perfectum & plusquam perfectum.*

δεδωκέναι, dedisse.

*Aoristus primus, δῶκα, idem.**Aoristus secundus, δῆναι, idem.**Futurum primum, δώσῃ, daturum esse.*

INSTIT. LING. GRÆCÆ PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ δίδως, δίδοντο, qui dat vel dabat.

ἡ δίδουσα, δίδουσης.

τὸ δίδον, δίδοντο.

Perfectum & plusquam perfectum.

δεδωκώς, qui dedit.

Aoristus primus, δώκας, δώκασα, δῶκαν.

Aoristus secundus.

ὁ δέξ, δόντο, qui dedit.

ἡ δέουσα, δέουσης.

τὸ δόν, δόντο.

Futurum primum, δώσω, ἔσας, ον.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI Præsens.

S. δίδομαι, δίδομαι, δίδομαι, tribuor.

D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.

P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδοσθε.

A N N O T A T I O.

Passiva significatio hujus verbi explicari potest, partim per verbum tribuor, partim per tempora passiva verbi do, ubi quidem ea habet.

Imperfectum.

S. ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδου, dabar.

D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδίδοσθον.

P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοσθε.

Perfectum, δέδομαι, δέδομαι, δέδομαι, datus sum.

Plusquam perfectum, ἐδέδομην, datus eram.

Aoristus primus, ἐδόθην, datus sum.

Futu-

Futurum primum, δαθήσομαι, dabor.

Paullo post futurum, δεδόσομαι, mox dabor.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. Δίδου, δίδου, dare.

D. Δίδου, δίδου, dare.

P. Δίδου, δίδου, dare.

Perfectum & plusquam perfectum.

S. Δέδου, δέδου, datus sis vel fueris.

D. Δέδου, δέδου, datus sis vel fueris.

P. Δέδου, δέδου, datus sis vel fueris.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δίδωμι, δίδω, δίδω, utinam darer.

D. δίδωμι, δίδω, δίδω, utinam darer.

P. δίδωμι, δίδω, δίδω, utinam darer.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἴθε δέδωμι, δέδω, δέδω, utinam datus fuerim vel fuissim.

Aoristus primus.

εἴθε δώσω, εἴς, εἴς, utinam datus fuerim.

Futurum primum.

εἴθε δαθήσωμι, αἶς, οἶς, utinam darer.

Paullo post futurum.

εἴθε δέδοσσωμι, δέδοσσω, δέδοσσω, utinam mox darer.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰ δὲ δίδωμι, δίδω, δίδω, si darer.

D. δίδωμι, δίδω, δίδω, si darer.

P. δίδωμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum & plusquam perfectum, δέδωκα, δέδωκε, δέδωκεν, *si datus fuerim vel fuisset.*

Aoristus primus, ἰὰν δόθῃ, ἤε, ἤ, *si datus fuero.*

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, δίδομαι, *dari.*

Perfectum & plusquam perfectum, δέδοται, *datum esse.*

Aoristus primus, δόθῃναι, *datum esse.*

Futurum primum, δοθήσεμαι, *datum iri.*

Paullo post futurum, δέδοσσε, *mox datum iri.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον, *qui datur vel dabatur.*

Perfectum & plusquam perfectum.

ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον, *datus.*

Aoristus primus, ὁ δοθείς, ἡ δοθείσα, τὸ δοθέν, *idem.*

Futurum primum, ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησόμενη, τὸ δοθησόμενον, *dandus.*

Paullo post futurum, δεδοσόμενος, *mox dandus.*

VERBUM MEDIUM.

Aoristus primus, ἰδανάμην, *parum usitatus.*

Aoristus verò secundus sic inflectitur:

INDICATIVI.

S. ἰδόμην, ἔδοσα, ἔδοτο. *dedi.*

D. ἰδόμεθον, ἔδοσθον, ἔδόσθην.

P. ἰδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVI.

S. δόςο, δόςθω, *dederis.*

D. δόςθον, δόςθων.

P. δόςθε, δόςθωσαν.

LIBER PRIMUS. OPTATIVI.

201

S. εἴθε δώσω, δοῖο, δοῖρ. *utinam dederim.*

D. δώμεθον, δοῖσθον, δώσθην.

P. δώμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

CONJUNCTIVI.

S. εἰάν δώσω, δῶ, δώσω, *si dederō.*

D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.

P. δώμεθα, δῶσθε, δῶντο.

INFINITIVI.

δῶσθαι, *dedisse.*

PARTICIPII.

ὁ δῶν, ἡ δῶν, τὸ δόμενον, *qui dedit.*

Futurum primum, per omnes modos, δάσωμαι, dabo, δώσωμαι, δώσασθαι, δώσωμαι.

PARADIGMA QUARTÆ CONJUGATIONIS,

VERBORUM IN MI.

Continet hæc conjugatio verba in μι, facta à verbis barytonis in ὦω: δείκνύω, δείκνυμι.

INDICATIVI Præsens.

S. δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι, *ostendo.*

D. δείκνυσθην, δείκνυσθην.

P. δείκνυμεν, δείκνυτε, δείκνυσσι.

Imperfectum.

S. ἔδεικνυν, ἔδεικνυς, ἔδεικνυ, *ostendebam.*

D. ἔδεικνυσθην, ἔδεικνυσθην.

P. ἔδεικνυμεν, ἔδεικνυτε, ἔδεικνυσσιν.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυσθι, δείκνυσθαι, *ostende.*

C c

D.

D. δεικνύτον, δεικνύτων.

P. δεικνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVI *Præsens & Imperfectum.*

δεικνύαι, ostendere.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

ὁ δεικνύς, ὁ δεικνύντῃ, ostendens.

ἡ δεικνύσα, ἡ δεικνύσης.

τὸ δεικνύ, τὸ δεικνύτῃ.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. δεικνύμαι, δεικνυσταί, δεικνύται, ostendor.

D. δεικνύμεθον, δεικνυσθον, δεικνύσθον.

P. δεικνύμεθα, δεικνυσθε, δεικνύσθη.

Imperfectum.

S. ἐδεικνύμην, ἐδείκνυστο, ἐδείκνυτο, ostendebam.

D. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυσθον, ἐδεικνύσθην.

P. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυσθε.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. δεικνυσθαι, δεικνύσθω, ostendere.

D. δεικνυσθον, δεικνύσθων.

P. δεικνυσθε, δεικνύσθωσαν.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, δεικνύσθαι, ostendi.

PAR-

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, *qui ostenditur vel ostendebatur.*

Reliquis temporibus carent verba polysyllaba hujus conjugationis. Dissyllaba verò futurum primum & aoristum secundum habent: κλύμι, *audio*, κλύσω, *ἐκλυω*. δύνω, *subeo, ingredior*, δύσω, *ἔδυν*. Possunt tamen pleraque, & præcipuè polysyllaba in μι, defectum hunc temporum aliunde refarcire; ut δεικνυμι, à δεικνύω vel δείκω, futurum δείξω, Aoristus primus ἔδειξα. Sic ζῶγνυμι, *jungo*, à ζῶγνύω, ζῶγῶ, futurum ζῶξω, Aoristus primus, ἔζῶξα, Aoristus secundus ἔζυγον.

CAPUT XVI.

DE MODO POTENTIALI
ET CONCESSIVO, SEU PERMISSIVO.

Praeter modos verborum hæcenus explicatos, usurpantur tam à Græcis quam à Latinis modus potentialis & permissivus, seu concessivus, qui multum elegantia ornatúsque orationi conciliant, ut intelligere licet ex illis, quæ de his modis fuscè & eruditè disputat Emmanuel noster in sua Grammatica, in Scholiis primæ conjugationis. Licet autem voce & syllabis verba horum modorum non discrepent à verbis indicativi, vel optativi, vel subjunctivi; ut amem, amarem, amaverim, amavissem; sensu tamen & us multum discrepant, ut planum sit iis exemplis veterum auctorum, quæ magno numero adducit Emmanuel.

Ceterum quoniam isti modi apud Græcos usitatissimi sunt, & in quovis auctore frequentissime occurrunt; hic, explicatis jam alijs modis, breviter natura illorum declaranda

videatur, ducto ihisso à modo potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, & ut Priscianus lib. 18 loquitur, possibilitatem significet; solet enim explicari verbo possum apud Latinos & Græcos. Ut Horat. lib. 1 ode 5.

Quis Martem tunicâ tectum adamantinâ
dignè scripserit?

Id est scribere possit, vel poterit. Sic Græcè: τίς Ἀδριαμαάντινον χιτῶνα ἡμφιεσμένον, ἀξίως γράψειεν ἄν; hoc est, γράφειν δύναίτο, ἢ δυνήσεται;

Utuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium fere aliorum modorum, siue potentia, siue dubitatio significetur, adhibitâ particulâ ἄν & ᾄεθ. Quamvis hæc rarius, & fere tantum in dubitatione, constatque his temporibus, præsentis, imperfecto, perfecto, plusquam perfecto, aoristo & futuro.

Potentialis modi tempus præsens & imperfectum. Τύποιμι, verberem, vel verberarem, id est, verberare possum, si velim. τυπώμι ἄν τὸν παῖδα, εἰ δέλω: verberem vel verberarem puerum, si velim. ἐπιχολώμι ἄν, optem, id est, optare possum, optare velim. Sic Virgilius 2 Æneid.

Quis cladem illius noctis, quis funera fando
explicet? aut possit lacrymis æquare labores?

τίς τὰς φόνους, ἃ νυκτὸς ἐκείνης καταριθμήσειεν ἄν, καὶ δάκρυσι τὰς πόνας ἐξισώσειεν, ἢ ἐξισῶν δύναίτο;

In his locis verba hæc, præsens tempus modi potentialis significant, vel etiam imperfectum, ut apud Isocratem ad Demonicum: τοσῶτος γλυκὺς περὶ τὰς γονεῖς, οἷος ἂν εὐχαιοι περὶ σφαιρὸν γενέσθαι τὰς σφαιρὰς παῖδας: Talis esto in parentes, quales optas, vel optares tuos in te esse liberos.

Neque tantum præsentis optativi, vel aoristo Æolico, vel aoristo medio utuntur pro præsentis, & imperfecto modi potentialis, sed etiam alij, ut: Aoristo secunda. εἰ καταθείην ἄν τῷ το ἀγγέλιον non deponam, vel deponerem hoc vas. Item imperfecto indicativi. εἰ ἄν ἐλεγον τῷ το: Non dice-

dicerem hoc. *Præterea conjunctivo. καλὸν ἂν ᾦ* : pulcrum sit. *Ad hæc futuro optativi. τί περὶ τοῦ ἂν, ἐννοεῖν ἤξεστο* : Quid ageret, cogitare cœpit. Denique aoristo indicativi. τίς ἔτις ἄρχεται, ὅστις ἡδυνήθη ἂν τῷ το ποιεῖν; Quis tam agrestis est, qui hoc facere possit? *Dubitationem verò significat modus hic in his locis. Virgil. 1 Aeneid.*

O quam te memorem virgo! namque haud tibi vultus mortalis.

Memorem, *præsens modi potentialis exprimitur Græcè, εἰποιμι ἄρα* Eloquar, an filicam? *εἰποιμι, ἢ ἄρα* σιωπήσω; *ubi vides indicativo futurum adhibitum; ut & in hoc, præsens: λέγει ἄρα, diceret; Virgilias lib. 6.*

Quem socium exanimem vates, quod corpus humanum diceret.

Quamvis etiam per optativum exprimi possit: λέγοι ἄρα.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum modi potentialis est τετύφωμι, verberaverim, vel verberavissem. *Ucunius pro hoc tempore tam communibus aoristis, quam Æolico. Si quis Virgilianum illud Aeneidōs 9,*

Unus homo, & vestris ô cives undique septus Aggeribus, tantas strages impune per urbem Ediderit? juvenum primos tot miserit orco?

Græcè exprimere velit, aoristis tam communibus, quam Æolico uti licebit. εἰς ἀνὴρ, καὶ τοῖς τέχεσιν ἡμῶν κεκλεισμένῳ, ὧ πολῖται, τοσούτων ὀλεθροῦ, καὶ τοσαύτας σφαγὰς ἀδείως ἐν τῇ πόλει ἐξαπεργάσαστο, καὶ πρώτους τῶ νεότητι εἰς ἄδης καταπέμψαστο, ἢ καταβάλοιτο; vel præterito, ἔδοσαν τὴν μητέρα τετυφῶς ἂν εἴη; vel sine periphrasi, τετύφοι: hiccine matrem verberaverit?

Plusquam perfectum sæpe exprimitur per aoristos indicativi. ἐδίδαξα, ἢ ἐδίδαξάμην ἂν, εἰ μαθεῖν ἠθέλησας: docuissim, id est, docere potuissim, si discere voluisses. ἔδωκεν ἂν τὸ γέρας τῷ ξένῳ: dedisset utique munus hospiti. Vel etiam per imperfectum. ἔκ ἂν ἰδυνάμην ἀντιπαρεστᾶτε. ἴδοιμι:

ἔδοξα : non potuisssem resistere. *Vel plusquam perfectum.* ἤκησέν ἂν νέον ἀκρόαμα, εἰ παρεγενόμην : Audivisssem novum acroama, si adfuisssem. *Faciunt id ipsum Latini interdum.* Horat. lib. 2 Ode 14 Me truncus illapsus cerebro sustulerat, pro sustulisset, id est, tollere potuisset. εἰλετο ἂν. Et Quintilian. Excæcaveram, pro excæcavisssem dixit.

Dubnatio per plusquam perfectum cūm particula ἄρα exprimitur. ἡρώτων, εἰ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ νυκτερινῷ συνεδείῳ ὄντων ἄρα : Quærebam, num frater in nocturno conventu fuisset. *Futurum hujus modi est πύθοιμι, verberaverim.* ἔ πισεύσοιμι ἂν τῷτο : Non crediderim hoc. ἔ πύθοιμι πῶν ἐυεργέτην : non verberaverim benefactorem. *Rectè tamen usurpabimus quoque aoristos pro hoc tempore, cūm & ipsi sape futurum significant, ut suo loco docuimus.* Et hac de modo potentiali.

Modi permissivi seu concessivi præsens & imperfectum πύθοιμι, vel πύθω, πύθῃς, verberem vel verberarem. Ὅλοιτο, pereat. ἔδὲν ἀλεγίζω, ἔδὲν μέλει μοι, nihil laboro. πύθοιτο; ἔ κωλύω : ἔδὲν πρὸς ἐμέ. Vapulet, non prohibeo, nihil ad me. *In imperfecto vix fingi potest exemplum, ubi mera sit & pura concessio, & permissio sine admixta potentia; ut si dicas: Ὅλοιτο ἂν, ἔκ ἀλγίσω : periret, non dolebo.* *Habet tamen admixtum hoc tempus concessionem, ratione cujus ad hoc tempus hujus modi spectare potest, hoc scilicet sensu, perire posset; esto, quid tum?*

Præteritum perfectum & plusquam perfectum, τετύθοιμι, verberaverim, vel verberavisssem. *Possumus pro his temporibus uti optativo, & plusquam perfecto indicativi.* πύθοιμι, πύθαίμην ἂν, verberaverim. πύθειν ἂν, verberaverit, quid tum? sit ita. ἐτετύθειν ἂν πὸν κακῆργον : percussisssem malefactorem. *Speculat huc illud Virgili. 4 Æneidos :*

Verūm anceps pugnae fuerat fortuna; fuisset.

εἰς ἀρετῆς, ἐγγεγόνει ἀρετῆς.

Futurum est τύψοιμι, verberavero, vel verberaverim.
ἐκ ἀσφαλὲς εἰλθεῖν τὸν δούλον; ἵνα μὴ τύφθῃ ὑπὲρ ἐμῶν: *Non*
tutum est venire servum, ne verberetur à me. εἰθίτω,
veniat; τύψοιμι αὖν αὐτόν: *verberavero illum; quid tum*
postea? pro concessione valde frequens est imperativi usus,
ut supra in imperativo monuimus.

Omittitur autem interdum αὖν, tam in modo potentiali,
quam permissivo. καὶ ἄλλαι χειρῶν πρὸς χώρησε τὸ πρῶγμα: *processisset res usque ad manus. Ubi αὖν subintelligitur.*
Neque tamen ubicumque reperitur particula αὖν, ibi vel
concessionem, vel potentiam significat: alia enim multa of-
ficia habet & munia, ut in Syntaxi explicabitur. Usus ve-
rò sum in his modis declarandis, exemplis iis, quibus to-
ta vis horum modorum, quorum tantus est usus & decor
in oratione, potissimum declarari videbatur.

Diligentium praeceptorum erit ea, qua hic dicta sunt,
& alia, qua praeempta, in explicatione auctorum juveniunt
sedulo demonstrare. Id quod facile erit, perlectis prius e-
tiam illis, qua de his modis accuratè tradit Emmanuel.

Illud ad extremum sedulo observetur, Græcos non esse
tam religiosos in observandis verbi activi & passivi discrim-
inibus, & diversis significationibus, atque Latinos; saepe
enim verbum passivum accipiunt activè: διαλεχθήσομαι,
differam, pro διαλέξω: διελέχθην, & διείλεγμα, pro
διέλεξα, & διαλέλεχα, differui. Illa verò καθέστωτα, κα-
ταστάντες, μεταβαλὼν, & ἔλων, ἐάλων, αἶψας, αἰλῶναι, ἀβ-
αἰσχομαι, καὶ αἰλωμι, capior, & similia, cum sine acti-
va voce, tamen significatione passiva sunt.

CAPUT XVII. DE VERBALIBUS.

Nunc tandem explicatis omnibus verbis, eorumque temporibus, dicendum est de nominibus Verbalibus, sic appellatis, quod à verbis formentur: à quibus autem, & quomodo; sic habeto.

A primâ personâ perfecti passivi fiunt finita in *μα*, *μῶ*, *μων*, ablato augmento. & *μαι* in *μά*, vel *μῶ* vel *μων* converso. *παύω*, facio, *παύω*, πέπαυχα, πέπαυμαι: *παύμα*, res. ἑψαλμαι, à *ψάλλω*, cano: *ψαλμός*, psalmus: μέμνημαι, memini: μνήμων, memor: νενόημαι, à *νοέω*, intelligo: νοήμων, intelligens.

ANNOTATIO.

Solent tam in hac, quam in aliis personis nonnulla interdum litteræ, quæ μαι antecedunt, vel omnino abijci, vel in alias mutari. Non enim ab ἑπαυμαι, satus sum: παύμα deducitur, sed παύμα, semen: neque à πέθειμαι, θεῖμα, sed θεμα: neque à secunda πέθειται, θεῖται, sed θέται: neque à tertia πέθειται, θεῖται, sed θέται, positor. Sic ab eadem, diversa respectu ad præteritum, fit ἀνάθεμα, devotus diris, seu κατάρχετος, ὁ ἀνάθεμα, donum in loco sacro suspensum: Illud à præterito ἀναπέθειμαι, ablato jota ex ei; Ἡς quasi ab ἀναπέθειμαι, quod est regnare præteritum, nisi Bæoticum illud prævaluisset. Sic χῆμα, figura, habitus, fit ab ἔχημαι: χέσις vero ab ἔχεμαι, ἔχισσι.

A SECUNDA persona præteriti passivi formantur verbalia in *ισ*. *λέλεγμαι*, *λέλεξα*, *λέξις*, dictio.

Et in *ια*, sed fere cùm particulis *α*, *δ*, *δυσ*. *κέκελισαι*,

σαι, ἀκελσία, *judicandi imperitia* : πέταξι, ἀταξία, *confusio* : πέπραξι, δῖπραξι, *felicitas* : δυσπραξία, *infelicitas*.
 Et sine his particulis. φλέγμασις, φλεγμασία, *inflammatio*, ἀ φλεγμάινω, *inflammo*. ξήρασις, *arefactio*, ξηρασία, ἀ ξηραίνω, *arefacio*, *exsicco*. ὕγρασις, & ὕγρασία, *humectatio*, ἀ ὕγραίνω, *humecto*.

A tertia persona verbalia in της, τος, κος, τως, της, τη-
 ελον, τρον. πεποίημαι, ποιήμα, ποῖμα : πεποίησαι, ποιήσις, ποῖσις : πεποίηται, ποιητής, ποῖται. ἐφθάρμαι, ἀ φθείρω, *corruptus sum*, ἐφθαρηται, φθαρτός, *corruptioni obnoxius* : hinc φθαρητικός. sic ἀφλεκτός, ἀφλεκτικός. κηχάραι, ἀ χαράσσω, *insculpro*, σηπός, χαράκτης, ποτή, *insigne*. κέκτηται, ἀ κτάομαι, *possideo*; κτήτωρ, *possessor*. ἐκλήται, *creatus est*, ἀ κήζομαι; κήσωρ *creator*. πέπωται, ἀ πῶω, seu πίνω, ποιο : πο-
 τήλειον, *potulum*. διδάσκω, ἀ διδάσκω, *doceo*; διδάσκων, *merces docendi*.

Formantur etiam ab hac persona verbalia in πόν : π-
 τυπαι, τυπλέον, *verberandum est* : γέγραπαι, γραπλέον, *scribendum est*. Quæ si tribus generibus varientur, loco ge-
 rundivorum erunt : ὁ τυπῆς, γραπῆς, *verberandus, scribendus* : ἡ τυπέα, γραπέα, *verberanda, scribenda* : τὸ τυ-
 πλέον, γραπλέον, *verberandum, scribendum*.

Formantur præterea à verbalibus primæ personæ
 alia in αῖ; ut μνήμων, *memor*, μνημονικός : ἀμάρτημα μνη-
 μονικόν, *lapsus memoria*. πρᾶγμα, *res*, negotium : πραγμά-
 τικος, *negotiosus*. γράμμα, *littera*, γραμματικός; & similia.

A præterito medio deducuntur verbalia masculina
 in ο. λέγω, *dico*, λέλογα, λόγος, *oratio*. τέμνω, *seco*, τέτο-
 μα, ἄμω, *sectio*. Et in ος : πέτω, πέτοκα, *genui*, πεπερι;
 τοχός, *genitor, parens*. sic γέγονα, γονός, *parens*. Item fe-
 minina in η : τέπω, *verto*, πέτοπα : unde fit non tantum
 τέποω, *sed & τέποη, versio, conversio* : Sic τέφω, *mittō*,
 πέτωφα, πέτοφῃ, *est* : φεύγω, *fugio*, ἀπέφυγα, *φυγή, fuga*.

Formant nonnulli à prasenti quoque verbalia βασιλεύω, regno: βασιλεία, regnum: δαλεύω, servio, δαλεία, servitus. Verum hæc & similia aequè commodè formari possunt aliunde, ut Cap. IX dictum est.

Plurimum porro ad copiam verborum conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere: vix enim ullum verbum invenies, quod saltem unum verbale ab aliquo tempore tibi non suppeditet.

CAPUT XVIII.

DE VERBIS ANOMALIS,

ET DEFECTIVIS IN Ω.

Quodnam sit inter hæc duo verborum genera discrimen, notum est ex Grammatica Latina. Nam Defectivum illud dicitur, quod aliquibus personis vel temporibus destituitur: Anomalum propriè illud est, quod, cum fere conjugatur per omnia tempora, non tamen conjugatur aequaliter; cum à varijs verbis quasi subsidium peiat, ut omnia sua tempora expleat; sicut fero, apud Latinos & Græcos. Nos hic omnia hujus classis verba, anomalorum nomine complectemur, sive propriè sint anomala, sive impersonalia, sive defectiva, sive utrumque simul.

Anomalorum igitur duo sunt genera; quedam in ω, quedam verò in μι: sub quibus etiam intelligi volo impersonalia, quibus non est una terminatio, sed varia. De Anomalis in μι agemus Capite sequenti: nunc de prioribus, in quorum numero ponimus omnia illa verba, quæ prasens & imperfectum habent, reliqua verò tempora vel omnino non habent, vel

vel aliunde mutuuntur: quo fit ut nunquam regulariter ultra imperfectum conjugantur.

Ex quibus primò occurrunt verba in ἀνώ & ἀνομι. λαμβάνω, accipio: λαγχάνω, fortior: λανθάνω, lateo: μανθάνω, disco: κιχάνω, invenio: αἰσθάνομαι, sentio. Quia omnia derivata sunt, & partim quidem fiunt à verbis inusitatis circumflexis in ἐώ & ἐώμι, mutato e in α, & interposito ν: κιχέω, κιχάνω; αὐξέω, αὐξάνω, augeo, cresco: ἁμαρτέω, ἁμαρτάνω, pecco: βλαστέω, βλασάνω, germino: αἰσθέομαι, αἰσθάνομαι, sentio: ἀπεχθέομαι, ἀπεχθάνομαι, invisus sum. Et hac verba accipiunt omnia sua tempora, præter præsens & imperfectum, à suis primitivis. βλασάνω, βλασήσω, ἐβλάσῃσα, ἔβλασον: αὐξάνω, αὐξήσω, ἤυξῃσα: αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ἤσθησα, ἤσθηται. ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι, αορίστος & αἰτίων ἡμαρτον. Partim verò fiunt verba in ἀνώ à barytonis inusitatis, verso ω in ἀνω, & alijs mutationibus factis λήθω, λανθάνω, lateo λήβω, λαμβάνω, accipio. λήχω, λαγχάνω, fortior. μήθω, μανθάνω, disco. Quamvis hoc poietis a circumflexo μαθήω sit formandum, cum futurum ejus sit μαθήσω, præteritum μεμάθηκα. Φθάνω tamen sit à Φθάω, prævenio: κλάνω, frango, à κλάω. Et hac sua tempora accipiunt à suis primitivis. λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, ἔληψα, ἔλαβον, ἔληψα, vel ἔληφα, ἔλελημμι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio. λαγχάνω, fortior, ἐλάγχχανον, λήξω, ἔληξα, αορίστος secundus verbi αἰτίω ἐλαχον, medii ἐλαχόμην. Alia in ἀνώ fiunt ab usitatis in præsentis. ut ἀνδάνω, placeo, ab ἄδω. Sic πωγχάνω, sum, consequor, à τώχω. πωθάνομαι, interrogo, a poetico πώθομαι: φυγάνω, à φάγω, fugio.

Secundo, non conjugantur ultra imperfectum verba in εῖνω, hyperdissyllaba. φαίνω, luceo, appareo; ἐρεῖνω, interrogo; αἰεῖνω, vito. Quorum defectum resarcire possunt verba φαίνομαι, ἐρωτάω vel ἔρομαι, αἰδέω.

Dissyllaba (quorum pauca admodum reperias) legitime conjugantur. θείνω, percutio: κτείνω, occido: σείνω, arcto:

τένω, tendo, extendo. *Excipit Antesignanus hæc τριανθένω, coōco: εἶνω, tego, vestio: & σείναι, lædo.*

Tertiò, verba in εἶω, à futuro plerumque formata, Latinisque Desiderativis respondentia. γαμήσεια, nupturio; γαμέω, γαμήσω, γαμήσειω. πολεμήω, πολεμήσω, bellabo; πολεμήσειω, bellaturio. βρώω seu βρώσκει, βρώσω, edo; βρώσειω, ciurio. ὥπτο, seu ὥπιον, video; ὥψω, ὥψείω, videre desidero.

Quadam hujus generis formantur à presenti, κατέτιω, teneo, vinco. τελέω, perficio, τελέω. Magis tamen desiderativa sunt, quæ à futuro fiunt. Nam illa, à presenti fere habent eandem significationem cum primitivis, immò passim verba circumflexa in εἶω efferrunt. Ποῖα per εἶω: ἐρέω, πρὸς ἐρέω, oīco, interrogo: ἐρεῖομαι, pro ἐρεῖομαι, interrogamur: ῥέω, pro ῥέω, fluo: νεκέω, pro νεκέω, jurgor. Admuntur autem hæc & similia, sua tempora à primitivis, sicut apud Latinos verba inchoativa, calesco, frigesco, floresco; à caleo, frigeo, floreo: licet appetentiam & desiderium significare non videantur, nisi in presenti & imperfecto. Porro verba in εἶω, quæ aliunde non formantur, legitimè per omnes modos & tempora conjugantur. κλείω, κλείσω, κέλευκα, claudio: σείω, σείσω, σίσαια, moveo, quatio.

Quartò, desiderativa in αἶω. μαθητιάω, discere cupio: στρατηγιάω, exercitum ductare cupio: θανάτιάω, seu θανατιάω, mori cupio: βασιλείαω, regnaturio. Et frequentativa in αἶω. πνύσσιαω, crebrò anhelitum duco: ἰκτάω, ventito: μηπιάω, consulto: φνυσίαω, anhelio, à quo tamen aoristus ἐφνυσάσε. Adde his imitativa: κελευνιάω, nigricio: χιάω, niveus sum. Et poetica. ἐρχαπιάω, cohibeo: ἰχανάω, detineo.

Quintò, verba in αἶδω, αἶζω, εἶδω, ὕδω. ἀμυνάδω, ab ἀμύνω, defendo, ulciscor: διωκάδω, à διώκω, persequor: ἐιργάδω, ab εἰργω, arceo: κιάδω, à κίω, vado: τεύχω, τευχάζω, curro: κύπτω, κυπτάζω, inclino me, cunctor. φλεγέδω, ūro, à φλέγω: χέδω, à χέω, habeo: φθινύδω à φθινύω, corrumpo: μινύδω, à μινύω, minuo.

Sextò,

Sextò, verba in ἡμ. ὁπῶ, uxorem habeo: ἀγῶ, per viam officiosè deduco, seu eo per plateas: ἀλύω, in angustis verfor. Licet enim à priori Grammatici, cum dant exempla sexta conjugationis barytone, deducere soleant futurum & prateritum; id tamen tantum eo fit, ut ostendant, quo pacto harum verborum tempora formanda forent, si usitata essent. Reperitur tamen apud Aristophan. in Acharn. ὀπύω, rejectâ subjunctivâ diphthongi. His adde verba polysyllaba in ῶ: δεικνύω, ostendo: πηγνύω, compingo: ὀμνύω, juro: ῥηγνύω, rumpo: σβεννύω, extinguo: ζδγνύω, jungo; & similia, ex quibus verba in μι formantur: δεικνυμι, πηγνυμι, ὀμνυμι. Sumunt autem sua tempora à barytonis fere inusitatis: δέικω, δείξω, ἔδειξα: πήγω, πήξω, ἔπηξα, πορίστ. 2. ἐπαγον: ὁμῶ, ὁμῶσω, ἄμωσα: ῥήγω, ῥήξω, ἔρρηξα, ἀορίστ. 2. ἐρράγον.

Septimò, verba in σκω, ζω, χθω. Et illa quidem in σκω fere sunt derivativa à verbis in έω, άω, όω, à quibus etiam sua sumunt tempora. ἀρέω, ἀρέσκω, placeo: δέρεω, δειρίσκω, invenio: πείρεω, πείσκω, privo: πλέω, πλίσκω, perficio: μοιλέω, μοιλάσκω, venio. In his enim postremis simplicis mutatur in iota. μεγέω, μεγέσκω, senesco: φάω, φάσκω, & addita reduplicatione πηφάσκω, vel πηφάυσκω, dico: ἡβάω, ἡβάσκω, juvenesco, pubesco: βιόω, vivo, βιώσκω: βρέω, vel βρώω, βρώσκω, edo: & addita reduplicatione, βιβρώσκω, sicut. τρώω, τρώσκω, πτρώσκω, vulnero: & in secunda conjugatione δέγω, διδεγέσκω, fugio: & in futuro διδεγέσω, manet enim nonnumquam reduplicatio in futuro.

Artius verò formantur illa verba in σκω, quæ ω aut η in presenti habent, à futuro, quàmà presenti simplici: ut βρώσκω: à βρώσω: κηλήσκω, voco, à futuro καλέσω, καλήσω, κλήσω, κλήσκω, & cum reduplicatione κηκλήσκω, voco. Sic ἀμνάω, μιμήσω, μιμήσκω, μιμήσκημι, ἀναμνήσκω, recordor, in memoriam revoco. Sic θνάω, seu θνέω, θνήσω, θνήσκω, morior: γνῶω, γνώσω, γγνώσκω, cognosco. Adde
predictis

praedictis quæ v habent: αλύσκω, vito, ab αλύω, cito: πύσκω, vel πύσκειν, dirigo, accuratè collimo; quævis θνήσκω, & αλύσκω videantur regularia; θνήσκομαι, αλύξω. Nonnulla in σκω, à præsentis barytono fiunt: ut ῥίπτω, ῥιπτέσκω, projicio.

Facile autem erit discernere, unde verbum in σκω, sua tempora petat. Nam si in præsentis habet ε aut ι, sumet a verbo quoriam in έω (αλίσκω tamen ab αλόω, αλώμι, capio.) Si α, sumet à verbo in άω: nisi fiat à præsentis alicuius barytoni. Si ω, sumet à verbis in όω. Si η, sumet vel à verbis in έω vel άω: sic όλέκω, pereō, ab inusitato όλέω, όλέσω. Si habent υ, à verba in ύω, vel simili: ut εύσκειν, à ῥύα, libero: μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκεσθαι, inebrior.

At verba in ξω & ψω; αύξω cresco, αλέξω, arceo, juvo, έψω, concoquo; à circumflexis, αύξέω, αλεξέω, έψέω, facta sunt; ac proinde ab illis quoque tempora sumunt, αύξήσω, αλεξήσω, έψήσω, quod in aliis plurimis accidit: βέλομαι, volo, βελήσομαι: όίομαι, puto, οίήσομαι; οίχομαι, abeo, οίχήσομαι: μάχομαι, pugno, μαχήσομαι vel μαχέσσομαι: άχθίμαι, favor, όχθήσομαι, & άχθέσομαι. His annumerabis verba in ίζω, à circumflexis ducta, eadem significatione servatà: περκαλέω, περκαλώ, voco, provocho, περκαλίζω: νεμεσώω, indignor, νεμεσίζω: πολεμέω, bello, πολεμίζω: σπλαγέω, gemo, σπλαγίζω, & similia. Spectant huc etiam verba quæ ab aliorum finitis fiunt. άξω, ducō: όρσσω, concito: δύσω, ingredior: fiunt enim præsentia ex finitis verborum, άγω, έρω, δύω.

Οείλυο, verba in λδω, νδω, μδω, ρδω & εδω: μέλδω, έμελδον, elixo: πένδω, έπενδον, libo: κυλίνδω, κυλινθήσω, à κυλινδω; vel κυλίσω; à κυλίω: ῥέμβω, circumago: φέρεω, pasco: σέβω, colo.

Nonò, verba quoriam reduplicatio desinit in liquidam: φαίω, luceo: παμφαίνω, pelluceo, totus luceo: μαίρω, μαρμαίρω, rutilo, splendo: καρκάιρω, vibro: μερίζω, divido

divido: μερμείζω, sollicitè cogito: *legitur tamen*, μερμήριζε: μωμύω, murmuro: βάλω, βαμβάλω, inarticulatè loquor, balbutio.

Decimò, ultra imperfectum non conjugantur verba quæ ante ω, mutat cum liquidâ habent: δάκνω, mordeo: ὄφλω, debeo, & quæ per pleonasmum sunt facta, cujuscumque litteræ additione: πίκω, pario, à πίκω: μένω seu μένω, maneo, à μένω: ἔκω, venio, ἔκω: ἔκω, ἔκω, sequor: ἐνέπω, dico, ἐνέπω, ἔπω, dico, ἔπω: hinc ἔσπετε, dicite: ἔχω, habeo, ἔχω: & similia quorum nonnulla e simplicis retinent, nonnulla mutant in jota, ut in exemplis patet. Sic αἶρω, tollo, δέω, tollam: hinc ἄρω, ἄρωμι. Defectiva iidem sunt, quæ bis, ter, quaterve derivantur: ἐρύω, ἐρύσω, traho. Inde fiunt Defectiva, ἐρύκω, ἐρυκάκω, ἐρυκακέω.

Undecimò, quedam in αἶνω: ut βάλω, vado; futurum βήσω, à βάω. Sic ἐριδάλω, contendo: ἡπαίνω, tendo: λυσσαίνω, rabie æstuo: ὀλιθαίνω, labor: ὀσφραίνω, odoror: ἀλυσσάω, ἀλιθέω, ὀσφραίνω.

Duodecimò, verba quæ fiunt a præteritis: φεῖττω, horreo, cohorreo, πέφεκα: hinc πεφείσχω, horresco: πείθω, persuadeo, præteritum medium πέποιθα: hinc præsens πεποιθέω, confido, & πεποιθω: γρηγορέω, vigilo, ἐγρηγόρην, hinc præsens ἐγρηγόρην. Id tamen non est perpetuum: Nam a κέχρημαι, clamo, fit præteritum medium κέκρηκα, hinc verbum κέκρηγα, clamo: aorist. 1 ἐκέκρηξα. Sic à præterito ἔπακα fit præsens ἐπάκω, sto: cuius plusquam perfectum medium est ἐπέπακον, steteram.

Sunt & alia anomala, quæ, cum primo aspectu non videantur esse anomala, plus tamen anomalie, quam ulla alia habent. Cuiusmodi est φέρω, verbi gratiâ, quod ab οἶω, ἐνέγκω, & ἐνέχω, tempora mutantur; ita ut hæc tria verba unum integrum verbum constituent. φέρω, ἔφερον, futurum οἶσω, aorist. 1 ἤνεγκα, aorist. 2 ἤνεγεν, præter. med. ἤνεχα, & Attica repetitione ἐνήνοχα: aorist. 1 passivi ἤνέγ-

ἡνέγθην, futurum ἐνεχθήσομαι.

Quadam licet regulariter conjugentur in nonnullis temporibus ultra imperfectum, in alijs tamen aliquid peculiare habent. γαμέω, γαμήσω, ἔγγημα, pro ἔγαμνον.

CAPUT XIX.

DE VERBIS ANOMALIS
IN MI.

Multa sunt anomala, ab *ἐω*, quod vario spiritu varia significat. Interdum spiritu tenui idem est quod *ἐνέωχω*: qua notione fit ab illo verbum substantivum *ἐμὶ sum*, absque reduplicatione. & non mutatur in *η*, sed adfiscit sibi iota, ut differat *εἰμὶ, sum*, ab *ἡμὶ, dico*. Acuitur ultima, ut differat ab *εἶμι*, quod est *vado*: nam juxta communem regulam dicendum esset *εἶμι*, ut *γινώμω, cognosco*; *κλύμω, audio*. Conjugatur autem hoc modo.

INDICATIVI Præsens.

S. *εἰμὶ, sum*: *εἶ, es*: *ἐστὶ, est*.

D. *ἐσθὲν, estis vos duo*: *ἐσθὲν, sunt illi duo*.

P. *ἴσμεν, sumus*: *ἴσθε, estis*: *εἰσὶ, sunt*.

DIALECTI PRÆSENTIS.

Doricè *ἐμμι*, & *Æolicè ἦμι*. Secunda persona fit ab *ἐο*. *μῶμ, ἔει* & *ἔη*, & per crasin *εἶ*, poeticè *ἐσσι*.

Prima pluralis poeticè *ἐμμε* & *εἰμμε*, Doricè *εἰμμε*. Secunda poeticè *ἐσθε*. Tertia Doricè *εἰσσι*. *Æolicè εἰσι*, Ionicè *εἰσσι*, poeticè *εἰσσι*.

Imperfectum.

S. *ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν, eram*.

D. *ἦτον, ἦτιν*.

P. *ἦμεν, ἦτε, ἦσαν*.

DIA-

Prima persona Ionice $\epsilon\alpha$, poetice $\eta\alpha$ (unde etiam tertia $\eta\epsilon$, erat) Attice verò η , crasi facta ex $\epsilon\alpha$. Poetice quoque $\epsilon\sigma\kappa\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\kappa\epsilon\varsigma$, $\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. eram, eras, erat: ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\epsilon\sigma\kappa\omicron\nu$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\epsilon\sigma\kappa\epsilon\varsigma$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\epsilon\sigma\kappa\epsilon$, verberabam. Item $\epsilon\iota\nu$ & $\epsilon\iota\omicron\nu$, $\epsilon\iota\varsigma$, per crasin $\epsilon\iota\varsigma$, & Ionicā dialysi $\epsilon\iota\varsigma$. Præterea $\epsilon\lambda\omega$ & $\eta\lambda\omega$. Tertia persona Doricè $\eta\varsigma$. Secunda additur syllaba, $\eta\theta\alpha$, poetice $\epsilon\eta\theta\alpha$; nam personis in σ addunt Eoles $\theta\alpha$: $\epsilon\phi\eta\theta\alpha$, dixisti: $\epsilon\pi\eta\theta\alpha$, dixeris: $\pi\acute{\iota}\eta\theta\alpha$, biberis. Duali per pleonasmum fit $\eta\varsigma\omicron\nu$, $\eta\varsigma\lambda\omega$: item $\epsilon\tau\omicron\nu$ & $\epsilon\varsigma\omicron\nu$. Prima pluralis Doricè $\eta\mu\epsilon\varsigma$. Tertia per systolen $\epsilon\sigma\alpha\nu$, & $\epsilon\sigma\sigma\alpha\nu$, & aliquādo per syncopen $\lambda\omega$, ut docet interpres Hesiodi.

Plusquam perfectum.

S. $\eta\mu\epsilon\nu$, $\eta\sigma$, $\eta\tau\omicron$, fueram.

D. $\eta\mu\epsilon\theta\omicron\nu$, $\eta\theta\omicron\nu$, $\eta\theta\eta\nu$.

P. $\eta\mu\epsilon\theta\alpha$, $\eta\theta\epsilon$, $\eta\tau\tau$.

Futurum.

S. $\epsilon\sigma\mu\mu\eta$, $\epsilon\sigma\eta$, $\epsilon\sigma\epsilon\tau\mu$ & $\epsilon\varsigma\tau\mu$, ero.

D. $\epsilon\sigma\mu\epsilon\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\epsilon\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\epsilon\theta\omicron\nu$.

P. $\epsilon\sigma\mu\epsilon\theta\alpha$, $\epsilon\sigma\epsilon\theta\epsilon$, $\epsilon\sigma\omicron\nu\tau\mu$.

DIALECTI FUTURI.

Poetice $\epsilon\sigma\sigma\mu\mu\eta$, $\epsilon\sigma\sigma\eta$, $\epsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\mu$. Doricè $\epsilon\sigma\mu\mu\eta$ & $\epsilon\sigma\epsilon\mu\mu\eta$, $\epsilon\sigma\eta$, $\epsilon\sigma\epsilon\tau\mu$, & Poetice $\epsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\mu$. Secunda persona Ionice $\epsilon\sigma\sigma\alpha\iota$, à $\tau\epsilon\iota\varsigma\alpha$ $\epsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\mu$, sublato τ .

IMPERATIVI Præsens & imperfectum.

S. $\epsilon\sigma$ vel $\iota\delta\iota$, es vel esto: $\epsilon\varsigma\omega$, sit vel esto.

D. $\epsilon\varsigma\omicron\nu$, este vel estote vos duo: $\epsilon\varsigma\omega\nu$, sint illi duo.

P. $\epsilon\varsigma\epsilon$, este vel estote: $\epsilon\varsigma\omega\omicron\nu$, sint.

DIALECTI IMPERATIVI.

Poetice $\epsilon\sigma\sigma$ pro $\epsilon\sigma$, & $\eta\tau\omega$ pro $\epsilon\varsigma\omega$, à barytono $\iota\omega$, sum. In imperativo, $\epsilon\epsilon$, & crasi $\epsilon\epsilon$. hinc $\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\iota$, ades. In tertia persona $\epsilon\tau\tau\omega$, & crasi duorum $\epsilon\epsilon$ in η , $\eta\tau\omega$.

OPTATIVI Præsens & imperfectum.

S. εἴθε εἴω, εἴης, εἴη, *utinam essem.*

D. εἴητον, εἴητιν.

P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

DIALECTI HUIUS TEMPORIS.

Poëticè εἴοιμι, εἴοις, εἴοι, à barytono εἶω. Tertia pluralis εἴεν, per synopen, à prima plurali εἴημεν: de qua syncope diximus in verbis barytonis pag. 136.

Futurum.

S. ἐσσίμην, ἐσσιο, ἐσσιντο, *utinam sim.*

D. ἐσσίμεθον, ἐσσιόθον, ἐσσιόθην.

P. ἐσσίμεθα, ἐσσιόθε, ἐσσιντο.

Poëticè ἐσσίμην, ἐσσιο, ἐσσιντο.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν ὦ, ἦς, ἦ, *si sim.*

D. ἦτον, ἦτιν.

P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIALECTI HUIUS TEMPORIS.

Ionicè εἶω, εἶης, εἶη, Poëticè εἴω, εἴης, εἴη. Plurali εἴωμεν & per systolen Poëtis usitatam, εἴωμεν. Tertia persona singularis ἦ. Dicunt etiam Iones ἦσι vel εἶσι. Æolicè secunda persona ἦσθα. Aliqui tribuunt conjunctivo Aoristum primum medium, εἰάν ἐσώμεν, ἐσῆ, ἐσῆτιν.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, εἶναι, esse.

Futurum, ἐσθαι, fore vel futurum esse.

DIA-

DIALECTI.

Doricè pro εἶναι; ἡμῶν ὃ ἡμεῖς. Et more aliorum verborum, ἔμῳ, ἔμῳμαι, ἔμῳμαι, εἰμῳμαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ὢν, ὃ ὄντων, qui est.

Fem. ἡ ὤσα, ὃ ὤσης.

Neut. τὸ ὄν, ὃ ὄντων.

DIALECTI.

Ionicè ἰὼν, ἰόντων: ἰῶσα, ἰῶσης: ἰὼν, ἰόντων. Doricè ἔασσα pro ἰῶσα, ὃ ἔασα pro ὤσα, ὃ ὄντα pro ὄντα. Æolicè εἰς, ἔντων: εἶσα, εἶσης: ἐν, ἔντων. Hinc παρῆς, παρέντων, præsens, τῇ παρέντων, pro παρόντων, præsentium.

Futurum.

Masc. ὁ ἰσόμεν, qui erit.

Fem. ἡ ἰσομένη.

Neut. τὸ ἰσόμενον. Poëticè ἰσόμεν, &c.

Inflectuntur autem eodem modo, eademque dialectorum varietate, composita ab εἰμί. ἐνεμί, *insum*; πάρεμι, *adsum*; & similia.

εἰμι, à verbo ἔω, id est,

πορεύομαι, *vado*.

INDICATIVI *Præsens.*

S. ἤμι, εἰς vel εἰ, ἤσι, εὖ vel *vado*.

D. ἴπον, ἴπον.

P. ἴμῳ, ἴτε, ἴσι.

FIt εἶμι ab εἶω, εἶω, & subtracto ε, ἴω, ἴμι, & ἴημι, & ἡ interponas, a quo tertia singularis ἴησι, it, vadit: Tertia pluralis Ionice ἴασι; hinc περσῖασι, adeunt: εἰσῖασι, ineunt: ἐξῖασι, exeunt: ἀ περσέμενι, εἰσέμενι, ἐξέμενι. Aliqui tertiam pluralem ajunt esse ἴσι.

Imperfectum.

S. εἶν, εἶς, εἶ, ἰbam.

D. ἴπον, ἴτῳ.

P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. Perfectum inusitatum, εἶχα.

Plusquam perfectum, εἶκον, iveram: Atticè ἤκον.

Aoristus primus.

ἴσσε, εἴσσε, εἴσε, inusitatus. Inde fit tertia pluralis usitata, εἴσαν: Atticè ἤσαν, & ἤισαν; & tertia dualis, εἰσάτῳ, & præposito Attico ε, εἰσάτῳ, & in Aoristo medio ἐῖπονθην.

Aoristus secundus.

S. ἴον, ἴες, ἴε, ἰνι.

D. ἴεπον, ἰέτῳ.

P. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

Formatur ab εἶω, abjecto ε, ut fit in λείπω, relinquo, ἐλίπον.

Aoristus ἦν, ἰνι, potius est ab ἴημι. unde, ἀπῶ, abii. Dicitur etiam εἶον, εἶες, εἶε, ab εἶω, & Atticè ἦον, ἦες, ἦε.

Futurum, εἴσω, εἴσε, inusitatum est, & pro eo utimur ipso præsentī.

Invenitur tamen ἦσω ab εἶω: & medium εἴσομαι, ab illo inusitato εἶσω.

I M P E R A T I V I

Præsens & imperfectum.

S. Ἴθι, ἴτω: ἰ, ἰτο.

D.

D. ἴτον, ἴτων.

P. ἴτε, ἴτωσαν.

Dicitur etiam ἴ pro ἴθι, ab ἴω. Imperat. ἴε, crafī ἴ. Hinc ἴξει, exi: δίει, transi: ἴέτω, ἴτω, ἴτο.

Aoristus secundus.

S. ἴε, vade (ἴξιε, exi) ἴτω.

D. ἴετον, ἴετων.

P. ἴετε, ἴετωσαν.

Fit ab aoristo secundo Indicativi. ἴον, ἴφ.

OPTATIVI Praesens & imperfectum esset ἴλω, ἴης, ἴη, sed non est in usu.

Aoristus secundus.

S. εἴθε ἴοιμι, ἴois, ἴοι: utinam iverim.

D. ἴοιτον, ἴοίτω.

P. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

SUBJUNCTIVI Praesens & imperfectum non usitatum.

Aoristus secundus.

S. εἰὼν ἴω, ἴης, ἴφ: si iverim.

D. ἴητον, ἴητων.

P. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

INFINITIVI Praesens & imperfectum.

ἶναι, & εἶναι, (Doricè ἵμεναι, Ionicè ἵμεν) ire, & ἰέναι ab ἵημι. hinc ἀπείναι, abscedere, παρῆναι, accedere.

PARTICIPII Aoristus secundus.

ἰὼν, ἰόντῳ, iens.

ἰῶσα, ἰῶσης.

ἰὺν, ἰόντῳ.

Alii volunt esse praesentis temporis, sed videtur esse aoristi, ab aoristo Indicativi ἴον. Conjugantur autem eodem modo verba ab ἵμι composita.

INFLEXIO MEDIA verbi εἶμι,

vado.

Adfertur tantum præteritum medium, & plusquam perfectum.

Illud est εἶα, ἰμι, & Atticè ἦα, & factâ diæresi ἦια, ἦιαι, ἦιε. Pluralis ἦαμεν, & per syncopen, ἦμεν, ἰνιμιαι.

Plusquam perfectum.

S. ἦεν, (Ionicè ἦεα) ἦεις, ἦει, *iveram.*

D. ἦειτον, ἦείτλω.

P. ἦειμεν, ἦειτε, ἦεισαν & ἦεσαν.

Sic ἀνῆεσαν, ἐξῆεσαν, *redierant, exierant.*

ἰνμι, vado.

Formatur regulariter ab εἶω, præpositâ reduplicatio-
ne impropria. Ejus tertia persona singularis est ἴησι, *vadit.*

Aoristus secundus, ἴω, hinc παρῴω adveni, vel adveniebam.

Infinitivus, ἵεναι, sicut τιθέναι.

Præsens medium, ἵεμαι, ἵεσσι, ἵεσσι.

Imperfectum, ἵεμῶ, ἵεο, ἵετο, ibam.

Imperativus, ἵεο, ἵεσθω, Plur. ἵεσθε, ite.

Participium, ἵέμεν.

ἰνμι, ab εἶω, mitto.

INDICATIVI ACTIVI Præsens.

S. ἰνμι, ἴης, ἴησι, *mitto.*

D. ἴετον, ἴετῶ.

P. ἴεμεν, ἴετε, ἴεσι, Ionicè ἴεασι.

Imperfectum.

S. ἴλω, ἴης, ἴη, *mittebam.*

D. ἴετον, ἴετῶ.

P;

P. ἔμεν, ἔτε, ἔσαν. Vel

S. ἔον, *mittebam*, ἔον : ἔες, ἔεις : ἔε, ἔει : à circumflexo ἔω, ut ἐπῖθον à πῖθω. Sic in præsenti tertia pluralis ἔεσι, ἔει, pro ἔοσι.

Perfectum.

S. εἶκα, εἶκας, εἶκε (ut πέθεικα) *missi*.

• Habet Bœoticum illud ει, ad differentiam Aoristi primi ἦκα, *missi*. Sic compositum ἀπέεικα, *dimissi* Atticè ἀπέεικα, tollendo subjunctivam præteriti, & ω interposito.

Plusquam perfectum, εἶκεν, *miseram*, εἶδες, &c.

Aoristus primus, ἦκα, ἦκας, ἦκε. De quo diximus in barytonis pag. 110.

Aoristus secundus.

S. ἦν, ἦς, ἦ, *missi*.

D. ἔτον, ἔτλω.

P. ἔμεν, ἔτε, ἔσαν.

Futurum, ἦσω, *mittam* : sicut θήσω.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἔθι, ἔτω, *mitte*.

D. ἔτον, ἔτων.

P. ἔτε, ἔτωσαν.

Perfectum & plusquam perfectum.

εἶκε, εἰκέτω, inusitatum : ut & Aorist. ἦκον, ἠκάτω, in omnibus modis.

Aoristus secundus.

S. ἔς, ἔτω, *mitte*, vel *miseris*.

D. ἔτον, ἔτων.

P. ἔτε, ἔτωσαν.

Sic

Sic composita ἀφες, ἀφέτω, *dimitte* : κάδες, καδέτω, *demitte* ; ἀνες, ἀνέτω, *remitte*.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε ἰέλω, ἰέης, ἰέη (ut τιθεῖλω) *utinam mitterem.*

Aoristus secundus.

S. εἶδε εἶλω, εἶης, εἶη, *utinam miserem.*

D. εἶητον, εἶήτλω.

P. εἶήμεν, εἶητε, εἶησαν.

CONJUNCTIVI

Præsens & imperfectum.

εἰάν ἰῶ, ἰῆς, ἰῇ (ut τιθῶ) *si dem vel darem.*

Aoristus secundus.

S. εἰάν ῶ, ῆς, ῆ, *si misero.*

D. ῆτον, ῆτον.

P. ῶμεν, ῆτε, ῶσι.

Ionica dialysis est εἰάν ἔω, ἔης, ἔη, ex qua poetice εἶω, εἶης, εἶη; unde ἀφείω, *dimisero.*

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ἰέναι, mittere.

Aoristus secundus, εἶναι, idem.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ἰείς, ἰέντῳ, *mittens.*

Fem. ἡ ἰείσα, ἰείσης.

Neut. τὸ ἰέν, ἰέντῳ.

Aori-

Aoristus secundus.

Masc. ὁ εἶς, ἔντες, qui misit.

Fem. ἡ εἷς, εἷς.

Neut. τὸ ἐν, ἔντες.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται, (ut πείμην,) mittor.

Imperfectum.

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται, (ut ἐπέμην,) mittebar.

Perfectum.

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται (ut πείμην) missus sum &c. Tertia plurali ἔνται; unde ἀφένται, & Attributivῶς ἀφένται, dimissi sunt.

Plusquam perfectum.

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται, missus fueram &c.

Aoristus primus.

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται, & ἔμην quoque: unde ἀφένται, & ἀφένται. Eodemque modo reliqua tempora formabis juxta normam verbi passivi πείμην.

VERBUM MEDIUM.

*Præsens & imperfectum, ut in passivo.**Perfectum & plusquam perfectum, vacat.**Aoristus primus, ἔμην, ἔσται, ἔσται misit.*

Extra Indicativum non est usus aoristus primus.

Aoristus secundus.

S. ἔμην, ἔσται, ἔσται.

D. ἔμεθεν, ἔμεθεν, ἔμεθεν.

P. ἔμεθα, ἔμεθα, ἔμεθα.

Futurum primum, ἔσμεν, mittam.

In Aoristo secundo Imperativi, ἔσθ, ἔσθ, & ἔσθ. Hinc καὶ δὲ, dimitte; ὡς οὖν, admitte; ὡς οὖν, pramitte: pro καὶ δὲ οὖν, ὡς οὖν οὖν: quæ contractio etiam usitata est in secunda persona imperfecti.

Aoristus secundus.

Optativi, εἴμην, εἴο, εἴτο.

Subjunctivi, εἴην ὡμην.

Infinitivi, εἶναι.

Participij, ἐμὸν.

Est autem eadem omnino ratio compositorum ab hoc verbo: καὶ δὲ μὲν, demitto: ἀφίμην, dimitto: μεθίμην, pratermitto: ἀνίμην, remitto: ἐνίμην, immitto: διίμην, transmittito, ὡς οὖν μὲν, pramitto: οὖν μὲν μὲν, intelligo. Conjugantur enim sicut ipsum simplex.

ἵμην, id est, ἡμεῖς οὖν μὲν, cupio, desidero.

Formatur regulariter ab εἶναι, sicut ἵμην, misso, à quo solà significatione discernitur. In activo non est usitatum. In passivo autem usitatum tantummodo est in præsenti & imperfecto, conjugaturque sicut πείσμεν.

Præsens, ἵμην, ἵεσθαι, ἵεσθαι, desidero.

Imperfectum, ἵεμην, ἵεσθαι, ἵετο.

Sic compositum, ἐφίεμην, ἐφίεσθαι.

Participium, ἐφίεμὸν, desiderans.

ἵμην, sedeo.

Formatur ab εἶναι, ἵμην, reduplicatione Ionica per ε. passivum ἵεμην, & per crasin ἵμην.

Præsens.

S. ἵμην, ἵεσθαι, ἵεσθαι, sedeo.

D.

D. ἤμεθον, ἦθον, ἦθον.

P. ἤμεθα, ἦθε, ἦνται, Ionicè ἔαται, & poetice εἶαται.

Imperfectum.

S. ἤμην, ἦς, ἦτο, *sedebam.* (Poëtæ pro ἦτο, usurpant ἦσο, compositum καθῆσο.)

D. ἤμεθον, ἦθον, ἦθην.

P. ἤμεθα, ἦθε, ἦντο, Ionicè ἔατο, poetice εἶατο vel ἦατο. unde καθῆατο, *sedebant.*

Imperativus.

S. ἦς, ἦθω, *sede.*

D. ἦθον, ἦθων.

P. ἦθε, ἦθωσαν.

Infinitivus, ἦσαι, sedere.

Participium, ἤμην, sedens.

Eodem modo conjugatur compositum ejus καθήμεν, κάθη, pro κάθησαι (quamvis & hoc reperiatur) κάθηται.

Imperfectum, ἐκάμην, ἐκάθης, ἐκάθητο, & καθῆτο, sedebas.

In *Imperativo*, κάθησο, καθήθω, *sede.* Ex κάθησο, fit Ionicè κάθηο, & syltote κάθεο, crasi κάθῃ.

In *Infinitivo*, καθῆσαι, *sedere.*

In *Participio*, καθήμεν, *sedens.*

κείμεναι, jaceo.

Formatur à κέω & κέω, κέηναι, reduplicatione in medio positâ; passivum κέμεναι, & crasi factâ, κείμηναι, κείσαι, κείναι.

Imperfectum.

S. ἐκείμην, ἔκειο, ἔκειτο, *jacebam.*

D. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.

P. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

Encliticum, κείσμεθα.

Composita hujus sunt, ἀνάκειμαι, *resumbo*; ἐπικήκειμαι, *insomno*, ἀλγέκειμαι, *affectus sum.*

ἴσθμι, *cognosco.*

Formatur ab ἴσσω sine reduplicatione.

VERBUM ACTIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. ἴσθμι, ἴσθς, ἴσθσι.

D. ἴσθετον, ἴσθετον.

P. ἴσμεν, vel ἴσμεν, ἴσθετε vel ἴτε, ἴσθεσι, non ἴσθεσι.

Imperfectum.

S. ἴσην, ἴσθς, ἴση, *cognoscebam.*

D. ἴσθετον, ἴσθετον.

P. ἴσμεν, ἴσθετε, ἴσθετον, & per syncopen ἴσαν.

IMPERATIVI *Præsens & imperfectum.*

S. ἴσθε, ἴσθε.

D. ἴσθετε, ἴσθετε.

P. ἴσθετε, ἴσθετε.

Per syncopen.

ἴσθε, ἴσθε.

ἴσθε, ἴσθε.

ἴσθε, ἴσθετε, ἴσθε.

Participium, ἴσας, ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI *Præsens.*

S. ἴσμεν, ἴσμεν, ἴσμεν, &c. interposito τ, ἴσμεν: cum
ἴσθι, ἴσθις, ἴσθις, scio, ἴσθις, vel ἴσθις, ἴσθις.

Imperfectum.

S. ἴσμεν, sciebam; ἴσμεν (Ionice ἴσμεν, per crasi
sin ἴσσω) ἴσμεν.

D. ἴσμεν, ἴσμεν, ἴσμεν.

P. ἴσμεν, ἴσμεν, ἴσμεν.

Futurum, ἴσμεν.

φημι, *dico.*

Fit à φάω sine reduplicatione.

INDI-

INDICATIVI *Præsens.*

S. φημι, φῆς, φησὶ, dico.

D. φατὸν, φατόν.

P. φάμεν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam.

D. ἔφατον, ἔφάτιν.

P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Imperfectum sine augmento, φῆν, φῆς, φῆ, & per aphæresin ἦν, ἦς, ἦ. Sic in præsentī ημι, ῆς, ῆσσι. pro φημι, φῆς, φησὶ.

Aoristus primus.

S. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, dixi.

Aoristus secundus.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, idem.

D. ἔφητον, ἔφῆτιν.

P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

Futurum, φήσω, dicam.

OPTATIVUS.

S. φαίω, φαῖης, φαίη: sicut φαίω, φαῖης, &c.

CONJUNCTIVUS.

S. εἰάν φῶ, φῆς, φῆ.

Infinitivus φαίμαι, per α acutum: nam φαίμαι, per α circumflexum, est aoristus primus à φαίμαι, appareo.

PARTICIPIIUM.

φάμεν, φάμεν. φάμενον, dicens.

Aoristus secundus medius.

S. ἐφάμεν, ἐφασα, ἐφατε.

230 INSTIT. LING. GRÆCÆ
IMPERSONALIA.

UT apud Latinos, sic & apud Græcos, varia sunt Impersonalium genera. Ex quibus nonnulla hîc retulisse suffecerit.

Ἀνῆκε & πρὸς ἡκε, *convenit*. ἀνῆκε & πρὸς ἡκε, *conveniebat*.

Ἀρεῖσκει, *placet*: ἤρεσκε, *placebat*. ἤρεσε, *placuit*. ἄρεισθαι, *placebit*.

Δεῖ, *oportet*. ἔδει, *oportebat*. ἰδέησε, *oportuit*: Δέησθαι vel Δῆσθαι, *oportebit*. Optativus, Δέοι, *oporseat*: Aoristus Æolicus, δέησε, *oportuerit*. Subjunctivus δέη, *oporseat*. Infinitivus δεῖν, *oportere*. Aoristus δέησαι, *oportuisse*. Futurum, δέησθαι, *necesse futurum*: Participium δέον, *quod oportet*.

Δοκέει, *videtur*. ἰδόκει, *videbatur*. ἔδοξε, *visum est*. δόξει, *videbitur*.

Μέλει, *cura est*: ἔμελε, *cura erat*: ἐμέλησε, *cura fuit*: μέλῃσθαι, *cura erit*.

Χεῖν, *oportet*: ἐχεῖν, *oportebat*: χήσθαι, *oportebit*: χεῖναι, *oportere*. Compositum ὑπόχευ, *sufficit*: ἀπέχευ, *sufficiebat*: ἀπέχευσε, *suffecit*: ὑποχέουσθαι, *sufficiet*: Infinitivus ὑποχεῖν, *sufficere*.

CAPUT XX.

DE ADVERBIO.

ADverbiorum tot sunt species & significationes, quot apud Latinos; immò plures, cùm Græci Interjectiones Adverbiis annumerent (φῶ, *ben*, ἰὼ, *jo*; εὖγε, *Euge* &c.) quod Latini non faciunt. Facile autem ex significatione colliget quis, quònam, quod occurrit adverbium, sit referendum; utrum videlicet ad Temporis Adverbia; ut νῦν, *nunc*: τότε, *tunc*: χθες, *heri*: σήμερον, *hodie*: αὔριον, *cras*: μετὰύριον, *perendie*. An Qua-

lita-

litatis. *ἔ*, bene: καλῶς, pulcrè: ὀρθῶς, rectè: σοφῶς, sapienter: Δικαίως, justè: ἀληθῶς, verè. An Quantitatis. *δις*, bis: τρίς, ter: τετράκις, quater: πεντάκις, quinquies: ποδῆκις, sæpe. An Loci. ἐνταῦθα, hic: δεῦρο, hinc: ἐκεῖθεν, illinc: & sic de cæteris. Itaque operæ pretium non est, longos adverbiorum catalogos iuventuti ediscendos proponere.

Terminatio adverbiorum est varia etiam eorum, quæ ad eandem pertinent speciem, ut Loci, verbi gratiâ; quæ pro terminationis varietate significationem mutant. Nam Localia in *σι*, *θι*, *χῆ*, & *χῆ*, significant in loco. Ἀθήνησι, Athenis: ἐρανόθι, in calo: πάντῃ, πανταχῆ, πανταχῇ, ubique, ubivis. Localia in *θεν* seu *θεν*, significant de loco. ἐρανόθεν, ἐρανόθε, è calo. Localia in *δε*, *σε*, *ζε*, ad locum. ἐρανόνδε, ἐρανόσε, in calum: Ἀθήναζε, Athenas.

Ponuntur nomina adjectiva neutra tam singularia, quam pluralia, loco adverbiorum. ὅζῳ pro ὀξέως, acutè: ἄλλῃ pro ἄλλως, aliter: τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, primum: τὸ πλεῖστον, plurimum. sicut apud Latinos, torva tuens, acerba fremens, & similia.

Aliæ itidem orationis partes sæpe adverbia fiunt; ut articulus, *ἡ*, quὰ: τῇδε, partim verò. τὸ ἀνθρώπινον γένος τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον: humanum quidem genus, partim bonum est, partim verò malum.

Adverbium cum articulo habet vim nominis. ὁ πέλας, ὁ πλησίον, vicinus, proximus: ὁ χθὲς, hesternus.

Comparantur quædam adverbia, ut apud Latinos. μάλα, valde: μᾶλλον, magis: μάλιστα, maxime. ῥαδίως, facile: ῥᾶον, facilius: ῥᾶσα vel ῥᾶσον, facillime. πόρρω, longè: πόρρωτέρω, longius: πόρρωτάτω, longissime. ποδῆκις, sæpe: πλεονάκις, sapius: πλειστάκις, sapissime. σοφῶς, sapienter: σοφωτέρως, sapientius: σοφωτάτως, sapientissime.

CAPUT XXI.

DE CONJUNCTIONE,
ET PRÆPOSITIONE.

Conjunctionum apud Græcos tot sunt genera, quot
apud Latinos.

Copulativæ καί, & μή, quidem: ἤ, verò, autem; τε, que. Desjunctivæ, ἢ, vel ἢτοι, sive. Continuativæ, καί, si: ἔτι, si quidem. Dubitativæ. ἄρα, an: μήν, num: μή, numquid. Collectivæ. ἄρα, ergo: ἔν, itaque: τοίνυν, igitur: τοιγαυτί, quocirca.

Causales. ἵνα, ut: ὅπως, quo: γὰρ, enim: ἐπεὶ, postquam: ἐπεὶ δὴ περ, quandoquidem: ὅτι, quod: διότι, propter quod: & apud Poetas, ὅφρα, ut. Completivæ, quæ nihil significant, sed usurpantur vel versûs, vel hiatûs explendi gratiâ. δὴ, νῦν, πῆρ, ἰὰ, τοι, & similes.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex: ἐν, ἐνί, vel ἐν, ἐκ, vel ἐξ, περί, περίε, συν.

Præpositio ἐν præcedit consonantem. ἐν τέχνῃς, ex
manu : ἐξ præcedit vocalem aut diphthongum. ἐξ ἀρχῆς,
ab initio. Præpositiones dissyllabæ sunt duodecim.
 ἀνά, ὑπὲρ, διὰ, ὑπὸ, ὡς, ἀντί, ὅτι, ἀμφί, περί, ὑπό,
 ὑπέρ, ὑπέρ. quarum omniū vis & significatio decla-
 randa est in Syntaxi.

DIALECTI PRÆPOSITIONUM.

Pro ἐν, dicunt poëta ἐν, & ἐνί. Pro σὺν dicunt Attici
 ἔν, etiam in compositione, συμφέρων, pro συνφέρων: ut
 pro πρεσ, ὡς: ὡς ἡμεῖς, ad nos.

Dores πῶτι usurpant pro πῶς Ex πῶς, interdum sic
πᾶσι, addito jota, sic καὶ ex πῶς, & πᾶσι ex πῶσι.

In-

Interdum per apocopen accipiuntur prapositiones pro verbis compositis πᾶς pro πᾶσι, adest: vel πᾶσι, adfunt: ἐν pro ἐν, inest, licet. Et tunc accentum habent in priori syllaba: sicut & tunc, cum suis casibus postponuntur. γῆρας πῆρας, de senectute.

De mutationibus, quas subeunt prapositiones in compositione, dictum est in verbis Barytonis.

CAPUT XXII.

DE ACCENTIBUS.

Nunc tandem, explicatis omnibus quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratè de accentuum ratione agendum est: quos quidem accentus obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attingimus. Est autem accentuum cognitio, cum ad lectionem & pronuntiationem, tum ad scriptionem Græcorum vocabulorum, in primis necessaria: ad illam, quia Græci suis in vocabulis legendis & efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed accentus rationem habent: ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus unum saltem accentum notant & exprimunt Græci, quod apud Latinos non solet fieri. Undè ne quis erret in scribendo, scire oportet, regulis partim specialibus, partim etiam usu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodque vocabulum accentus sit insigriendum.

Accentus igitur tres sunt: *Acutus*, *Gravis*, *Circumflexus*.

Acutus afficit ultimam syllabam, penultimam, & antepenultimam. Gravis in ultima tantum signatur; quamvis in omni syllaba, quæ acuto aut circum-

G g

flexo

flexo careat, subintelligatur; quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus ultimam aut penultimam, & quidem non nisi naturâ tantum, vel naturâ simul & positione longam occupat.

Excipe tamen composita ex subjunctivo articulo, & indefinito τίς. Hæc enim, sicut & poetica, τῷδεσι, ταῖςδεσι, circumflexum in antepenultimâ habent. ὅς τις, qui, ἔπνθ', ἥστινθ', ἥτινι, ἥτινι.

Formas & figuras accentuum habes in his vocabulis; θεός, λόγθ', τύπθμθ', ποιῶ, βοᾶτε, τιμή.

Vocabulum quod acutum in ultimâ habet, vocatur *oxytonum*; quod in penultimâ, *paroxytonum*; quod in antepenultimâ, *proparoxytonum*. Quod gravi notatur in ultimâ, *barytonum* vulgò dicitur; quamvis omnia illa, quæ neque contracta sunt, neque acutum in ultimâ habent, *gravitona* dici soleant. Quod in ultimâ circumflexum habet, *perispomenon* est; quod in penultimâ, *properispomenon*.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in gravem, & tunc dicuntur *εγκλινόμενα*, id est, *inclinata*. θεός ἡμῶν, *Dens noster*, pro θεός. Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsa orationis serie & consequentia, si sequatur dictio enclitica. θεός εκ, *Dens tuus*: θεός ἐστι, *Dens est*. Quod ipsum quoque fit in fine periodi. πάντα βλέπει ὁ θεός. *omnia videt Deus*.

Interrogativum τίς retinet ubique suum accentum acutum. τίς ἦλθε; *quis venit?*

ANNOTATIO.

Sunt qui Clenardum reprehendant, quòd accentum in vocabulo τιμή vocet gravem; & ipsum vocabulum *gravitonum*. Sed facilis est responsio: nam si quis à signo, notâ & figurâ accentui illi nomen imponere velit; gravis vocabitur; & dictio ipsa *gravitona*: quia gravis accentus est virgula seu lineola

neola à sinistra dextrorsum descendens, qualis in illâ vocula *ἡμῶν*; si autem spectemus vim, energiam, pronuntiationem, & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Sive igitur oxytona voces, sive barytona hujusmodi nomina, rectè feceris: quamvis rectius Clenardus & alij, causâ docendi, barytona nominent; appellatione petitâ ex gravis accentus figurâ, quâ vocabulum insignitur. Quod si (ut quibusdam placet, & rectè) in contextu & consequentiâ orationis legamus & pronuntiemus non ut acutum, sed ut gravem, tunc multò magis barytonam ejusmodi dictionem vocaveris, cum signo, & vi, & potestate, gravis sit accentus; neque ulla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quàm quia dictio in illâ syllabâ accentum acutum naturâ suâ habere potest.

Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi notant (& in his etiam Guilielmus Baillius noster in erudito suo libello de Accentibus) nempe accentum acutum numquam pronuntiarì, nisi in fine periodi: in ipsa verò orationis consecutione & serie minime, nisi sequatur dictio enclitica. Hinc legendum non est *θεός ἡμῶν*, elatâ ultimâ syllabâ in nomine *θεός*, quasi esset *θεός*: sed depressâ. At in his orationibus: *θεός ἐστὶν ἡλεός*, Deus est propitius: *ἡλεός ἐστι θεός*, ultima syllaba in *θεός* est elevanda; quia in alterâ sequitur enclitica, in altera terminat periodum.

Illud etiam nobis probatur, acutum ex enclitica natum pronuntiandum esse acutè & elatè, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, ut in illo ipso exemplo, *ἡλεός ἐστι θεός*: & in hoc; *σῶμα σε: σώματος σε*. Ideo enim in prius vocabulum rejicitur, & acutâ quoque figurâ pingitur ille accentus, ut acutè & elatè pronuntietur, cum in omni dictione accentus tantummodo sint propter pronuntiationem; quemadmodum & in consequentiâ orationis accentus oxytonorum inclinatur, ut depressè syllabam efferendam esse sciamus.

Cum vocalis, accentu gravi vel acuto notata, per apostrophum abjicitur, transfertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem syllabam: καλὰ, καλ' : ποτὰ, ποτ' : χαλεπὰ, χαλέπ'. In ceteris partibus accentus unā cum vocali abjicitur. παρ' ἐμοί, pro παρ' ἐμοί, apud me.

Compositio ut plurimum retrahit accentum. καλός, pulcer : φιλόκαλός, studiosus munditiæ; σοφός sapiens; φιλόσοφος. Hoc in particulis α, ε, ους, & nominibus monosyllabis, quando componuntur, fere perpetuum est. κινήτος, mobilis, ἀκίνητος, immobilis: δεινός, facile mobilis, δυσκίνητος, difficulter mobilis. παῖς, puer, εὐπαῖς, bonos habens liberos. πᾶς, pes, τρίπους, tripes, δίπους, bipes. χθών, terra, αὐτόχθων, indigena. χεῖρ, manus, ἀντίχειρ, pollex.

Apocope & Paragoge non mutant accentum. τυπῆ- μιν pro τυπῆμεν, verberare: καλοῖς, καλοῖσι. Excipe pronomina quæ in fine jota adsciscunt. ἐγώ, ἐγώσι, hic: ἐκεῖνός; ἐκεῖνοσὶ, ille: item ἐγώγε, ἐμοίγε, & illa, τοις, τοιςσὶ, τῇ, τῇσσι. Aut cum o præcedit syllabam finalem, quæ per paragogen adjicitur; in his enim semper est accentus in penultimā: ut πόντος, ποντόφι: κατυληδών, κατυληδόνος, κατυληδονόφι: ἐμεόθεν, pro ἐμῷ.

Monosyllaba longa relicta post apocopen, aliquando acuantur; ut χεῖμι, χεῖ: aliquando circumflectuntur, ut ἦλ, pro ἦλος, clavus: κελ, pro κελός, hordeum; vel pro κελῖνον, quod significat farinam, quæ per cribrum, laxiora habens foramina, transmissa est. At monosyllaba longa post aphæresin relicta, circumflectuntur: ut ἐφω, ἐφης, ἐφη: φῶ, φῆς, φη: λῶ, λῆς, λη. ἐφω, ἐφους, ἐφους: φῶ, φῶς, φῶ.

DE ACCENTU ACUTO.

Ultimâ longâ, numquam est in antepenultima accentus acutus. Αινείας, Αινείς, Aeneas: ἀνθρώπῃς, hominis: σώματων, corporum.

Propter hanc regulam mutandus est aliquando accentus obliquorum in polysyllabis dictionibus paroxytonis. ἀνδρωπῷ, homo, ἀνδρώπῃς, ἀνδρώπῳ: σώμα, corpus, σώματῳ, σώμάτων.

Excipe 1 genitivos Ionicos primæ simplicium. Αινείεω, Πηληϊάδεω. 2 Omnes casus quartæ declinationis simplicium: Μενέλεως, Μενέλεω, Μενέλεων. 3 Genitivos Atticos omnium numerorum secundæ declinationis contractæ: πόλεως, πόλεων, πόλεων. 4 Vocabula in αι & οι (Nam istæ diphthongi habentur in accentibus breves) ἀνθρωποι, πύπλονται. Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censentur: ἀνδρώπαις.

Ex gravi & acuto in contractione fit acutus. ἑσταώς, ἑστώς, stans: γεγαώς, γεγώς, natus.

DE ACCENTU
CIRCUMFLEXO.

Longa non solâ positione, sed ex naturâ suâ, ante finalem brevem, si accentu notetur, circumflexo notabitur σώμα, corpus: πῶς, grex: μῆσα, μῆσσι: οἶκῳ, οἶκοι, edes. nam & hîc αι & οι breves habentur. Τύπῃς, τύπον, paroxytona sunt, quia solâ positione producuntur.

Excipe adverbium οἶκι, domi (ad distinctionem nominis οἶκι, ab οἶκος, domus) & tertias personas Optativi activi in οι vel αι desinentes: in his enim censetur hæc diphthongus longa. φέλοισι, φέλοισις, φέλοισι. τεύφοισι, τεύφοις, τεύφοι. ἐύροισι, ἐύροισις, ἐύροισι. ποιήσοισι, ποιήσοισις, ποιήσοισι: nam ποιήσοισι, Aoristus primus infinitivi

vi est; ποιῶσιν autem aoristus i Imperativi, verbi me-
dij, sicut πύσαι.

Interdum penultima circumflectitur, licet ultima
longa sit solâ positione. χοῖνιξ, *chaenix*. αὔλαξ, *fulcus*.
Id tamen non observatur ab omnibus.

Longa ante finalem longam, si accentu notetur, acu-
to notabitur. μέσση, μέσσαϊς. οἶκoi, οἶκoiς.

Ex acuto & gravi fit in contractione circumflexus.
βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α & ε coalescunt, quorum
alterum acutum, alterum gravem accentum habebat:
sic ποιέετε, ποιείτε, *facite*.

Excipe ἡ Λητώα, Λητώ, non Λητώ, *Latonam*. αἰδῶα,
αἰδῶ, *verecundiam*, *rudorem*; quamvis aliqui circum-
flectant, τῶ αἰδῶ: quibus adde τῶ νόα, νό, à νόῳ, *mens*.

DE ACCENTIBUS

DECLINATIONUM.

Qualis accentus est in recto, talis fere est in obli-
quis; nisi obstet aliqua regula ex prædictis. λόγῳ,
λόγῃ, λόγῳ, λόγον. Αἰνείας, Αἰνείδῃ, Αἰνείᾳ. Μενέλεως, Με-
νέλεω.

In declinationibus parisyllabis, si rectus sit oxyto-
nus, genitivi & dativi circumflectuntur in omnibus nu-
meris. ὁ ποιητής, ποῖτα, ἔ ποιητῆ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τοῖ
ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. ἡ ἡμῆ, ἡοπῶ, ἡ ἡμῆς, τῇ ἡμῇ, τοῖ
ἡμῶν, τοῖς ἡμῶν. καλὸς, pulcer, ἔ καλῶ, τῷ καλῷ. Excipe
λεὼς, ἔ λεῶ, πορῶν: νεὼς, templum, ἔ νεῶ.

Genitivus pluralis substantivorum primæ & secundæ
declinationis circumflectitur, qualiscumque sit nomina-
tivus. ὁ Αἰνείας, τοῖς Αἰνειῶν: ἡ μέσσα, τοῖς μεσσαῖν.

Excipiuntur à nonnullis ὁ χλόνης, ἀρετ, τοῖς χλόνην:
ὁ χρήσης, sænator, τοῖς χρήσων: ὁ ἐτησίας, *Etesias*, *ventus*,
τοῖς ἐτησίων: ἡ ἀφύη, τοῖς ἀφύων, *arua*, *genus piscis*.

Ad-

Adjectiva feminina à masculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitivo plurali, quem masculina. ὁ ἅγιος, *sanctus*, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων. Si masculinum sit quintæ declinationis, genitivus feminini circumflectitur. τῶν πύλων, *verberans*, τῶν πύλων: τῶν πύλων, *verberans*, τῶν πύλων.

Genitivi & dativi dissyllabi quintæ declinationis accentum habent in ultima (qui in genitivo duali & plurali circumflexus est) reliqui vero casus in penultima. ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα: τὰ χεῖρε, ταῖν χερσῶν, τῶν χερσῶν, τῶν χερσῶν. Idem porro judicium est de genitivis & dativis dissyllabis, natis per syncopen ex pluribus syllabis; de quibus Capite vi. ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρός, ἀνδρὶ, ἀνδροῖν, ἀνδρῶν.

Excipe primò τις, τινὸς indefinitum: habet enim accentum in ultimâ in omnibus casibus.

Excipe secundò participia. θείς, θέντ, *qui posuit*: σὰς, σάντ, *qui stetit*; δὲς, δόντ, *qui dedit*; ὢν, ὄντ, *qui est*; & alia hujus generis in nominativo monosyllaba, quæ unâ cum interrogativo τίς, τίν, accentum retinent in penultima dissyllaborum suorum casuum.

Excipe tertio nomina sequentia, quæ genitivum pluralem non circumflectunt. πάντων, *omnium*, à πᾶς, cujus dativus pluralis est πᾶσι. τῶν παίδων, *puerorum*, à παῖς: τῶν Τρωῶν, *Trojanorum*, à recto Τρῶς: τῶν δάδων, *δμῶν*, δῶν, *caput*, κροῖων, φῶτων, φῶδων. à nominativis ἡ δᾶς, *sax*; ὁ δμῶς, *famulus*; ὁ θῶς, *lupus cervarius*: τὸ κροῖς, *caput*: ὁ φῶς, *vir*: ἡ φῶς, *inustio facta ab igne in cruribus*. At κῆρος, ἥρ, contracta sunt ex κέαρ, ἔαρ: κηρός & ἥρὸς regulariter fiunt à rectis τὸ κῆρ & ἥρ.

Polysyllaba quintæ simplicium, quæ accentum in ultimâ habent, retinent illum in penultimâ obliquorum, quæ acuitur, si brevis sit. λαμπάς, λαμπάδ, *lampas*: ποιμὴν, ποιμνί, *pastor*. Si verò longa sit, circumflectitur.

titur. σωτήρ, σωτήρ, salvator: ἀγών, ἀγών, certamen. Nisi obftet aliqua regula generalis. σωτήρων, ἀγώνων.

Diphthongi & & finales circumfleſcuntur. ὦ βασιλεῦ: πανταχοῦ, ubique. Excipe adverbium ἰδὲ, ad differentiam Imperativi ἰδῆ, vide, ut τυπῆ.

Vocativus in ες, à proprijs in ης, eſt proparoxytonus. ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένης: ὁ Σώκράτης, ὦ Σώκρατες.

Irregularia ſunt ἡ μία, ἡ μία, τῇ μιᾷ, τῇ μιᾷ, τῇ μιᾷ: μηδεμία, nulla, μηδεμίας, μηδεμιά, μηδεμίαν: ἀμφω, ambo, ἀμφοῖν: δύο, duo, δυοῖν. Et μήτηρ, mater; θυγάτηρ, filia, quæ in obliquis paroxytona ſunt: τῇ μητέρι, τῇ θυγατέρι. Item in vocativo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δάερ, πάτερ; à rectis σωτήρ, ἀνὴρ, δαῖς, πατήρ: ſicut & ὦ θυγατερ, filia: Δήμητερ, Ceres; εἴνατερ, fratria; à rectis paroxytonis.

DE ACCENTIBUS QUORUMDAM NOMINUM.

Composita à κτείνω, occido: τέλω, nutrio: φθείρω, corrumpo, cūm activè capiuntur, ſunt paroxytona. πατεροκτείνω, parricida: θηρεοτόφω, qui feras nutrit: λαοφθόρω, qui populum corrumpit. Si verò paſſivè uſurpentur, proparoxytona ſunt. πατερόκτονω, à patre interfectus: θηρεότρω, à feris nutritus: λαοφθόρω, à populo corruptus.

Composita à χέω, fundo: βάλλω, jacio: πλάω, verto: λέγω, vel λόγω, cūm habent præpoſitionem, proparoxytona ſunt. πῶς, æqualis: σύμβολω, omen: περίω, qui circumſci: κατάλογω, catalogus. Cūm verò aliam particulam præpoſitam gerunt, paroxytona ſunt. οἰνοχόω, pincerna: ἐκβολή, eminus jaculans: ὑμνοπέλω, qui hymnos tractat: θεολόγω, theologus.

Proparoxytona ſunt ſubſtantiva in εια, ab adjectivis primæ contractæ. ὁ ψῆ, ἡ ἀληθής, ἀλήθεια, veritas: δι-

σεβής, ευσέβεια, *pietas*: ἀσεβής, ἀσέβεια, *impietas*. Similiter nomina in οια à νῆς. ἔμωρε, ἔμωρια, *benevolentia*: ἄνευ, ἄνοια, *stultitia*: ἀγνοία, *intelligentia*. Item in ια & ηρε à substantivis masculinis: ὁ ψάλτης, ψάλτεια: ὁ ποιητής, ποιήτεια: ὁ δοτὴρ seu δωτήρ, ἡ δότηρε, seu δώτρεα.

DE ACCENTU VERBORUM.

Accentus verborum & participiorum observandi sunt in conjugationibus verborum. πύπλω, φιλέω, τιμάω, ἀηλῶ, τίθηναι, ἵστημι, δίδωμι, δείκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur; & si quid peculiare in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis conjugationibus.

Præterita & aoristi dissyllabi primâ longâ, retinent eundem accentum in compositis. ἔχον, *habui*: κατέχον, *cohibui*: ἀνέχον, *sustinui*: ἔκα, *misi*: ἀφείκα, *dimisi*: ἔκα, *misi*: σωῆκα, *intellexi*. Præter οἶδα, *scivi*, σωοῖδα, *confiscus sum*: & quædam alia.

Accentus aliarum partium orationis usu observandi & discendi sunt.

DE ENCLITICIS.

Enclitica dicuntur illa, quæ proprium accentum in orationis contextu, vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam præcedentis dictionis remittunt, vel certè ex uno loco in alium transferunt: ut ἐπὶ μοι, *dic mihi*: εἰ τις, *si quis*: ἐστὶ πόλις, *est civitas*. Quamvis interdum suum quoque accentum retineant.

Reperiuntur Enclitica in sequentibus partibus orationis.

In Articulo ᾧ (& poëticè τοῦ) quando pro indefinito τινός, *alicujus*; & τῷ, quando pro τινί, *alicui*, usurpatur.

H h

In

In nomine Encliticum est indefinitum τίς, cum omnibus suis casibus. At τίς, τί, *quis, quæ, quid*, interrogativum; non est Encliticum: nusquam enim suum accentum amittit.

In Pronomine primæ personæ Enclitica sunt tantum *ἐγώ* (& hujus dialectus *ἐγώ*) *ἐγώ*, *ἐγώ*: non autem *ἐγώ*, *ἐγώ*, *ἐγώ*, ut nec dialecti inde natæ.

Secundæ personæ Enclitica hæc sunt.

<i>σὺ</i>	}	Et ejus dialectus	}	<i>τεῖς & σείς.</i>
<i>σοί</i>				<i>τοί</i>
<i>σεῖ</i>				<i>τού & τέ.</i>

Tertiæ personæ Enclitica sunt *ἐ* (cùm dialectis *ἐ*, & *ἔθεν*, & *ἐο*, ut quibusdam placet) *οἱ*, *ἑ*. In duali ejusdem personæ Encliticum est *σφῆ*: & *σφῶ* seu *σφῶς*, quando accipitur pro *σφῆ* tertiæ personæ; nam *σφῶ* secundæ personæ non est Encliticum. In plurali ejusdem personæ Encliticum est *σφίσι*, & *σφίν*, seu *σφι* pro *σφίσι*: ut & *σφέας* pro *σφῶς*, & *ψῆ* pro *σφῆ* seu *σφέας*. His adde poetica pronomina *μὲν* & *νῦν* pro *ἐ*, de quibus supra. Cap. XII pag. 85 & 86.

Ex verbis duo sunt Enclitica: *εἰμι*, *sum*; & *φημι*, *dico*, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicativi modi, exceptis secundis singularibus *φῆς*, & *ἔ*, quæ non inclinantur; licet aliqui contrarium afferant, saltem de *ἔ*. Neque enim de Encliticis idem omnes sentiunt; nam quædam voces habent nonnulli pro Encliticis, quas alii ab Encliticis excludunt. Ceterum *εἰς* acutum pro *ἐ*, plerique Encliticis annumerant. Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti: ut *ἔσσι*, *εἰς*; *ἐντὶ*, est item *φᾶτι* pro *φησι*: & *φᾶντι*, pro *φασί*.

Ex Adverbiis Enclitica sunt *ποθεν*, *ποθεν*, *alicunde*: *ποθεν*, *alicubi*: *ποτε*, *aliquando*: *πῶς*, *quodammodo*: *πῶ*, *adhuc*, *dum*: *πῶ*, *alicubi*: *πῶ*, *usquam*; & similia, cùm non pro inter-

interrogatione, sed indefinitè accipiuntur.

Ex Conjunctionibus multæ sunt Encliticæ: γέ, κί, τί, κέν, ὅτ, πέρ, ῥά, νύ, νυν., τοι, θήν, & similes.

REGULÆ DE ENCLITICIS.

SI ante dictionem Encliticam sit vocabulum proparoxytonum, aut properispomenum, accutus Encliticæ migrat in ultimam ejus syllabam ἤκουσέ με, *audivit me.* ἤκουσέ τινά, *audivit aliquem.* ἄνθρωπός ἐστι, *homo est.* σῶμά σε, *corpus tuum.*

Excipe primò properispomena quorum ultima producitur positione: hæc enim non recipiunt acutum Encliticæ. αὐλάξ ἐστι, *fulcus est: non αὐλάξ ἐστι.* Excipe secundò pronomina Enclitica, quando ponuntur cum particulis ἕνεκα, ἕνεκα, ἕνεκα, *propterea, ejus res gratiâ.* ἕνεκα μὲν, *propter me.* ἕνεκα σὺ, *propter te.*

Si Encliticam dictionem præcedat vox paroxytona, tunc Enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit. Ἀτρεΐδης τε, *Atridesque: λόγος μιν, sermo meus.* At si dissyllaba sit Enclitica, servat accentum. λόγος ἐστι, *sermo est.* Πίττω φησὶ, *Petrus dicit.* Quod si præcedens dictio paroxytona penultimam solâ positione longam habeat, ultimamque brevem, Enclitica sequens remittit accentum suum in præcedentis ultimam, non secus quam si vocabulum properispomenum præcederet. ἀνδρά μοι ἐννεπε, *dic mihi virum.* ἀνδρά τινά, *quemdam virum.* Alij tamen scribunt, ἀνδρά ἑνά.

Si dictio præcedens Encliticam sit oxytona, aut properispomena, Enclitica suum accentum amittit, si sit monosyllaba, si sit polysyllaba. πατήρ μιν, *pater meus.* ὁρᾷ με, *videt me.* ἰδὼ ἑνά, *video quosdam.* Retinetur tamen tunc in oxytona dictione accentus acutus, qui in orationis contextu mutandus erat in gravem. πατὴρ ἐστι, *pater est.* θεός σε, *Dens tuus.*

Aliqui volunt Pronomina Enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus, aut cum disjunctivis conjunctionibus. Ἀλλὰ σὲ, *propter te.* Ἐλὶ σὺ, *de te.* καὶ μὲ, ἢ σὲ, *secundum me, aut te.*

Cum plura Enclitica concurrunt, tunc prius posterioris accentum recipit, dicunturque Synenclitica. πύπλοισι λυῖς με, *verberant me aliqui.*

Persona ἐγὼ, cū principium orationis est, aut subdita post σὸκ, καὶ, ἀλλὰ, ὥς, εἰ, τῷ, remittit accentum in priorem suam syllabam. ἐγὼ πόλις, *est civitas.* καὶ ἐγὼ, *est*: σὸκ ἐγὼ, *non est*: ὥς ἐγὼ, *ut est*: εἰ ἐγὼ, *si est*: τοῦτ' ἐγὼ, *hoc est.* Aliàs vel amittit, vel in præcedentem dictionem rejicit, vel in ultimâ suâ retinet, juxta regulas antè præscriptas.

Quædam dictiones omni accentu carent: ὅ, ἦ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, ὅ, σὸκ. Possunt tamen habere accentum dictionum Encliticarum, si illas in oratione præcedant. ὄγε, ἦγε. ὅ μοι ἀνδάνει, *non placet mihi.* Οὐ tamen etiam tunc, cū periodum claudit, acutum accentum recipit, hoc modo (ὅ) similiter & præpositio ἐξ, cū aut in fine versûs apud poëtas, aut in fine periodi apud Oratores collocatur, (ἐξ)

Porrò quæ hætenus de Encliticis tradidimus, clariùs ex subjectâ tabellâ intelligentur.

DICTIONES ENCLITICÆ

MONOSYLLABÆ.

Articul.	{ τῷ (τῷ) τῷ pro indefinito πινός, πινί.
Nom.	{ πός, πὴ, indefinitum.
Pronom.	{ 1 perf. μὲ (μὲ) μοί, μέ. 2 perf. σὲ (σὲ, τῷ) σοί (τοί) σέ (τὸ, τέ) 3 perf. S. ἔ (εὖ) οἱ, ἔ. D. σφὲ, σφῶ, ψέ. P. ἑμὶν, ἑφί. μιν, νιν.
Verb.	{ εἰς acutum.
Adverb.	{ πῶς, πῶ, πῇ, πῶ, & alia, indefinitè sumpta.
Conjunct.	{ τὲ, γὰρ, τοί, πῶ, πῶς, κὲ, κέν, νὺ, νὺν, θιῶ, ῥὰ, & similes.

Ponendo igitur vocabula loco regularum, si occurrat dictio cujuscunque partis, eo modo accentum habens, quo hæc nomina posita; Encliticæ suum accentum vel Transferunt, vel Amittunt, vel Retinent, ut in hâc tabellâ vides.

Proparox.	{ ἄνθρωπος }	transferunt.	{ ἄνθρωπος τις.
Paroxyt.	{ ἄνδρα }		{ ἄνδρά σε.
Properisp.	{ ἄμα }		{ ἄμά σε.
Paroxyt.	{ ζῶν }	amittunt.	{ ζῶν με.
	{ λέγειν }		{ λέγειν σε.
	{ λόγῳ }		{ λόγῳ σε.
Perispom.	{ ὀρεῶ }		{ ὀρεῶ σε.
Oxyton.	{ ἀγαθόν }		{ ἀγαθόν τι.

Retinent aliquando, cùm ponuntur ἐμφατικῶς: ut ἤκουσα σε, *audivi te*, & non aliud.

DISSYLLABÆ.

Nom.	{ τινός, τινί, & ceteri casus dissyllabi ab indefinito τις, τι, per omnes numeros.
Pronom.	{ S. ἔθεν, ἐθ. D. ἑφῶ. P. ἑφίσι, ἑφέας.
Verb.	

Verb.

S. εἶμι (ἔσσι) ἐς (ἐντί) D. ἐσόν, ἐσόν. P. ἴσμεν, (ἱμεν) ἐσέ, ἐσί.

S. φημι, (non φῆς) φησι, (φατί)

D. φαλόν, φαλόν.

P. φάμεν, φατέ, φασί (φαντί)

Adverb.

ποθὲν, ποτέ, ποτὶ, ποθί, ποθὲ, & quæ sunt alia.

Proparoxyt.

ἄνθρωποι

Paroxyton.

ἄνδρα

Properisp.

σῶμα

transferunt.

ἄνθρωποι τινες.

ἄνδρά τινος.

σῶμά τινος.

Oxyton.

ἀγαθόν

Perisp.

ὄρω

amittunt.

ἀγαθόν τινος.

ὄρω τινος.

Paroxyt.

ζῶων

λέγειν

λόγος

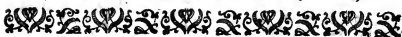
retinent.

ζῶων ἐς.

λέγειν τινός.

λόγος τινός.

Ἀλλὰ ἐςί. τύπῃ τί μέ πνεύ. ἐςί πόλις. ἀπ' ἐςί, τῇ ἐςί, &c.

CAPUT XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI

THEMATIA.

Diximus Cap. XVIII generatim de verbis Defectivis & Anomalis: nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam juvenutis catalogus Anomalorum, qui sit instar lexici, rationemque thematis vel investigandi, vel in sua tempora diducendi ostendat. Quod ut legitime fiat, primò necesse est, ut paradigmata omnium conjugationum probe perspecta animoque comprehensa habeantur. Quo facto, si offeratur vocabulum, dubitesque num sit Anomalum, ad regulas, superius generatim de Anomalis traditas, confugiendum erit; Ut si bareas, utrum ἀχθομαι, λαμβάνω, ἀγροικω, πολεμῶμαι, & similia, sint Anomala, facile omnem dubita-

tio-

nionem eximet Caput modò nominatum de Anomaliis.

Quod si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præsenti distinctum incidat, considerata diligenter erunt syllaba illius dictionis, quæ qualesque sint. Ex harum enim accuratâ inspectione thema vel sine lexico, vel operâ lexicis facile deprehendetur. Ut si occurrat, verbi gratiâ, participium passivum ὀφθίσμεν, futurum illius passivum Indicativi modi necessario erit ὀφθήσομαι, & aoristus primus ὤφθην ab hoc enim formatur futurum. Rursus adscendendo ad præteritum, invenies juxta regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti esse ἔπειν : nam π & τ tenues transierunt in aoristo in adspiratas. Prima ergo persona erit ἔπειν, præteritum activum ὤφα, (sive sit usitatum, sive non : de hoc enim sollicitus non eris, qui themata indagabit) futurum activum ὤψω : siquidem ὠ præteriti fuit augmentum temporale. Thema igitur erit vel ὄω, vel ὄπω, vel ὄφω, vel ἔπτω : vel, si activa usitata non sint, thema erit ὄωμαι, vel ὄπομαι, vel ὄφομαι, vel ὄπτομαι. Adhibe tandem lexicon, si aliter te expedire nequiveris, & reperies ὀπλομαι.

Sicut autem apud Latinos ex or finitis, activam fingere vocem jus fasque est, ut eò facilius deponentia & communia, quæ sub passivâ tantummodo terminatione usurpantur, tempora formemus : ita, & multò magis apud Græcos recurrendum est ad activa, etiamsi sint obsoleta & inaudita ; ut eo promptius, ad illa formanda tempora, quæ sub passiva voce tantum reperiuntur, adscendamus : ut in hoc exemplo vides. Βέλομαι sua tempora sumit à βυλίομαι. Accipe ergo inusitatum βελῶ : futurum erit βυλήσω : præteritum βεβέλημαι, volui, βεβέλησιν, voluisti, βεβέληται, voluit : hinc aorist. ἔβελήθην, ἔβελήθης, ἔβελήθη : fut. med. βυλήσομαι ; & sic ordine per alios modos.

Quod si afferatur futurum in ἦσω, vel aoristus participij in ἦσας, noveris tempus illud plerumque à verbo in ἔω vel in αἶω derivari ; licet fieri possit, ut tempus hoc in præsenti
 non

non sit amplius usitatum, cum sæpe ex circumflexis præsens facta sint barytona: ut αὔξω, ab αὐξέω, augeo, cresco, & similia. Si verò futurum in αῶ exeat, thema erit verbum in αῶ vel ἄζω, si in ὦω, vel ὅω; thema erit ὦω, vel ὠω.

Multum quoque conducit ad expeditam temporum formationem, thematisque inquisitionem, ut quis ex compositis abjiciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionem facit: hoc enim facto, multo certius thema indagabis, aut indagatum per sua tempora diduces. Ut si incidas in aorist. I passivum κατελείφθω, relictus sum; statim advertes esse compositum ex κατὰ: abjice ergo præpositionem, remanebit ἐλείφθω: tunc adhibitis regulis & documentis hinc & alias passim traditis, invenies tandem thema λείπω, relinquo, λείψω, λείψα, λείψμι, λείψαι, λείπτω: ἐλείφθω, ἐλείφθης: λειφθήσμαι; cum κτ, κτλείπω, κτλείψω, κτλείψαι: nam in formatione temporum rectè ad futurum, & inde ad præteritum activum, hinc ad passivum, ab hoc ad aoristum primum, & tandem ad futurum primum veniendum est: hæc enim tempora ex sese valdè concinnè apta sunt, & ab exercitato, unico fere momento percurruntur.

Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subiungamus, ut hinc verba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt, studiosa juvenis sine magno labore petere possit.

A

ΑΓΑΜΑΙ, miror, suspicio, laudo, probo, 2 conjugat. in μι, fut. med. ἀγάσμαι. aorist. I med. ἡγάσμεν. aorist. I pass. ἡγάσθω, ab ἀγάσμαι vel ἀγάζομαι, admiror, veneror; quod utrumque apud Poetas in usu est: qui etiam pro ἀγάμαι dicunt interdum ἀγάσμαι, interposito α.

ΑΓΩ, duco, fut. ἄξω. præter. ἤγα: Atticè ἀγόχα pro ἄγηχα, interjecto ο. præter. pass. ἤγην, ἤκα ἤκην. aorist. ἤχθην. futur. I ἀχθήσομαι. aor. 2 activus est ἤγον, & addito

ἰδο γὰρ, ἡγαγον: hinc ἄγαγε, ἀγάγοιμι: ἐὰν ἀγάγω: ἀγάγειν: ὁ ἀγαγὼν, ὁ Ἰονικῇ ὁ ἀγάγας: in med. ἡγαγόμενος: ἀγαγέσθαι: ἀγαγόμενος.

A futuro ἄξω fit praesens ἄξω, unde praesens Imp. ἄξε; ἄξέτω: nam supra quoque; Cap. XVIII diximus, futurum quorundam verborum pro praesenti usurpari. ὄρω, concito, ὄρῳ, ὁ Ἰονικῇ ὄρω: hinc praesens ὄρω: pass. ὄρομαι: imperf. ὠρόμενος; Imperat. ἔρσε, expergiscere, Ἰονικῇ ὄρσεο. Sic δύσω, βήσω, οἶσω, λέξω: pro δύω, subeo; βᾶω seu βαίνω, eo; οἶω seu φέρω, fero: λέγω, dico. Sic τέρω à τείρω, attero: δοάσω, vel δοιάσω, delibero, à δοάζω vel δοιάζω.

ΑΓΝΤΜΙ ὁ ἀγνύω, frango: ab ἄγω vel ἄσσω. fut. ἄξω: aor. ἤξα, ὁ diarepsi ἔαξα: quae diarepsi alijs quoque temporibus familiaris est. prat. aēt. ἦχα, ἔαχα: pass. ἦγμαι, ἔαγμαι, ἔαχαι, ἔακται, prat. med. ἦγα, ἔαγα, κατέαγα, fractus sum: part. κατεαγώς: aor. 2 aēt. ἦγον, ἔαγον: aor. 2 pass. ἦγλω, ἔαγλω, κατεάγλω. Et ubi augmentum non erat: κατεαγῶσι, confringerentur: κατεαγῆναι, confractum esse.

Observandum porro est, verba quae in praesenti γνύω ὁ γνύμι habent, formare sua tempora, quae ultra imperfectum sunt, Partim à verbis in γω: ζῶ, γνύω, ζῶ, γνύμι, jungo: fut. ζῶξω: prat. aēt. ἔζωχα: pass. ἔζωγμαι (hinc ζεύγμα, junctura) aor. 1 pass. ἔζωχθην: aor. 2 aēt. ἔζυγον: passivi, ἔζυγην: prat. med. ἔζωγα. omnia ab inusitato ζῶγω. Sic εἰργνύω, εἰργνύμι, claudio. fut. εἰρέξω: aor. 1. εἰρέξα: prat. aēt. εἶρχα: pass. εἶργμαι: aor. 1 pass. εἶρχθην: fut. εἶρχθήσμαι, ab εἶργω.

Sic μιγνύω, μίγνυμι, misceo, à verbo μίγω. fut. μίξω: aor. 1 aēt. ἔμιξα: prat. aēt. μέμιχα: pass. μέμιγμαι. Et μοργνύω, μόργνυμι, abstergo, μόρξω: ἔμορξα, à μόργω; quibus adde ὁμοργνύω, ὁμόργνυμι, abstergo: οἰγνύω, οἰγνύμι, aperio: fut. 1 οἶξω: aor. 1 aēt. ἔωξα: prat. med. ἔωγα: pass. ἔωγμαι: aor. 1 pass. ἔωχθην: fut. 1 οἰχθήσμαι: fut. 2 οἰγήσμαι, ab οἶγω, à quo ἰνοίγω. ὀρέγνυμι, appeto, ὀρέξω, ὠρέξα, ὠρεχα, ὠρεχμαι.

Partim à verbis in σσω. πηγνύω, πήγνυμι, coaleo, compin-

γο. πήξω: επήξα: aor. 2 aēt. ἔπαγον; pass. ἐπάγην; velut à πίσσω. πλῆγνυμι, plango, ferio: fut. 1 πλήξω: aor. 1 ἔπληξα: præt. pass. πέπληγμαι: aor. 2 pass. ἐπλήγην: præt. πλάγεις: α πλῆσσω. ῥηγνύω, ῥήγνυμι: ῥήξω: ῥήξα: ῥήραγον: ῥήράγην: eademque a ῥήσσω. Φεργνύω, Φεργνυμι, ferio. fut. 1 Φεράξω: aor. 1 ἔφεραξα: præt. aēt. πέφεραξα: pass. πέφεραγμαι: aor. 1 pass. ἐφεραχθην: fut. 1 Φεραχθήσομαι: eademque est compositorum ex his ratio.

ἌΔΩ placeo: præt. med. ἤδα: diarepsi, ἔαδα: Præt. ἐαδώς.

ΑἶΡΕΩ ἔαιρέομαι, eligo, capio, sumo: fut. med. αἰρήσομαι: præt. pass. ἤρημαι, ἤρησαι, ἤρηται: aor. 1 ἤρέθην: aor. 2 med. εἰλόμην, ab ἔλω: aor. 2 aēt. εἶλον; Unde Infinit. εἰλεῖν, ὅ Particip. ἐλούς. ὅ eadem est ratio compositorum. καθαιρέομαι, ἀφαιρέομαι, occidō, perdo, auferor, ὅ similitum.

ΑἶΣΘΑΝΟΜΑΙ, sentio: fut. αἰσθήσομαι ab αἰστέομαι. Unde verò verba in ἄνω ὅ ἄνομαι sua tempora sumant, dictum est Cap. XVIII.

ἈΛΕΞΩ, juvo, ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω.

ἈΛΛΗΜΑΙ, cito: nam nō ἀλλάω fit ἄλλημι, unde pass. ἄλλημι, ὅ cum reduplicatione ἀλάλημαι.

ΑἶΡΩ, tollo. fut. ἄρῶ: aorist. 1 ἤρα vel ἦρα. In aoristis primis extra Indicativum habet α futuri. ἄρον, tolle, ἄραμι, ἄρω, ἄραι, ἄρας; cum ὁπό, ἀπάρας. Quod etiam in aoristis secundis fit. ἤρον, ἤρόμην, ὄροίμην, ἄρωμαι. præt. aēt. ἤρα: pass. ἤραμαι: plusquam perf. ἤραμην, ἤρασο, ἤρατο: unde per pleonasmum ω, ἄωρετο, pependerat. aor. 1 pass. ἤρεθην: Imper. ἄρεθι, tollere. præt. med. ἤρα, ὅ repetitione Atticā, ἄρηρα.

ἈΛΙΣΚΩ, capio. fut. 1 aēt. ἀλώσω: fut. med. ἀλώσομαι: præt. aēt. ἤλωκα, Atticè ἐάλωκα: pass. ἐάλωμαι, ab ἀλόω. At aor. 2 aēt. ἤλων, Atticè ἐάλων: Imper. ἄλωθι: Opt. ἀλόην, Atticè ἀλάην: Infinit. ἀλώναι: Particip. ἀλῶς, ἀλόντῃ: ab inusit. ἄλωμι tertia conjugationis verborum in μι, absque reduplicatione. Omnes porro aor. 2 significationis passivæ sunt sub activa terminatione.

ἈΝΑΛΙΣΚΩ, consumo. fut. ἀναλώσω: præt. ἀνήλωκα, ὅ ἀνά-

ἀνάλωκα *sine augmento*, ὅ ἡνάλωκα. ὅ *in pass.* ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι, ἡναλώμην: *aor.* 1 *aet.* ἀνήλωσα, ἡνάλωσα ὅ ἀνάλωσα, *ab ἀναλώω*; *unde Imperf.* ἀνάλεν, ὅ *Infinit.* ἀναλέν, *cum Particip.* ἀναλέμεν ὅ.

ἈΜΑΡΤΑΝΩ, pecco. ἀμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι: *aor.* 2 *aet.* ἡμαρτον (ροῖι. ἡμῆροτον, peccavi, *ut ab ἀμβροτέω*) *Inf.* ἀμαρτεῖν. *Part.* ἀμαρτῶν: *ab inusitato ἀμαρτίω.*

ἈΜΦΙΕΝΝΤΜΙ ὅ ἀμφίεμαι, induo. *fut.* ἀμφιέσω, ὅ *poëtice* ἀμφιέσσω, induam. *aorist.* 1 ἡμφιέσα, indui; *Est autem compositum ab ἀμφι ὅ ἔω, seu ἰέω. hinc ἱέμαι, ὅ compositum ἀμφιέμαι, ὅ per quartam conjugationem ἀμφιέννυμι ab ἀμφιεννύω; quæ omnia ab ἔω, tamquam ab origine manant. prat. pass.* ἡμφιέσμαι, indutus sum. ὅ ἡμφίεμαι *cum duplici augmento:* ἔω, ἱέσω, ἱέκα. *pass.* ἱέμαι: *augetur enim per ei: hinc cum ἀμφι, ἡμφιέμαι, ἡμφιεμὲν ὅ, indutus, ὅ ἡμφιεσμὲν ὅ.*

*Observandum est autem, verba in ννύω ὅ ννυμι sumere sua tempora à verbis in ἔω vel ἄω vel ὠω: quod cognoscere poteris ex vocali proximè antecedente duplex illud vñ. Nam ἐννύω, ἐννυμι, vestio, sua tempora sumit ab ἔω: ζεννύω, ζεννυμι, ferveo, à ζέω: κρεννύω, κρεννυμι, saturo, à κρέω: σβέννυμι, σβεννύω, extinguo; à σβέω: σορεννύω, σορέννυμι, sterno, à σορέω; quia in his ante duplex illud vv reperitur e. At κρεθννύω, κρεθννυμι, misceo, à κρεθίω, κρεθίσω, ἐκρέθισα, ὅ *per syncopen* κρεθίσω, *prat.* κέκρεθκα: *pass.* κέκρεθμαι ὅ *sine syncope* κέκρεθσμαι, *addito σι* κρεμαννύω, κρεμάννυμι, suspendo, à κρεμάω. πεταννύω, πετάννυμι, expando, à πετάω, πετάσω, ἐπέτασα. σκεδαννύω, σκεδάννυμι, dispergo, à σκεδάω. sumunt hæc, tempora à verbis in ἄω, quia a habent ante vv duplex.*

Sequentia verò à verbis in ὠω, vel ὀω, quia ω habent. ζωννύω, ζώννυμι, cingo, ab inusitato ζῶω, ζῶσω, ἔζωσα, prat. aet. ἔζωκα; *pass.* ἔζωσμαι, cinctus sum (*unde verbale ζῶσμα, ὅ abjecto σ, ζῶμα, cingulum*) *aor.* 1 ἐζώθη, ἐζώθης, ἐζώθη. ῥωννύω, ῥώννυμι, valco, à ῥάω, ῥάσω, ἔρῳσα, ἔρῳκα, ἔρῳμαι: *aor.* 1 ἐρῳθή, ῥάθη.

ῥώθλω. *ερωωννύω, ερωώννυμι, sterno, ab inusitato ερώω, ερώσω, ε-
 ρωασα, ερωασα, ερωασμαι, stratus sum, εςρωθήν. χωννύω, χώννυμι,
 fodio, aggerem facio, à χῶω seu ποτίης χόω, χώσω, έχωσα,
 κέχωκα, κέχωσμαι, κέχωσται, κέχωσται. χρωννύω, χρώννυμι,
 coloro, à χρώω, sive χρώω, χρώσω, έχρωσα, κέχρωσμαι; unde
 χρώμα, color, abiecto σ prateriti; ὅ χρώσις, coloratio.
 Eadem est ratio compositorum ex his omnibus.*

Α'ΝΑΪΝΟΜΑΙ, renuo, recuso. *perf. ἀνήνημαι, ἀνήνησαι,
 ἀνήνηται, quasi ab ἀναινέω, ex ἀνά ὅ ἀινέω. hinc aor. I med.
 ἠνήνάμην, repudiavi, cum duplici augmento.*

Α'ΝΟΪΓΩ, aperio. *ab ἀνά ὅ οἶγω. fut. οἶξω, ἀνοίξω: aor. I
 ὤξα, Atticè ἔωξα, ἀνέωξα: prat. aēt. ἀνέωχα: pass. ἀνέωγμαι:
 aor. I ἀνεώχθην ὅ ἠνέωχθην, ὅ per syncopen ἀνῶχθην, a-
 pertus sum, poetice ἀνῶχθην. prat. med. ἀνέωγα, ἀνωγα ὅ
 ἠνέωγα, cum augmento triplici.*

Α'ΠΟΔΕΪΝ, ὑπολλύω, ὑπόλλυμι, pereo, perdo. *fut. ὑπολῶ,
 vel ὑπολέσω: hoc ab ὑπολέω, illud ab ὑπόλλω, composito ex
 ὑπό ὅ ὀλλω: fut. ὀλῶ, perdam, prat. med. ὤλα, ὅ repetitione
 Atticè ἔλλωλα, cum ὑπό, ὑπόλλωλα. Partic. ὀλλῶς, ὑπολλῶς.
 in prat. aēt. ἀπώλεκα, ὑπολλώλεκα. aor. 2 aēt. ἀπῶλον, med.
 ὠλόμην, ἀπαλόμην: unde Opt. ἐλοίμην, ὑπολοίμην.*

Α'ΠΕΣΚΛΗΚΑ, indurui, ἀπεσκληκέναι, ἀπεσκληκώς, *ab in-
 usitato ὑποσκληάω prat. simplex est, ἐσκληκα. aor. 2 Ind. ἐσκλην.
 Opt. σκληαίην, ὅ Infin. σκληῖναι, à σκληῖμι, Thema usitatum est
 σκέλλω seu σκάλλω, exsicco, arefacio, fut. σκαλῶ: aor. I ἐσκα-
 λα ὅ ἐσκηλα: hinc aor. Æolicus σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε,
 arefecerim, induruerim.*

Α'ΡΕΣΚΩ, fut. ἀρέσω: aor. I ἤρεσα: *ab inusitato ἀρέω, placeo.*

Α'ΥΞΕΝΩ, ἀυξάνω, cresco, augeo, fut. ἀυξήσω: aor. I ἠύξη-
 σα; prat. pass. ἠύξημαι, velut ab ἀυξέω.

Α'ΠΟΨΗ, sufficit, imperson. per apocopen, pro ὑπόχρησι,
 à verbo inusitato ὑπόχρημι. *impers. ἀπέχρη, sufficiebat. fut.
 ὑποχρήσεται, sufficiet. aor. I ἀπέχρησε, suffecit. Infin. pres. ὑπο-
 χεῖν, sufficere: ὑποχρήσθην, satis fore: ὑποχρῶν, sufficiens.*

B

ΒΑΙΝΩ, vado. *fut.* βήσω : *med.* βήσμεν : *aorist* 1 αἶτ. ἔβησα, *med.* ἐβησάμεν : *prat.* αἶτ. βέβηκα, à βάω. *aorist* 2 per omnes modos à βῆμι. Hinc Indic. ἔβην. Sic καταβαίνω, descendo, κατέβην, ἀναβαίνω, adscendo, ἀνέβην : Imper. βῆθι, vade. κατέβαθι, descende, ἀνάβαθι, adscende, per α, pro κατέβηθι ; per apocopen κατάβα, ἀνάβα, sicut ἀνάπα, resurge, pro ἀνάστηθι. Opt. βαίτω. Subjunct. βῶ, βῆς, βῆ. Infinit. βῶμαι : Part. βὰς, βᾶσα, βάν.

ΒΑΛΛΩ, jacio. βαλῶ (ὅτ' ποëticè βαλλήσω, quasi à βαλλέω) *prat.* αἶτ. βέβληκα. *pass.* βέβλημαι : *aor.* 1 ἐβλήθην, jactus, projectus sum : *fut.* βληθήσμαι ; quasi à βλέω.

ΒΙΒΡΩΣΚΩ, edo. βρώσω : ἔβρωσα, βέβρωκα, ab inusit. βρόω. Nam quaedam barytona reduplicationem habent, ut in Cap. XVIII dictum est.

ΒΙΟΩ, vivo. *fut.* 1 βιώσω. *med.* βιώσμεν, *aor.* 1 ἐβίωσα. *prat.* βεβίωκα. unde *pass.* βεβίωται, ὅτ' τὰ βεβιωμένα. *aor.* 2 Ind. ἐβίωv. Imperat. βίωθι, vive : Optat. βίοιτω, ut δόιτω : ὅτ' βιώτω, ut δάωτω. Infinit. βιῶναι, Particip. βιῶς, βιόντ', à βίωμι.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, volo, βυλήσμαι, βεβέλημαι, ἐβυλήθην, Atticè ἡβυλήθην, tamquam à βυλέομαι. Vide Cap. XVII.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, germino. *fut.* βλαστήσω. *aor.* 1 ἐβλάστησα. *prat.* βεβλάστηκα. *aor.* 2 ἐβλαστον : Particip. βλαστών, à βλαστέω.

Γ

ΓΑΜΕΩ, uxorem duco, *fut.* γαμήσω : *aor.* 1 ἔγημα, Infinit. γῆμαι : Part. γήμας, à γάμω. dicitur etiam *aor.* 1 ἐγάμησα : perf. αἶτ. γεγάμηκα, *pass.* γεγάμημαι : *aor.* 1 *pass.* ἐγαμήθην, nupta sum.

ΓΗΡΑΣΚΩ, senesco, γηράσω, à γηράω. vide Cap. XVIII.

ΓΙΝΟΜΑΙ ὅτ' γίνομαι, fio, sum. *fut.* 1 *med.* γήήσμαι. *prat.* *pass.* γεγῆνμαι. *aor.* 1 ἐγῆνθην. *fut.* 1 γήνηθήσμαι. *aor.* 1 *med.* ἐγῆνσάμεν : *aor.* 2 ἐγῆρόμεν, ἐγῆς, ἐγῆετο (per syncopen ἐγῆτο, ὅτ' sine augmento γῆτο) à γῆεομαι. *prat.* *med.* γέγονα, γέγονας. *aor.* 1 *med.* ἐγῆνάμεν : Partic. γῆνάμεν ὅτ' *fut.* 1 *med.* γῆῶμαι,

ἡρώμεαι, à γείνω. Dicitur etiam ἡρώω per duplex vv. Hinc aor. 1 aēt. ἐῤῥήνησα, med. ἐῤῥήνησάμην, ἐῤῥήνησατο, & facta syncope, ἐῤῥήνατο, & ἡρώνατο, ablato augmento. Sumis igitur γίγνομαι sua tempora à tribus, ἡρώεσθαι, γείνω, ἡρώάω.

ΓΙΝΩΣΚΩ, cognosco. fut. 1 med. γνώσομαι, prat. aēt. ἐγνώκα, pass. ἐγνώσθην aor. 1 pass. ἐγνώθην. Infinit. γνωθῆναι. Part. γνωθῆς; fut. 1 γνωθήσομαι: à γνώω. Sed aor. 2 Indic. ἐγνων. Imperat. γνώθι, nosce. Infinit. γνῶναι. Part. γνῶς, à γνώω inusitato. Sic ἀναγνώσκω, lego, ἀναγνώσκω, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων. prat. pass. ἀνέγνωσθην. Sic κατέγνωσκω, condemno, improbo.

Δ

ΔΑΙΩ, scio, divido, depascor. δαήσω & δαήσομαι, à δαίω: unde etiam prat. aēt. δεδάηκα (Ionicè δέδαα, & pass. δεδάημαι, cum aorist. 2 pass. ἐδάην, δαλῶμαι, δαείς) At fut. med. δάσομαι, prat. pass. δέδασθην, aor. 1 ἐδάθην; sunt à δάζω.

ΔΑΚΝΩ, mordeo. fut. δήξω: aor. 1 ἐδήξα: aor. 2 ἔδακον: prat. pass. δέδηγμαι: aor. 1 ἐδήχθην, morsus sum. & sic de ceteris temporibus, velut à δήκω.

ΔΕΙΚΝΥΩ & δείκνυμι, ostendo. fut. δείξω: aor. 1 ἔδειξα: prat. aēt. δέδειχα, pass. δέδειγμαι: aor. 1 ἐδείχθην: fut. 1 δειχθήσομαι: ab inusitato δείκω, & ita deinceps etiam in compositis: κατέδεικνυμι, ἠπιδείκνυμι, demonstro; ὑποδείκνυμι, suggero.

ΔΑΡΤΑΝΩ, dormio. fut. 1 med. δαρθήσομαι: aor. 2 aēt. ἔδαρθον: Infinit. δαρθεῖν: ab inusitato δαρθέω, Poët. ἔδεγθον, δεγθεῖν, δεγθών.

ΔΕΩ, ligo. fut. δέσω & δήσω, aor. 1 ἔδησα, prat. aēt. δέδεκα, ligavi, & δέδηκα: pass. δέδεμαι (hinc ἐδέθην, ligatus sum) & δέδημαι, ἀναδέδημαι (à quo verbale ἀνάδημα, redimiculum) Ἀφάδεδημα, Ἀφάδημα, diadema, corona.

ΔΕΟΜΑΙ, rogo. δεήσομαι: perf. δεδέημαι: aor. 1 pass. ἰδέηθην: à δεέσθαι.

ΔΕΙΔΩ, timco. fut. 1 δέσω: aor. 1 ἔδεισα: prat. aēt. δέδεικα.

κα. *med.* δέδοικα, *pro* δέδοικα, *euphonia caussa*; *Ionice* δέδια, *unde* δεδιέναι & δεδιώς (*Iones enim ex communi praeterito auferunt κ, & penultimam corripiunt*) δέδοικα, timui, δέδια: *aor.* 2. *Imper. pass.* δῆδιθι & δείδιθι *pro* δεδίγηθι, à δεδίττομαι, *territus seu territor, attonitus sum.*

ΔΙΔΑΣΚΩ, doceo. *fut.* διδάξω: *aor.* 1. ἐδίδαξα: *prat. aēl.* δέδισα: *pass.* δεδίδαγμα: *aor.* 1. ἐδίδαχθην: *ab inusitato* διδάχω.

ΔΙΔΡΑΣΚΩ, fugio, *fut.* διδράσω, à δροῶ, *sed servata reduplicatione praesentis.* *Aor.* 2. *aēl.* διέδραν, fugi, *pro* διέδρω, διέδρουν, *fugerunt: Opt.* διδραίω: *Infin.* διδράναι: *Part.* διδράς, διδράντ; à διδρήμι.

ΔΟΚΕΩ, appareo, videor, puto. *fut.* δοκήσω, & δόξω, *aor.* 1. ἔδοξα: *prat. pass.* δέδογμα, (*unde* δόγμα) *ab inusitato* δόχω.

ΔΥΝΩ, subeo. ingredior. *fut.* δύσω: *prat.* δέδυκα: à δύω. *Sed aor.* 2. ἔδω. *Infin.* δύναι. *Part.* δύς, δύντ, à δδμι *inusitato.*

E

ΕΔΩ, edo. *perf.* ἔφα, *Atticè* ἔδηκα & *per pleonasmum* ἐδήδοκα: *prat. med.* ἔφα, *Atticè* ἔδηφα. *Part.* ἐδηθώς, qui edit. *fut. med.* ἔδομαι, *edam, pro* ἐδέμμαι: *ut* φάγομαι, *edam; πίομαι, bibam.*

ΕΘΕΛΩ, volo. *fut.* ἐθελήσω: *aor.* 1. ἐθέλησα: *velut* *ab* ἐθελέω.

ΕΘΩ, assuefio. *prat. med.* ἔωθα, *solitus sum, consuevi, pro* εἶθα.

ΕΙΔΩ, scio, video. *fut.* 1. *med.* εἴσομαι, *vel* ἴσομαι, *remoto* ε. *fut.* 1. *aēl.* εἴσσω *vel* ἴσσω, *sciam. hinc praesens* εἶσκω *seu* ἴσκω, *scio.* *aor.* 1. εἶσα: *med.* εἰσάμην, & *Atticè* εἰσάμην. *hinc* εἰσάμενος. *prat. med.* οἶδα, (*nam ei mutatur in illo* *prat. in* οἰ) *aor.* 2. *aēl.* εἶδον, *poëtice* ἴδον (*quod etiam extra indicativum servatur: ἴδε, vide, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών*) *Optativi praesens* εἰδέιλω: *Subjunct.* εἰδῶ: *Infin.* εἰδῆναι, *ab* εἶδημι. *Aliud futurum est, εἰδήσω ab* εἰδέω: *perf.* εἶδηκα: *plusquam perf.* εἰδῆκων: *Part.* εἰδῆκως; & *syncope factâ.* *perf.* εἶδα, *plusq.* εἶδεν, *Atticè* ἤδεν,

ἦδεν, *mutato ei in η. Part. εἰδώς, εἰδότες.*

ΕΡΟΜΑΙ, interrogo. *fut. ἐρήσωμι; aor. 2 med. ἠρόμην; εἰρόμην autem imperf. est à poët. εἶρομαι.*

ΕΡΧΟΜΑΙ, venio, accedo. *fut. med. ἐλδύσωμι, veniam, Poëtis aequè ac Oratoribus usitatum. Aor. 2 aët. ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθε; ὅ φατὰ syncope, ἤλθεν, ἤλθες, ἤλθε. Infinit. ἐλθεῖν (Poëtis utroque hoc aoristo, Oratores posteriore tantum utuntur) perf. aët. ἤλδκα, med. ἤλδθα: Atticè ἐλήλυκα, ἐλήλυθα: plusquam perfectum, ἐληλύκειν, ἐληλύθην. omnia ab inusitato ἐλεύθω.*

ΕΥΡΙΣΚΩ, invenio. *fut. εὐρήσω. prat. aët. εὐρηκα: pass. εὐρημαι, aor. 1 εὐρέθην, inventus sum. Aor. 1 aët. εὐρον. omnia ab inusit. εὐρέω.*

ΕΨΩ, habeo, *fut. ἔξω. prat. ἔχκα, à χέω: aor. 2 ἔχον ὅ ἔχον, ἔχεις, aor. 2 Imper. χεῖς, habe (ἐπέχω inhibeo, ὀπίχες) à χῆμι, cuius prat. pass. est ἔχεμαι, ἔχεσαι, ἔχεται, à quo regulariter formatur ille aoristus ἐχέθην, de quo in Barytonis: ἔχῃμι verò fit ab ἔχκα.*

ΕἶΝ, induo, vel colloco. *aor. 1 εἶσα: augetur enim per ei. prat. εἶμαι: hinc εἶμα, vestis; ὅ rejeçto ε, ἱμάτιον, vestimentum, de quo diximus jam supra in Ἀμφιέννυμι.*

H

ΗΚΩ, venio. *futur. ἦξω, aor. 1 ἦξα: cetera suppledat ei synonymum ἵκωμι.*

ΗΝ, dicebam, *imperf. à φημι, dico. In imperf. ἔφην, ablatoque augmento cum φ, ἦν, ἦς, ἦ, dicebam.*

Θ

ΘΕΛΩ, volo, θελήσω, ἐθέλω; *velut à θελέω.*

ΘΝΗΣΚΩ, morior, sumit sua tempora à θείνω, θνάω, τέθνημι, ὅ θνέω, *fut. 2 med. θανέμην; aor. 2 aët. ἔθανον: aor. 2 med. ἔθανόμην, à θείνω, prat. τέθνηκα, mortuus sum, à θνάω. Ionicè τέθναα, ut βέβηκα, βέβαα, de quo supra. Imperat. τέθναθι, morere, τεθνάτω, moriatur: Optat. τεθναίω, Infinit. τεθναῖναι, Part. τεθνάς, à τέθνημι, verbo reduplicato per ε.*

Prater-

Præteritum Bæoticum est τέθνεκα, ut τέθεικα, à θνέω, τέθνημι, prima conjugationis verborum in μι: Ionicè τέθνεα. Partic. τεθνηώς, & ablato ι, τεθνεώς, pro quo usurpant etiam Poëta τεθνηώς, mortuus. Invenitur etiam paullo post fui. τεθνήξομαι, iam iam moriar.

I

ἸΚΝΟΥΜΑΙ, venio. *fui. ἴξομαι (à quo sit præsens ἴξω, venio: imperf. ἴξον) aor. 2 med. ἰκέμην: præter. pass. ἴγμαι, unde ἀφῖγμαι, ab ἀφικνεῖμαι, venio, pervenio: omnia ab ἴκμαι.*

ἸΛΑΣΚΟΜΑΙ, placo, *futur. 1 med. ἱλάσσομαι: aor. 1 ἱλασάμην: ab ἱλάομαι.*

ἸΠΤΑΜΑΙ, volo, volas, *secunda in μι: fut. πήσομαι, à πιάω. aor. 2 act. ἐπίπλω, volavi, ἐπίης, ἐπῆ. Optat. πιαίω. Infin. πιλῶαι: Part. πιάς: aor. 2 med. πιάμην. Infin. πιάσθαι. Part. πιάμεν, & αποπιάμεν, avolans. Indicat. ἐπιόμην, Opt. πιοίμην, Infinit. πιέσθαι, Partic. πιόμεν, videntur per syncopen facta ex πέτομαι.*

K

ΚΑΘΕΖΟΜΑΙ, sedeo, *ex καθ- & ἕζομαι. fut. 2 καθεδῶμαι, juxta regul. de aor. & futur. 2, quarta conjugat. traditam.*

ΚΑΪΩ, vel ΚΑΩ, uro: *futur. καύσω: aorist. 2 pass. ἐκάην, ustus sum.*

ΚΑΛΕΩ, voco. *fut. καλέσω, καλήσω. aorist. 1 ἐκάλεσα: perf. κέκληκα, per sync. ex κεκάληκα: pass. κέκλημαι, κέκληται, κέκληται, vocatus est. aor. 1 ἐκλήθην.*

ΚΑΜΝΩ, laboro. *fut. 1 & 2 καμῶ: aorist. 2 ἐκαμον, unde med. καμῶμαι & ἐκαμόμην. perf. act. κέκμηκα pro κεκάμηκα.*

ΚΛΑΪΩ, clango. *fut. κλάγξω, à κλάγγω: poetice κελάγξω. aor. 1 ἐκλαγξα, perf. κέκλαγχα. aor. 2 ἐκλαγον, præter. med. κέκληγα pro κέκλαγα. Partic. κέκληγώς, κέκληγότης.*

ΚΡΑΪΝΩ, perficio. *fut. 1 κρηνώ: aorist. 1 ἐκρηνα, Attice ἐκρίνω. Imperat. κρήνων, κρήνάτω, perfice, exsequere,*

K k

sed

sed κρήνω, quasi à κραινώ.

ΚΡΕΜΑΜΑΙ, pendeo. *Infinit.* κρέμασθαι. *Part.* κρεμάμενος. *fut.* κρεμάσμαι, à κρεμάομαι.

Λ

ΛΑΜΒΑΝΩ, accipio. λαμβάνω, lateo: λαγχάνω, fortior; & similia, unde sumant tempora sua, diximus jam supra, Cap. XVIII.

Μ

ΜΑΝΘΑΝΩ, disco. μαθήσω, ἐμάθησα, ἔμαθον, μεμάθηκα, tamquam à μαθέω.

ΜΑΧΩΜΑΙ, pugno. *fut.* 1. *med.* μαχέσομαι & μαχήσομαι: unde *aor.* 1. ἐμαχεσάμην & ἐμαχησάμην. *futur.* 2. μαχῆμαι: *prat. pass.* μεμάχημαι: omnia velint à μαχέομαι.

ΜΕΪΡΩ, divido, partior, μερίζω: item particeps sum, fortior. *prat. med.* ἔμμορε, factum per metathesin, pro μέμορε (ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est) *pass.* μέμαρμαι & εἰμαρμαι. εἰμαρται, fato decretum est: εἰμαρμένη, fatum.

ΜΕΛΕΙ, impersonale, curæ est. *fut.* μελήσει, *aorist.* 1. ἐμέλησε, curæ fuit. *prat.* μεμέληκε, & syncope poetica, μέμηκε. dicitur & μέλεται, μελήσεται, μελέσω, μεμελημένος, tamquam à μελέομαι.

ΜΙΜΝΗΣΚΩ, μιμνήσκομαι, in memoriam revoco. *fut.* 1. μνήσω, μνήσμαι. *aor.* 1. *med.* ἐμνησάμην *prat. pass.* μέμνημαι; *aor.* 1. ἐμνήθην: *fut.* μνηθήσμαι, *assumptio* σ, à μνάομαι. Sic ἀναμιμνήσκω, recordor, ἀναμνήσμαι.

Ο

ΟΪΖΩ, oleo *fut.* 1. οἰήζω vel ὀζέσω. *aorist.* 1. ὠζεσθαι. *prat. act.* ὠζηκα: *med.* ὠδα, Atticè ὀδωδα: velint ab ὀζέω.

ΟΪΟΜΑΙ vel οἶμαι, puto. *imperf.* ὀρίμην & ὀρίην: *fut.* οἰήσμαι: *perfect.* ὤκημαι, ὤκηται, ὤκηται: *aor.* 1. ὤκηθην, ὤκηθης: tamquam ab οἰέομαι. Poëtis etiam οἶω usitatum.

ΟΪΧΟΜΑΙ, abeo. *fut.* οἰχήσομαι, ab οἰχέομαι: *aorist.* 2. *med.* ὠχόμην, ὠχε, ὠχετο.

ΟΛΛΑΤΩ

ΟΛΛΥΩ, ὀλλυμι, perdo. *Vide supra in Απολέω.*

ΟΜΝΥΩ, ὀμνυμι, juro. fut. 1 ὁμόσω: aorist. 1 ὤμοσα: prat. ὤμοκα, Attice ὁμώμοκα: futur. 2 med. ὁμῶμαι, ab inusitato ὁμόω.

ΟΠΤΑΝΟΜΑΙ, ὀπλομαι, video. fut. ὀψομαι: prat. med. ὤπα, Attice ὅπωπα: pass. ὤμμαι: aorist. 1 pass. ὤφθην, ὤφθης, ὤφθῃ; fut. ὀφθήσμαι.

ΟΦΕΙΛΩ, debeo, ὅ per syncopen ὀφλω. fut. 1 ὀφείλῃσω, ὀφλήσω; prat. aet. ὤφειλκα ὅ ἄφληκα, ab ὀφείλέω ὅ ὀφλέω. aor. 2 aet. ὤφειλον, ab ὀφείλω; ὅ ὤφελον, ὤφλον, ab ὀφείλω. Sumitur etiam pro adverbio: ὤφελον seu ἔφελον, utinam ego; ὀφελε, utinam ille.

Π

ΠΑΣΧΩ, ratio. fut. πείσμαι, pro πήσμαι, ab inusitato πήθω, a quo ὅ aor. 2 ἔπαθον. Infin. παθεῖν, Part. παθὼν, prat. med. πείπονθα, quasi à πένθω; Part. πεπονθώς, πεπονθότῳ.

ΠΙΝΩ, bibo. fut. πώσω: prat. πέπωκα, à πόω. aor. 2 ἔπον, ὅ fut. 2 med. πίομαι, pro πιῶμαι, à πίω. aor. Imper. πιθι, bibe: nam πῖε adsciscit syllabam θι, πῖεθι; hinc per crasin πιθι. Dicitur etiam πῶθι, à πῶμι, ὅ per apocopen πῶ, bibe.

ΠΙΠΡΑΣΚΩ, vendo. fut. 1 πράσω; aor. 1 ἔπρασα, prat. aet. πέπρακα. pass. πείπραμαι. aor. 1 pass. ἐπράθην. Omnia per syncopen ex περῶω.

ΠΙΠΤΩ, cado. πλώσω, ἔπλωσα, πέπλωκα, πεπλωκώς, ὅ crasi φαῖά, πεπλώς, πεπλιῶτῳ, πεπλιῶσα; τὸν πεπλιῶτα, ὅ interposito ε, τὸν πεπλιεῶτα. aor. 2 ἔπεσον, πέσοιμι, πεσεῖν, πέσων, à πεσῶ, ὅ aor. 1 ἐπέσῃσα (hinc ἔπεσαν, ceciderunt, tertia pluralis, pro ἐπέσησαν) fut. 1 Doricum πεσεῖμαι, usitatum est pro πέσῃμαι à πέτω.

ΠΥΝΤΑΝΟΜΑΙ, audio, sciscitor. fut. 1 med. πώσωμαι. aor. 2 ἐπυθόμην, à πώθω. prat. pass. πέπυσμαι, pro πέπυσμαι, abjecto ε: ut sit etiam in verbalis ἀφυκτῳ, inevitabilis

vitabilis, pro ἀφαικτο, à φάγω, fugio.

P

ΠΕΨΩ, fluo. fut. ψήσω. aor. 1. ἔψα : aor. 2. pass. ἐψύην, ab αἰτιο ἐψύον, velut à ψάω. (at fut. ψήσω, perf. ἐψύηκα; tamquam à ψύω) Eadem est ratio compositorum : διψήρην, influo; διψήρην, diffluo, per geminum ψ.

ΡΗΓΝΥΩ, ρήγνυμι, rumpo. fut. ρήξω. aor. 1. αἰ. ἔρηξα. aor. 2. pass. ἐρράγην. Infin. ραγῆναι. Partic. ραγείς : prat. med. ἔρρωγα, ruptus sum, pro ἔρηγα, sic διέρρωγα, diruptus sum, ἐρρώγας, διερρώγας, à ρήσω.

Σ

ΣΒΕΝΝΥΩ, σβέννυμι, à σβέω, exstinguo. fut. αἰ. σβέσω. med. σβέσμεν. aor. 2. ἔσβην, vel αἰτιος à σβῆμι, vel passivus à σβέω. aor. 2. αἰ. ἔσβην, exstinxi. Dicitur etiam σβήσω pro σβέσω; hinc aor. ἔσβησα; ὅ Part. prat. ἐσβηκώς.

ΣΕΥΨΩ, concito, fugo. aor. 1. αἰ. ἔσψα. aor. 1. pass. ἐσψήην, pro ἐσδψήην. prat. pass. ἔσψμεν, per hyperthesin, pro ἐσψμεν.

ΣΚΑΛΛΩ, sive σκέλλω, vide supra in Α' πέσκληκα.

ΣΠΕΝΔΩ, libo. fut. 1. σπείσω : aor. 1. ἔσπεισα. prat. αἰ. ἔσπεικα, pass. ἔσπεισμεν : aor. 1. pass. ἐσπείδην : ab inusit. σπείδω. Nam Æolicè pro vocali postpositivâ diphthongi ponitur consonans : σπείδω, σπένδω : σπείρω, σπέρρω, semino.

ΣΤΕΡΙΨΚΩ fut. στερέσω ὅ στερίσω : aor. 1. ἐσέρησα : prat. αἰ. ἐσέρηκα : pass. ἐσέρημεν : aor. 1. pass. ἐσερήθην : fut. 1. pass. σερεθήσμεν, à στερέω, privo.

ΣΧΕΩ inusitatum, vide in ἔχω.

T

ΤΕΜΝΩ, secō. fut. 1. τεμῶ. aor. 2. ἔτεμον ὅ ἔταμον : med. ἐτεμόμην : fut. 2. τέμω. Sed fut. τηήσω; perf. αἰ. τέτμηκα, pass. τέτμημεν, aor. pass. ἐτμήθην, secus sum : Part. τηηείς, ab inusitat. τηάω. Præterea fut. 1. τηήσω, aor. 2. ἔτμαγον, pass. ἐτμάγην, cum Partic. τμαγείς, à τηήγω derivantur.

ΤΙΚΤΩ, pario. fut. αἰ. τέξω, med. τέξομεν : prat. αἰ.

τέ-

τέτεχα; *pass.* τέτεγμαι: unde *aor.* 1 ἐτέχθην, ὅ *fut.* τεχθήσμαι; *prat.* *verò med.* τέτοκα; *aor.* 2 αἶ. ἔτεκον, *med.* ἐτεκῶμεν, *ab infinitivo* τέκω.

ΤΙΝΩ, solvo. *fut.* τίσω: *prat.* αἶ. τέτικα, *pass.* τέτιμαι, ἀ τίω.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ, vulnereo. *fut.* 1 τρώσω: *aor.* ἔτρωσα. *prat.* αἶ. τέτρωκα, *pass.* τέτρωμαι: *aor.* ἐτρώθην. *fut.* *pass.* τρωθήσμαι: *ab infinitivo* τρώω.

ΤΡΕΧΩ, curro. *fut.* θρέξω. *prat.* δεδράμηνκα, ἀ δραμέω: *aor.* 2 ἔδραμον: *fut.* 2 *med.* δραμῶμαι, *cursam*: *prat.* *med.* δέδρομα, *cucurri*: ἀ δρέμω.

ΤΡΩΓΩ, comedo: *aor.* 2 ἔφαγον, ἀ φήγω: *fut.* 2 *med.* φάγομαι, *sine circumflexo*; *ut* πίομαι, ἔδομαι. *Habet tamēn verbum hoc, sunt quoque aoristum, ἔτετραγον, τετραγῶν.*

ΤΥΓΧΑΝΩ, sum, adipiscor. *fut.* τώξομαι. *aor.* 2 ἔτυχον, ἀ τώχω. *prat.* τετύχηκα, ἀ τυχέω. *Tertia persona prat. perfecti pass.* τέτυκται, est, paratus est, pro τέτρεκται, *ablato e. plusquam perfectum* ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο.

ΤΛΗΜΙ ὅ τέτλημι, ἀ τλάω, tolero, sustineo. *fut.* τλήσω. *prat.* τέτληκα. *aor.* 2 ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, toleravi. *Imp. prat.* τέτλαθι ὅ τέτλα, tolera. *aor.* 2 τλήθι. *Opt. prat.* τετλαίω: *aor.* 2 τλαίω. *Infinit. pres.* τετλάναι: *aor.* 2 τλήωαι, *Part. aor.* 2 τλάς, τλάντῳ.

Υ

ΥΠΙΣΧΝΑΤΜΑΙ, promitto. *fut.* 1 *med.* ὑποχθήσμαι, *prat. pass.* ὑπέσχημαι, *promisi*: *aor.* 1 *pass.* ὑπέσχεθην. *aor.* 2 *med.* ὑπεσχόμην, *omnia ab υποσχομαι.*

Φ

ΦΕΡΩ, fero. *fut.* οἶσω, *ab οἶω.* *aor.* 1 ἤνεγκα; *Infinit. ἐνέγκαι*: *Part. ἐνέγκας*: *aor.* 2 ἤνεγκον: *Infinit. ἐνεγκῶν*: *Partic. ἐνεγκῶν, ab ἐνέγκω.* *prat. med. Atticum, ἐνήνοχα, ab ἐνέχω.* *aor.* 1 *pass.* ἠνέχθην. ὅ eadem est ratio compositorum: ἀναφέρω, efferō, referō: κατέφέρω, defero; μετέφέρω, transfero. *Rursus ἀ φέρω fit φερέω: hinc φεῖμι, φεῖσω, ἐφεύξα, φησα,*

φῆσα, aor. 2 Imper. φῆς, fer; εἰς φῆς, infer, admitte; ἐκφῆς, effer.

ΦΑΣΚΩ, dico, à φάω, imperf. ἔφασκον, dicebam. fut. φήσω.

ΦΘΑΝΩ, prævenio, anteverto. fut. 1 φθάσω: aor. 1 ἔφθασα: prat. ael. ἔφθακα, ab inusitato φθάω. Sed aor. 2 ἔφθην: Optat. φθαίω: Subjunct. φθῶ: Infin. φθῆναι: Part. φθᾶς: tamquam à φθῆμι.

X

ΧΑΙΡΩ, gaudeo. fut. 1 ὦ 2 χαρῶ, aor. 2 ἔχαρον, pass. ἐχάρην, med. ἐχαρόμην: perf. med. κέχαρθ. At fut. χαρήσω vel χαρήσομαι, prat. κεχάρηκα, à χαρέω.

ΧΑΣΚΩ, dehisco. fut. χανῶμαι, prat. med. κέχηναι, aor. 2 ἔχανον, à χαίνω.

ΧΕΩ, fundo. fut. χέσω. aor. 1 ἔχθα ὦ ἤχεα. Imperat. χέον, ἐκχεον, effunde. Infin. χέαι, ἐκχέαι, effudisse. Part. ἐκχέας. aor. 2 ἔχεον. fut. 2 χεῶ, ἐκχεῶ, effundam.

Ω

ΩΘΕΩ, pello. fut. ὠθήσω. Sed fut. ὦσω: aor. 1 ὦσα, At-
tunc ἔωσα: pass. prat. ἔωμαι, aor. 1 ἐώδην, sunt ab ὦθω.

APPENDIX

De notis arithmeticiis Græcorum.

Primus modus exarandi notas arithmeticas est, ut litteræ singulæ, pro ordine quem obtinent in alphabeto, numerum aliquem designent: Itaque A valet unum: B autem duo: Γ tria: Δ viginti quatuor. Et sic in cæteris. Atque hac ratione Homerici libri distinguuntur. Et hunc numerandi modum adhibuerunt alij quoque Græcorum in distributione suorum librorum.

Secundus numerandi modus dividit litteras in tres classes.

Prima ab α ad θ unitates significat.

Secunda ab ι ad π decusses.

Tertia à ς ad ω centurias.

Cùm autem contineant singulæ classes octo litteras dumtaxat, & non plures (sunt enim tantum 24 litteræ apud Græcos) opus verò sit novem notis ad unitates omnes, decusses, & centurias totidem designandas; primæ classi sexti numeri notam hanc (ς') secundæ, quæ nonaginta ostenderet, hanc aut similem (ς') Tertiæ, quæ nongenta designaret, hanc, aut formâ certè accedentem (ϗ') vel ut alijs placet π substituerunt; notato ad superiorem litteræ partem accentu acuto, quem tamen etiam aliqui omittunt.

Si autem ad usque mille procedant, ab initio singulas litteras subscriptâ virgulâ repetunt, quæ totidem chiliadas designant, quot unitates, decusses, aut centurias significabant, in hunc modum.

α	1	ι	10	ξ	100	α	1000
β	2	κ	20	ς	200	β	2000
γ	3	λ	30	τ	300	γ	3000
δ	4	μ	40	υ	400	δ	4000
ε	5	ν	50	φ	500	ε	5000
ς	6	ξ	60	χ	600	ι	10000
ζ	7	ο	70	ψ	700	κ	20000
η	8	π	80	ω	800	ρ	100000
θ	9	ι	90	θ	900	σ	200000

Itaque in ΑΒΡΑΞΑΣ habemus 365. Nam Α', 1 : Β, 2 : Ρ, 100 : Α, 1 : Ξ 60 : Α, 1 : Σ, 200 : summa 365; quot sunt dies anni: eoque hoc nomen sanctum dicebat Basilides hæreticus; testibus Irenæo, Epiphonio, Hieronymo, Augustino, Theodoro.

Exerceat porro se studiosa juvenus sæpe in facili atque expedita ratione conjungendi unitates cum decussibus, centuriis, chiliadibus, aut decusses cum centuriis vel chiliadibus, hoc pacto:

In decadibus ια 11 : κβ 22 : λγ 33 : μδ 44 : νε 55 : ξς 66 : οζ 77 : πη 88 : ιθ 99.

In centuriis. ρα 101 : σια 211 : τιβ 322 : υλδ 434 : φθ 509 : χμη 648 : ωηγ 893.

In chiliadibus. απια 1211 : αχλη 1638 : αχνε 1655 : βωπθ 2889 : κεφνε 2555 : per αψιδ Expressum cernis præsentem annum Jesu Christi MDCXIV.

Tertia numeros scribendi ratio est, per sex litteras majusculas, numeri, quem denotant, initiales:

Ι valet 1, idque, ut ajunt, ab ια pro μία, una.

Π πέντε, id est quinque.

Δ δέκα, id est decem.

Η εκατόν, id est, centum. Quod veteres Iones sic scribebant ΗΕΚΑΤΟ'Ν, præfixo Η, ad signandum spiritum asperum, uti fit apud Latinos.

Χ χίλια, id est, *mille*.

Μ μύρια, id est, *decem millia*.

Omnes etiam illæ litteræ præter Π, usque ad quinarium numerum, sive per se, sive alijs adjunctæ, multiplicantur, ut: Ι, ΙΙ, ΙΙΙ, Ι, 2, 3, &c. Δ, ΔΔ, ΔΔΔ, 10, 20, 30, &c. Η, ΗΗ, ΗΗΗ. 100, 200, 300 &c. Χ, ΧΧ, ΧΧΧ. 1000, 2000, 3000 &c. Μ, ΜΜ, ΜΜΜ, 10000, 20000, 30000 &c.

Π circumscribatur ceteris numeris, præterquam Ι: & signabat eum numerum, qui includeretur, quinquies sumendum. ut [Δ] valet quinquies decem, hoc est, *quingenta*: [Η] quinquies centum, hoc est *quingenta*. [Χ] *quinque millia*: [Μ] *quinque myriades, sive quinquaginta millia*.

F I N I S.

L I

I N

INDEX CAPITUM.

CAP. I.	De Græcorum litteris, earumque divisionibus & affectionibus.	<i>Pag.</i> 3
II	De partibus orationis apud Græcos, & primum de Articulo.	13
III	De Dialectis.	16
IV	De Nomine, & simplicibus declinationibus.	25
V	De Contractis declinationibus.	52
VI	De Nominibus simplicium declinationum contrahi solitis.	60
VII.	De Heteroclitis.	65
VIII	De Formationibus adjectivorum.	70
IX	De Formationibus substantivorum.	73
X	De Gradibus Comparationis.	77
XI	De Numeralibus.	80
XII	De Pronomine.	83
XIII	De Verbis seu conjugationibus Barytonis.	90
XIV	De Verbis seu conjugationibus Circumflexis.	150
XV	De Verbis seu conjugationibus in μ .	176
XVI	De modo Potentiali, & concessivo, seu permissivo.	203
XVII	De Verbalibus.	208
XVIII	De Verbis anomalis & defectivis in ω .	210
XIX	De Verbis anomalis in μ .	216
XX	De Adverbio.	230
XXI	De Conjunctione & Præpositione.	232
XXII	De Accentibus.	233
XXIII	De ratione investigandi Themata.	246
	Appendix de notis arithmeticiis Græcorum.	263

I N D E X

Nominum & verborum Libri primi.

A

ἀγαθός, ἡ, ὄν	78	αἰδώς	44
ἀγέληφι	31	αἴας	41
αἰήρ	34	αἰδήρ	40
αἰγιό, ἰα, ὄν	70	αἰών	39
ἀγκαλέω	99	αἰδής	6
ἀγκλίνας	<i>ibid.</i>	αἶκα	19
ἀγχαλέω	<i>ibid.</i>	αἰνεία	<i>ibid.</i>
ἀγνοέω, <i>imperf.</i> ἡγνόεον	102	αἶα	51, 52
αἰεῖρ, αἰήρεκα	105, 106	αἰδός	59
ἀγαμυ	248	αἶ	20
ἄγω, <i>F.</i> ἄξω, <i>P.</i> ἤχα	106, 148	αἰάντεσι	52
ἀγνυμι	249	αἰθε	20
ἀγορεύω	170	αἶτ	22
αἰδονα	18	αἰήτης, ὡ αἰήτη	28
ἄδακρυς	72	αἰμακρία	22
ἄδω, <i>P. med.</i> ἤδα, ἔαδα	250	αἰναρέτης, ὡ αἰναρέτη	28
ἄδω, <i>F.</i> σω <i>P.</i> κα	91	αἰχρίων	78
ἀδελφεός	24	αἰρεσμαι, ἡρεσμαι, ἡρέθω	131
αἴτη	26	αἰνέω, <i>F.</i> ἔσω & ἤσω	152, 177
αἰδών, ὡ αἰδὼν	51	αἰσθάνομαι	211, 250
αἰδηζομαι, <i>impr.</i> αἰδηζόμεν	96	αἰρέω, ομαι	250
αἰητέσσω, <i>impr.</i> αἰητέσσουν	<i>ibid.</i>	αἶρω, <i>imperf.</i> ἤρον	95
ἄθως, ἄθω, ἄθων	34	αἰσχισ	78
αἰθνα	61	αἶω, <i>imperf.</i> αἶον	96

INDEX NOMINUM

ἀκτῖς	43	ἄμμε	84
ἀκλεῆς	109	ἄμμες	ibid.
ἀκήκοα, ἠκηκόεν	108	ἄμφιέννυμι	89, 251
ἄκρατος	28	ἄμειων	84
ἀκοντιστής	24	ἄμφιελίσσω	98
ἀκισθί	24	ἄμους	86
ἄκων, ἔσα, ὄν	72	ἀμβαίνειν	99
ἀλεῦμα	20	ἀμφιβάλλω	101
ἄλφι, pro ἄλφιστον	33	ἀμφέρω	99
ἄλειφα	37	ἀμφισθετῶ, ἡμφισθέτην	101
ἄλῃμα	20	ἀμμέσιν	99
ἄλκι	69	ἀμυνάθω, ab ἀμύνω	212
ἀληθής	72, 77	ἀμμίξας	99
ἀλαζών	79	ἀμαρτάνω	211
ἀλῆύω	99	ἀμφίεμα	251
ἀλήθω, P. Att. ἀλήλεκα	106	ἀμήτωρ	41
ἄλκευον	99	ἀμπαύομαι	99
ἀλείφω, P. Att. ἀλήλιφα	106	ἀνδραπόδεσι	69
ἀλίσκομαι	250	ἀντίχειρ	40
ἀλάλημα	ibid.	ἀνθηρός, ῥά, ῥόν	70
ἀλέξω, ab ἀλεξέω	214	ἄνωχθι	144
ἀλίσκω	ibid.	ἀνύω	95, 107, 100
ἀλήω	213	ἀνσας	99
ἀλεείνω	211	ἀντιβολῶ, impr. ἡντιβόλην	101
ἀλαλύκτημι	178	ἀντιόωσι	170
ἀλάλημι	ibid.	ἀντιδικέω, ἡντιδίκην	101
ἄλμεν	144	ἀνταλίσκω	250
ἀλέω, aor. ἤλευα	110	ἀνωρθῶ, ἡνώρθην	101
ἀλώπηξ	40	ἀναινομαι	252
ἄλς	41	ἀνήρ	40
ἄλ	70	ἄνοια	74
ἄμειρε	18	ἀνοίγω	252
ἀμαρτυρία	49	ἀναβαίνω	253
ἀμείνω	78	ἀναξ	40
		ἀνδάνω	

ET VERBORUM.

ἀνδάνω	211
ἐνς	74
ἀνώτερον, ὡς	80
ἀναφέρω	261
ἀνύτω, F. σω, P. κα	91
ἄξω	214
ἀπάτωρ	41
ἀπολλῶς	35
ἀπλό, ὅς, ὅη, ὅον, ὅν	62, 70
ἀπόχρη	252
ἀπελῆς	60
ἀπολέω	252
ἀπῆναι	221
ἀπλῆς, ἔστω, ἔστω	77
ἀπέσκηκα	22
ἀπολαύω, ἀπέλαυνον, ἀπή- λαυνον	101
ἀπῆκε, pro ἀφῆκε	23
ἀπαιρέω	24
ἄρεκτον	10
ἀρέσκω	213, 251
ἀρπάζω, F. ἄσω, ἄξω	91
ἀραιοφάνης	67
ἄσφ	44
ἄσταμις	18
ἄρῖλον	25, 71
ἀρχύτας	27
ἄρης	66
ἄρμεν	144
ἀρέκω F. ἀρέσω	152
ἄρνημι	215
ἀρέσκει	230
ἄρπαξ	40
ἄσσει	69

ἀσειότης	42
ἄση, ἄσν	77, 37
ἄτερ	19
ἀτυχέω, imperf. ἡπύχων	102
ἀτυχές	74
ἀυτότατ	80
αὐτός	88
αὐξάνω	95, 114, 211,
αὐξω	214, 252
αὐτομολέω, ἡυτομόλεον	102
αὐλήτελα	73
ἄφυκτ	259
ἀφέωνται	255
ἄφρον·ω, ἡφρένεον	102
ἄφθον, ἔστω, ἔστω	79
ἀφαιρέω	99
ἄχιλεις	58
ἄχημι	178
ἄχθομαι	214

B

Βασιλεύς	57
βασιλευτέρος	80
βασιλεύω	113
βαδίζω ibid. ἔμω	115, 145
βαθύγεις	35
βαθὺς	79
βάπλω, P. med. βέβαφα	142
Βασιλεία	212
βαμβάινω	215
βαίνω	ibid. 253
βάπλω	253
Βασίζω, F. ἄσω, ἄξω	91
βάκχων	76
βεβλήαται	

INDEX. NOMINUM

βεβλήαται	130	γαστήρ	40
βίβλαα, pro βέβηκα	191	γελᾶν	122
βαίνα	215, 253	γελευσα	24
βημάτισ	52	γέλω	ibid.
βῆμα	36	γέλαις	35
βήφι	31	γίλαῖς	122
βιβλιοπωλέω	102	γελᾶω	92, 162, 177
βιώσκω	213	γέλως	44
βίωω	253	γεγαῶς, pro γεγηκῶς	191
βιβρώσκω	ibid.	γέννατο	145
βλακένουμαι, βεβλάκευμαι,		γέμμα	24
ἑβλάκευμαι	104	γέσσα	60
βλάβη	ibid. 112, 142	γῆρημι	177
βλέπω, αστ. 2 ἑβλεπον	112	γηρασκω	213
βλαστέω	ibid.	γηρας	41
βλασάνω	211, 253	γιγνώσκω	213
βόα	45	γίγνομαι	253
βέλομαι	93, 97, 114, 125	γιώσκω	254
	214, 253	γίνομαι	253
βῆς	43	γλώττω	25
βεβαδῶς, Dup. compar. 79		γλήν	31
βρέμω	107, 128	γλάφυ	33
βρέχω, βέβρεχα, γμίνος	127	γλυκὺς	72, 79
βρίθμη	176	γνώω, F. ὥσω, P. ἔγνωκα	104
βρόδον, pro ῥάδον	23	γνώμι	178
βρωστίω	212	γόνυ	37
βρωσκάω	213	γηγορέω, ἑγεγορέηκα	104
βακόλω	20	γεάφω, F. ψω, P. φα	90
βῶν	45	γεαῦς	41
		γυῖν	66
		γῶ	84
Γ		Δ	
γάλα	66	Δαῖς	52
γαμέω	253	δαίω	
γαμησιώ	212		

ET VERBORUM.

δαίω	254	δέω	254
δαίνω	215, 254	δηλόω	171
δακρυόφι	33	δήομαι	115
δάκρυ	68	δημότης	75
δάερ	48	δύσω	214, 249
δαίς	41	διδράσκω, F. διδράσω	255
δάρης	66		178
δαρθάνω	254	διζήμω	184
δάμαρ	40	δίδωμι	195
δαφνήεις, ὡ δαφνήεν	47	διαγλύφω	104
δείδω	254	διεγγυάομαι, imperf. διηγ-	
δελφίς	43	γυώμιω	101
δελφίν	38	διδάσκω	255
δέλεαρ	40	διδράσκω	ibid. 213
δέομαι	254	διονύς	70
δεῖ	230	δίκερος	31
δείκνυμι	201, 254	δίμνος	62
δέδωκα, P. med. à δαίω	143	δικήσοι, αι, α	82
δεδαίαται	130	διέτης, διετής	67
δέδεκτο	108	διπλῆς	83
δέμω	107	δίπην	39
δέρω, aor. 2 ἔδωρον	111	δίπης	66
δέρνω, ἔδωκον, ἔδωκον	112	διφρῶ	65
δεσμοῖ	65	διψῆς	20
δεῖνα	89	διωκάθω	212
δένδρεσι	69	δοάσω	249
δεσμός, οἱ δεσμοί	65	δοκέω	255
δεξιόφι	33	δοκῆ	230
δέκομαι	24	δόμην, δόμεναι	122
δεσποτέων	ibid.	δόμῳ	68
δεσπότης	29	δόρυ	ibid.
δεσπότης, δεσπότης	73	δόρυπα, pro δόρυπι	65
δέσποινω	ibid.	δοκίμωμι	178
δευτέρως	27	δωπίω, aor. 2 ἔδωπον	112
			85-

INDEX NOMINUM

δρομεύς, δρομέσι	58	ἐτίζω, imperf. ἐτιζον	96
δρέκων	23	ἔθω, impr. εἶθον, <i>ibid.</i>	255
δρῶ, δρῶ	162	ἔθεν	85
δύναμις, ἐδυνάμην, ἡδυνάμην	97	ἔκει	19, εἶο 85
δυνάω, δυνάζω	131	ἐκάζω, ἐκάζον, <i>Att.</i> ἤκαζον	
δύνω	255	95, 97	
δυσηνότατος	71	ἐμὶ 216, εἴμι	222
δυσαρξέω, δυσαρξέων	102	ένω	212
δυσάπισέω, δυσάπισεν	<i>ibid.</i>	ἐργάθω	<i>ibid.</i>
δυσυχέω, ἐδυσύχην	<i>ibid.</i>	εἶκα, P. ἀβέω, ἴημι	180
δυσχεραίνω, ἐδυσχέρανον	<i>ibid.</i>	εἶδοσαν, pro εἶδον	113
δύω	81	εἶδω, aor. 2 εἶδον	112, 255
δῶ	92	ἤδη, pro εἶδεν	108
δωρίσθην	19	εἶς	41, 80
δῶω	90	εἴσφρες	262
		ἐκῶν, ἔσα, ὄν	72
		ἐκῶν	87
		ἐκόςμηθεν, pro ἐκοσμήθησαν	

E

Εἶαρ	63	144	
εἶαται	137	ἐκτῶμα	138
εἶαρον	98	ἐκροον, non aor. 2 ἀκρέω	113
εἶαυτῶ	88	ἐλκην	38
εἶγκασι	69	ἐλπίς,	45
ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμιάζον	101	ἐλάττων, ἐλάχισος	78
ἐκέρω, aor. 2 ἤκερον	112	ἐλαύνω	93
ἐγεντο	145	ἐλεύθω 95, 106, 108, 112	
ἐγγύτερος, ἐγγύτερος	80	ἐλθῆ	117
ἐγῶ, ἐγῶνγα	83	ἐλκύω, ἐλκύνω	96
ἐδομα; non ἐδόμα	145	ἐλκω, ἐλκον	<i>ibid.</i> 112
ἐδηα, pro ἐδησα	115	ἐλω, imperf. εἶλον	<i>ibid.</i>
ἐδω, P. ἤκα, ἐδηκα, ἐδηδοκα		ἔλωρ	41
ΕΘΒ, 255		ἔλμινς	44
εἶπα, ἔηκα	105	ἐμμελῶ, impr. ἡμμέλιν	101
ἐθέλω	255	ἐμέν	122

ἐμμεναι

ET VERBORUM.

ἐμμεναι	<i>ibid.</i>	ἐρρωμενέσεσθ, ἐσπασθ	80
ἐμνήσθην	131	ἐρύκω	215
ἐμέο	84	ἐρλαδάνω	<i>ibid.</i>
ἐκεχήμεν	108	ἐρεείνω	211
ἐνέγκω, ἤνεγκα,	110	ἐρρέσθην	131
ἐνι	233	ἐρρήσθην	<i>ibid.</i>
ἐνδοξέσθ, ὅπερ, ὅτατ	77	ἐρρώσθην	<i>ibid.</i>
ἐννηφι	31	ἐρρόγα	108
ἐνοχλῶ, <i>imperf.</i> ἠνώχλεν	101	ἐρωτάω, εἰρώσων, ἠρώσων	96
ἐνίσσω 215, ἐνίσσας	181	ἐς	181
ἐοικα, 105, ἐώκειν	108	ἐσκον	217
ἐόλπα, <i>Pl. P.</i> ἐώλπειν	<i>ibid.</i>	ἐσώσθην	131
ἐοργα, <i>Pl. P.</i> ἐώργειν	<i>ibid.</i>	ἐσσίμην	218
ἐός, ἢ ὄν	86	ἐσακα, ἐσαα	191
ἐπίπλεω	34	ἐσῶμαι	178
ἐπιάετης	67	ἐπομαι, ἐπομαι	215
ἐπίσταμαι, 2 <i>pers.</i> ἐπίση	184	ἐσῶς	191
ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρην	101	ἐσιάω, <i>Imp.</i> εἰσίδαον	96
ἐπλετο, ἐπέλετο	144	ἐσήκω, <i>Imp.</i> εἰσηκον	<i>ibid.</i>
ἐπομαι, <i>imp.</i> ἐπόμην	96	ἐσθης	42
ἐπιδάμην, ἐπιδάμιεν	144	ἐχαράσφι, ἐχαρόφι	31
ἐπω, εἶπον, εἶπα 96, 110, 112		ἐχατ, ἐχατῶτατ	79
ἐραπλον, ἐράπλον	10	ἐπερηφι	31
ἐργαξῆ, ἐργάση	21	ἐτοιμάζω, ἐτητόμακα	106
ἐρι, ἐριον	33, 47	ἐυχαρε	37
ἐρμέας	60	ἐυδαίμων, ἐς ἐρος, ἐσατος	77
ἐρετμός, <i>Pl.</i> ἐρετμά, μοι	65	ἐυτυχής, ἐυτυχία	74
ἐρομαι, ἐρήσομαι	256	ἐυχομαι, ἠυχόμεν	97
ἐρω	96	ἐυνῆφι	31
ἐρέω	<i>ibid.</i>	ἐυφυσῶ, ἐυφεῆ	53
ἐργάζομαι	<i>ibid.</i>	ἐυγεως	71
ἐρεῖδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα	106	ἐυνος 72, ἐυνοια	74
ἐρίζω <i>P. perf.</i> ἐρήρικα	<i>ibid.</i>	ἐυρὺς, ὑπερος, ὑτατος	77
ἐρύω, <i>Imp.</i> εἶρυν	96	ἐυθύων	95

M m

ἐνι-

INDEX NOMINUM.

ἐνεργετέω, ἐνεργέτην	102
ἐυαγγελίζομαι	<i>ibid.</i>
ἐντυχέω	<i>ibid.</i>
ἐντύχην, ἡντύχην	<i>ibid.</i>
ἐυκλεής	54
ἐυρίσκω	213, 256
ἐυράμιω, ἔρω ἐυρησάμιω	144
ἐυρέ	117
ἐυρημαί, ἐυρέθην	131
ἐυρέω, ἔυρον	112
ἐχῆμι	176
ἐχέθην, ἔχεμαί	131
ἐχω	96, 112, 256
ἐψω	114, 214 ἔω 96, 256
ἐώνημαι	105
ἐωγα	<i>ibid.</i>
ἔως	34
ἔωσμαι.	105

Z

Ζευγνύν	39
Ζευγνύω	213, 249
Ζεύς	67, 68
ζῆν, ζᾶν	20
ζῆ, ζᾶ, ζῆ, ζᾶ	170
ζηνᾶς	76
ζήτω, ζάτω, ζάετω	170
ζυγός, τᾶ ζυγά	65
ζώννυμι	251
ζῶω	92

H

ἡβάσσω	213
ἡβάω	<i>ibid.</i>

ἡγε	14, 15
ἡγερεθην, ἡγέρεθησιν	144
ἡγορεύοντο, ὦντο, αὐοντο	171
ἡδέ	14
ἡδεα	108
ἡδύς	43, 79
ἡκω	112
ἡλθοσαν	113
ἡμες	21
ἡμεν	<i>ibid.</i>
ἡμαί	226
ἡμους, εια, υ	72
ἦν	256
ἡνίδε	22
ἡπερ	16
ἡπαρ	40
ἡρακλης	54
ἡρως	44
ἡσυχᾶ	79
ἡσυχάιτερᾶ, αἵτατᾶ	<i>ibid.</i>
ἡσαι, ἡδαται	130
ἡτις	16
ἡτων	78
ἡνται, ἡντο	137
ἡτορ	40
ἡχέω, Imp. ἡχεον	95
ἡῶς	44

Θ

Θαλῆς	66
θάπτω, ἔταφον	113
θάλλω, πέθαλκα, πέθηλα	143
θαῖρεῖν	25
θεῖ	24
θε-	9e-

ET VERBORUM.

θεμελιόμοσι	108	ἡμι, pro ἔμι	220
θέμις	42	ἱεῦω F. σω, P. κα	95
θέλω	256	ἱπτάμεσι, πῆμι	257
θέτι	52	ἱππεύω, F. σω, P. κα	97
θήρσος	23	ἴσημι	228
θήρ	63	ἰσάς, ἀντ	41
θλάω	104	ἴσημι	188
θνάω, θνέω, πέθνημι	178	ἴσθ, ὅτερ, ὡτερ	78
θνήσκω	213, 256	ἰσαίτερ	79
θάα	46	ἰφικλής	55
θάαν	52	ἰχθύς, ὑ	43
θρῆν, ὁ καὶ π	68	ἰχώρ, ὡρ	41
θελῖξ	40	ἰώγα ὅ ἰώνγα	83
θνέσα	28		
θύνω, F. ὦ, P. πέθυκα	107		
θύρηφι	31		
θώραξ	40		

I

ἱ'α, pro μῖα	23
ἱδρῶ	52
ἰδιαίτερ, αἵπατ	79
ἰδι	ibid.
ἰδῆ	117
ἱήμι	222
ἱήμι	I 10, 222, 226
ἱκανός, ὅτερος, ὡτερος	78
ἱκελόφι	33
ἱκτάω	212
ἱκνῶμαι	215
ἱλεως	34
ἱλαθι	134
ἱλημι	178
ἱλασκομαι	257

K

κάββαλε	100
καδδύναιμι	ibid.
καδδῦσαι	ibid.
καθέζομαι	257
καθίζω, ἐκάθιζον	101
κάθημαι	184, 227
καίω, aor. 2 ἔκαον	111
καίω vel κάω, F. καύσω	257
καλνῖπιω, κεκαίλυθα	142
κακός, κακίων, κάκιστος	78
κακοδαίμων	47
κακόδαιμον	48
κακότης, ητ	42
κακκείοντες	100
κάκχαρτ	ibid
κακείπιν	ibid
κατεύδην	20
καλαί, pro καλή	22
καλαῖς pro καλᾶς	23

M m 2

καλλι

INDEX NOMINUM

καλιπέτης, καλιπέτη	28	κεκάμω, pro κάμω	<i>ibid.</i>
κάλυξ, υκ	68	κέκηα <i>prat. med.</i> à καίω	143
καλύκη, ης	<i>ibid.</i>	κέκλυτι	178
καλλίων, τὸ καλλιον	71	κεκότηα, pro κεκότηκα	191
καλλιόροος, υς	61	κέκλαμμαι	127
καλέω	257	κέκρυβα	142
καμμίξας	100	κέεσιννυμι	251
καθεύδω	126	κέεσς	41
καννεύσας	100	κεχάρεα, pro κεχάρεκα	191
κάρα, pro κάρηνον	33	κείως, <i>acc.</i> τῷ κείω	34
κάτθεο	99	κῆρ	63
κάππεσεν	100	κῆρ	<i>ibid.</i>
κάπφαγε	<i>ibid.</i>	κιννάβαρι	37
κατατερ, ὠτατ	80	κιάθω, à κίω	212
καμῦς	70	κεκλήσκω, à καλέω	213
καρρέζειν	100	κιχάνω, à κιχέω	211
κάμνω, F. καμῶ, P. κεκάμηκα		κλαῖδας <i>Dor.</i> pro κλεῖδας	19
ὁ κέκηκα	107, 257	κλαδι, pro κλάδω	69
κάσχεοθε	100	κλάω, F. κλαύσω	115
καταβαίνω	253	κλήμης	42
καπυρίσκει	100	κλῶ	162
κάτθανε	<i>ibid.</i>	κλάνω, à κλάω	211
κατήνυθεσσι	<i>ibid.</i>	κλείω, κλείσω, κέκληκα	212
κάω, σοσι	110	κλάζω	257
κάταφέρω	261	κλέπτης	80
καῖν, pro ἐκαῖν	88	κλεπίσκει	<i>ibid.</i>
κεκάλυβα	142	κλείς, <i>plur.</i> κλείς	42
κέλευθ, τὰ κέλευθα	65	κλαξῶ, pro κλείσω	19, 115
κενός, ὅτερ, ὅτατ	78	κλυτός <i>C. gen. Poët.</i>	71
κέρδ, ἰων, ἰς	80	κλῶν	39
κῆμα	227	κόμμι	37
κελαινιαῶ	212	κορίσκη	76
κέκαδον pro ἔχκαδον	113	κωσμήν, pro κωσμεῖν	20
κεκαδόμην, ἔχκαδόμην	114	κῶσμι <i>Ait. com. gen.</i>	71

E T V E R B O R U M.

Λ

καταληγονόφι	51		
κέρυς	44		
κέρέννυμι	251	λαῖας	41, 68
κορέω	ibid.	λαβῆν	20
κραίνω	257	λάγνης, ὦ λάγνα	28
κράπτος	78	λαγχάνω, ἄ λήχω	211
κρέμασμα	258	λαγώς, τὸν λαγῶ	34
κράω, σω, κα	92	λακαυδαίων	48
κρίνω, F. νῶ, P. κα	93	λακαυδαῖμον	ibid.
κρής	22, 60	λάλῃ, ἴσερ, ἴσατ	79
κρέτ, Eol. pro κρέτ	23	λαμβάνω, P. ἔληφα	105
κῆ, pro κελθῆ	31	λάβε, Att. λαβε	117
κρίνον, plur. τὰ κρίνεα	70	λαμβάνω, ἄ λήω	211, 258
κροτείω, ἄ κροτῶ	212	λαμπάς	41
κρύπλω, ἔκρυβον	42	λανθάνω, ἄ λήθω	211, 258
κρείττων	78	λασεύμα	20
κρηπίς	42	λασῶ	ibid.
κτάομαι, P. κέκτημαι.	104	λάχης	66
κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα	170	λέβης	42
κτεῖς	41	λεβήτεσσιν	52
κλᾶναι, aor. 2. ἔκην	177	λέγω, F. ξω, P. χα	91
κτίζομαι	104	λείβω, F. ψω, P. φα	90
κύδεις	79	λείπω, aor. 2. ἔλιπον	111
κυδίσαι	ibid.	λελύμην	136
κυλινδω, F. ήσω, ἄ κυλινδῶ vel		λευκᾶν	19
κυλίσω, ἄ κυλίω	214	ληγῆς Gen. tantum masc.	26
κυνῶπις, ὦ κυνῶπα	28	λησῶ	20
κυπιάζω	212	λητῶ	59
κύπλω	ibid.	λίταξ	76
κωμάσθω	21	λιθοβολέω, ἐλιθοβόλεον	102
κώρη	23	λόγοιον	33
κῶρ	ibid.	λόγοιο	ibid.
κῶς	24	λόγω	ibid.

αυτῆς

INDEX NOMINUM

λατήρ	40	μελίκερτι	69
λύκος	20	μελιτῆς, ὄσσα, ὄν	72
λυσσάνω, ἅ λυσσάω	251	μέλιω, ἔμελλον, ἤμελλον	97
λύχνος, οἱ λύχνοι	65	μεμίλυκα	107
λύχνα, τὰ	ibid.	μέμαα, ἄργο μέμηκα	191
λωτῶν, λῶς	78	μεμίηνα	143
		μέμελα	ibid.
		μέμηλα	ibid.
		μέμνημαι, 2. persf. μέμνη	126
Μαθητιάω	212	μεναίχμης, ὦ μεναίχμα	28
μαίνω, P. med. μέμηνα	141	μενέλεος	34
μαίρω, μαρμαίρω	214	μένω, ὦ, μεμένηκα	107
μάκαρ	40, 73, 77	μένω, P. med. μέμονα	143
μάλα	231	μερίζω	258
μαῖλον	18	μερμηρίζω	215
μανθάνω, ἅ μαθέω	211, 258	μέσ	21
μαόντω	59	μέσος, αἶτερ, αἵτατ	79
μάρτυρ, dat. pl. μάρτυροι	50	μεταφέρω	261
μάσι	52	μεῦ	84
μαίτηρ	19	μηδεῖς	41
μάχανα	ibid.	μήτηρ, Dat. pl. μητέρες	50
μάχομαι, F. ἴσομαι, vel ἴσο-		μητυάω	212
μαι	214, 258	μηχανάαδα	170
μέγαθ	24	μιαίνω, μεμιάσμαι	129
μέγας	66, 72	μιγνύω	249
μέζων, μέγιστος	79	μικρός	78
μεθύσκω, ἅ μεθύω	214	μεινῆσσω, οἰμαι, 213, 258	
μείω	84	μῖν	86
μείρω	258	μινύθω, ἅ μινύω	212
μέλαις	23	μίνω	35
μέλας	77	μίνως	66
μελάμπω	49	μνάα, μνά	61
μέλδω	214	μνάσσω, P. μέμνημαι	104
μέλει	230, 258	μνέα, μνά	24
μέλι	37	μοῖ-	

E T V E R B O R U M.

μοῖσα	21	νενεμῶμαι	138
μολέω, μολίσκω	213	νέσωρ	41
μολύνω, ὤ, μεμόλυνκα	207	νέω, νεύσω, νήσω. I 14, I 15	
μονάς	42	νεῶς	35
μέργνυμι	249	νεφεληγερέτα	28
μορμύρω	215	νευρήφι	31
μόσυν	39	νῆα	45
μυσάων	19	νησάων	19
μυσᾶν	<i>ibid.</i>	νηῦς	41
μυσέων	24	νικάω, P. αἶ. νενίκηκα, med.	
μοχλός	65	νένικα	160
μοχλά	<i>ibid.</i>	νίκημι	177
μύκη	66	νῖν	22
μυεῖας	83	νῆς	61, 66
μῦς	43	νύξ	40
μῶμαρ indecl.	40	νῶτ	65
μωρίων	76	νῶτα	<i>ibid.</i>
μωσεὺς	67		
μωσῆς	<i>ibid.</i>		

N

Ναῦς	41	Ξενοφῶν	39
ναυσικάα, ναυσικᾶ	61	ξέρξεα, ξέρξην	29
ναυτίλ	76	ξύμβολον	24
ναυμαχέω, ἐναυμάχων	102	ξυμφέρον	<i>ibid.</i>
νέα	45	ξύν	232
νεανίσκ	76		
νέηλος	44		
νέκταρ	40		
νεῖκ	68		
νείκη	<i>ibid.</i>		
νεμεσάω, νεμεσίζω	214		
νέμω, F. ὤ, P. νενέμηκα	91		
νενεμήμι	135		

Ξ

Ξενοφῶν	39
ξέρξεα, ξέρξην	29
ξύμβολον	24
ξυμφέρον	<i>ibid.</i>
ξύν	232

O

Ο	24
ὀγδο	non contrahitur 62
ὀγδο, ὀη, οον	70
ὀδε, ὀδι	14
ὀδυνάομαι	125
ὀδυνάεσθ, ᾶσθ	<i>ibid.</i>
ὀδυσεὺς	58
ὀδοὺς, ὄντος	43
	οἶα

INDEX NOMINUM

οιακίζω, <i>imperf.</i> οιάκιζον	97	ὀλιθαίνω, <i>ab</i> ὀλιθαίνω	215
οιακονομέω,	<i>ibid.</i>	ὀλιθαίνω, <i>aor.</i> 2 ὀλιθαίνον	112
οικονόμεον	<i>ibid.</i>	ὀλλω, <i>P. med.</i> ὤλλα,	105
οιακοςροφέω	<i>ibid.</i>	ὀλλωλα	<i>ibid.</i>
οιακοςρόφειον	<i>ibid.</i>	ὀλλύω	259
οἶδα <i>P. med.</i> ἄβ εἶδω	143	ὀλλυμι	<i>ibid.</i>
οἰδαίνω, <i>imperf.</i> οἰδαινον	97	ὀλπις	22
οἰδίππης, <i>Gen.</i> 8, 9 οδ 66		ὀμνύω, ὀμνυμι	213, 259
οικαρέω, <i>imperf.</i> οἰκαίρειον	97	ὀμολογέω	102
οἰκίζω, <i>imperf.</i> ὠκίζον	95	ὀμόω, <i>F.</i> ὅσω, <i>P.</i> κα	92, 152
οἰκέτης	75	ὀμόρηνυμι	249
οἰμέω, <i>vel</i> οἰμάω, οἰμεον	97	ὀμοφρονέω,	102
οἰμώζω	<i>ibid.</i>	ὄναρ <i>indecl.</i>	40
οἰμωζον, ὠμωζον	<i>ibid.</i>	ὄναω, ἔω, ημι	177
οἰνέω, <i>imperf.</i> ὀνειον	<i>ibid.</i>	ὀξύς	43
οἰνοχέω	<i>ibid.</i>	ὀξύς, εἶα, ὕ	72
οἰνόχεον	<i>ibid.</i>	ὀπάζω, <i>imperf.</i> ὠπαζον	95
οἰώθην	<i>ibid.</i>	ὀππη	22
οἰομαι, 2 <i>pers.</i> οἶ	125	ὀπότες, εντος	42
οἰήσμαι <i>F.</i>	214, 258	ὀπλάνομαι, ὀπλομαι	259
οἶς	57	ὀπύω	92, 213
οἰσρέω, <i>sine aug.</i>	97	ὀρέω	24
οἰσρόω	<i>ibid.</i>	ὀρέγγνυμι,	249
οἰωνίζωμαι, οἰωνιζόμην	97	ὀρέξω,	<i>ibid.</i>
οἶω	261	ὀρέων	54
οἶσω	<i>ibid.</i>	ὀρεθοῖς, <i>pro</i> ὀρεθῶν	122
οἰχομαι, <i>F.</i> οἰχήσμαι	214	ὀρη	19
οἰωνοσκοπέω	97	ὀρεα	<i>ibid.</i>
οἰωνοσκοπέον	<i>ibid.</i>	ὀρημι, ὀρημαι, ὀρεσμαι	184
οἰωνοπαλέω, οἰωνοπάλεον	<i>ibid.</i>	ὀρνις	42
ὄκα, ὄκκα	21	ὀρνιθοθήρας	27
ὀλέκω	214	ὀρσω	115, 214, 249
ὀλίγος, ἱερός, ἱεωτος, ἱεος	79	ὀρύσσω, <i>F.</i> ξω, <i>P.</i> χα	91
ὀλιγιστ ①	<i>ibid.</i>	ὀρφεύς, ὀρφεης	58
		ὄρω,	

ET VERBORUM.

ὄρω, F. ὄρῳ	249	πᾶν	38
ὄρσμαι	ibid.	πάππας, πάπας, πᾶς	27
ὄς	16	παρά, παρὰ	232
ὄσσε, pro ὄσσεε	54	παρσκήγίτης, παρσκήγις	73
ὄσεόφιν	33	παρσκήγιτι	52
ὄσις	16, 43	παρσκήγιτιδι	ibid
ὄππερ	16	παρσκήω, παρσκήκον	98
ὄσφραίνομαι	215	παρσκήκσα	ibid
ὄσφράομαι	ibid.	παρσκήκκα	ibid
ὄτεο	43	παρσέναι	221
ὄτευ	ibid.	παρσῆς	219
ὄτι, pro ὅτι	22	πάρσις, ιδθ, ιος	66
ὄττυν, F. ι ὦ	111	παρσένι, pro παρσένω	69
ὄττυνα	ibid.	παρσμένω	99
ἔρανιαφι	31	παρμένω	ibid.
ἔς	43	παρσινένω	105
ἔτάζω, ἔταζον, 95, ὠταζον	97	πάρσφαςις, παρσφαςις	100
ἔστημι, ἔτάω, ἔτάναι	177	παρσφάρομαι	ibid.
ὄφews	56	περσφάρομαι	ibid.
ὄφείλω, aor. 2 ὤφελον	112	παρσών	19
ὄφειλήσω	114	πᾶς	41, 72
ὄφλήσω	259	πάχω	259
ὄφελον	ibid.	πατήρ	40
ὄφλω	215	πατράς	50
ὄφρα	232	πατσαλοίας, οίς, ὅ οία	27
ὄψείω, ὄψω	212	παχύς, ὑτερθ, ὑτατθ, 79	
ὄψει	125	παχύς, ἰων, ιςθ	ibid.

Π

Παιδεύω	113	πέζα	24
παίζω, F. ξω, P. χα	91	πελτασῆς, ὦ πελτασα	28
παῖς, ἄπαις, ἔνπαις	41	πέθω, κα, σμαι	127
παίω, F. σω, P. κα	92	πέποιθα P. med.	143
παμφαίνω	214	πειναῖς, pro πεινᾶν	122
		πεινῆς, pro πεινᾶς	20
		πέλεκυς	44

N n

περι-

INDEX NOMINUM

περιέχω, <i>imp. περιέχον</i>	98	ποιμνῶ	38
πέμπω, <i>P. πέπεμφα</i>	106	πόκα	21
πέπομφα	<i>ibid.</i>	πολεμεστίω	212
πέεθω, <i>ἐπαρθον, ἐπραθον</i>	112	πόλις, <i>εἶ, ιῆ, ηῆ &c.</i>	56
πέταλοι	69	πολλῶν	19
πετάννυμι, <i>πεταννύω, ἄ</i>		πολίχνη	76
πετάω, <i>F. άσω, A. ασχ.</i>	251	πολλῶν	231
πηγνύω, <i>πήγνυμι</i>	213	πολυπλάταγ	69
πήξω	<i>ibid.</i>	πολύς	67
πέπηγα <i>P. med.</i>	141	πλείων, <i>πλείς</i>	79
πηδάω, <i>πηδῶ</i>	170	πολύχρη	40
πηδῶ	<i>ibid.</i>	πολύπυς, <i>εν</i>	72
πιάζω	18	πονέω, <i>F. έσω</i>	114
πιέζω	<i>ibid.</i>	ποντέφι	33
πίηρ, <i>ῶ πίηρ</i>	48	πορρώτέρω, <i>τάτω</i>	231
πλάω, <i>πλέω, πλήμι</i>	178	πορρώ, <i>πόρσω</i>	25
πράω, <i>πρήμι,</i>	<i>ibid.</i>	ποσειδῶ	52
πίμπρημι	<i>ibid.</i>	ποτι	232
πίνω	259	πράξ, <i>ότερ, ότατ</i>	77
πίομαι, <i>non πιῶμαι</i>	145	πρέσβυς	43
πίπλω	259	πρίων	39
πιπράσκω	<i>ibid.</i>	προάγω, <i>προήγον</i>	98
πλαγὰ	18	πρόβασι	69
πλακῶς	43	προέχω, <i>πρῶχω</i>	98
πλακῶ	46	προσκυνέω, <i>προσκύνεν</i>	101
πλάσσω, <i>F. σω, P. κα</i>	91	προσώπασι	69
πλέω, <i>έυσω</i>	114	πρότερ, <i>πρότατ</i>	80
πλευσῦμαι, <i>pro εὔμαι</i>	21	πρώτ	<i>ibid.</i>
πλέκω, <i>F. ξω, P. χα</i>	91	πρώξ	22
πλήθω, <i>F. εω, P. κα</i>	<i>ibid.</i>	πίω, <i>πίπιω</i>	104, 259
πλησί	79	πυνθάνομαι	211, 259
πλησιάτις, <i>αὔτατ</i>	<i>ibid.</i>	πειλήδεω	29
πνευσίαω	212	πυρρίχμης, <i>ῶ πυρρίχμα</i>	28
ποιητής	73	πῦρ	41
		πῶν	

ET VERBORUM

πῶϋ

37

• σιμόεις

41

P

ῥάδι⊕, ῥάων, ῥάς⊕ 79

ῥαδίως, ῥᾶον, ῥᾶσον 131

ῥᾶσα *ibid.*

ῥάπιω, *Aor.* 2 ἔρραφον 113

ῥέμβω 214

ῥέω 114, 260

ῥηγνύω, υμι 250, 260

ῥήτορες 50

ῥιπιάσκω 214

ῥίπιω, ἔρριψα, ἔρριφα 97

ῥόδαξ 76

ῥοδόχρο⊕, κς 62

ῥό⊕, ῥῶς 61

ῥύσκομαι 214

ῥωννύω, υμι 251

ῥώω, *F.* σω, *P.* κα 92

Σ

Σά⊕, σῶς : σάον, σῶν 62

σάκς, σῶς *ibid.*

σῶος, τὸ σῶον *ibid.*

σαπφῆν 59

σβέννυμι, ύω, ἃ σβέω 260

σέβω 214

σέθεν 84

σείνομαι 212

σειρήν 38

σείω, *F.* δω, *P.* κα 92, 212

σεός, σιός, *pro* θεός 21

σύω, *Aor.* 1 ἔσυνα 101

σήπω, *P. med.* σίσηπα 141

σκέπα

37, 51

σκέλλω, σκάλλω 252

σκάπιω, *P. med.* ἔσκαφα 124

σός 86

σοφοκλῆς 54

σπάω, *Aor.* 2 ἔσπεν 112, 153

σπένδω 214

σπείρω, ὦ, ἔσπαρκα 92, 106

ἔσπορε *P. med.* 134

σπέρσω, *pro F.* σπερῶ 115

σπυδαίος, ἔσπερος 79

σπυδαίεσσι⊕ *ibid.*

σαῖς 41

σάν 38, 58 41

σαθμός, τὰ σαθμά 65

σένος, ὀτερος, ὀτατ⊕ 78

σενώτερον *ibid.*

σέλλω, *F.* ὦ, *P.* ἔσαλλα 106,

Aor. 2 ἔσαλον 111

σερίσκω, έω 213, 260

σεῦται 144

σήμεν, σήμεναι, σῆναι 122

σῆναι *ibid.*

σήτεσφι 51

σηρός 63

σπρέννυμι, ύω, ἃ σπρέω 251

σπναχίζω, ἃ σπναχέω 214

σρατόφι 31

σρέφω, ἔσραφα, μμαι 12

σρώννυμι, ύω, ἃ σρώω 2

σὺ 1

συγγενέ 2

συγγεσφω 2

INDEX NOMINUM

συγκάμνω	<i>ibid.</i>	τεὸς	86
συζάω	<i>ibid.</i>	τέρσω	249
συκλέγω	101	τέρλω, εἰνα, εν	71
συμβαίνω	100	τέρπω, F.ψω, P.Φα	90
συμβάλλω, συμβέβληκα	107	τέσσαρες, τέσσαρα	81
συνεβεβλήκειν	<i>ibid.</i>	τέτελα	143
συμμανθάνω	100	τέτλημι	178, 261
συμπαίζω	<i>ibid.</i>	τετράμηνος	62
σύμφημι	<i>ibid.</i>	τὺ	84
συμφεύω	<i>ibid.</i>	τηλικυτοσὶ	87
σίνηπι	37, 56	τῆνος, pro ὁκύνθῳ	21
συνείδω	21	τῆνος	88
σὺρρέω	101	τῆμερον, pro σήμερον	25
συσέλλω	<i>ibid.</i>	τιθεῖς	42
χέθω, ἃ χέω	212	τίθημι	179
χέω	181	τίκτω	91, 260
χέω, ἔχον, 112, 153, 260		τιμάω	114, 160, 162
σφέας	85	τιμήεις	72
σφεῖς, σφι	<i>ibid.</i>	τις	43
σωκράτης, σωκράτην	53	τιταίνω	215
		τιτάν	36
		τιτρώσκω	261
		τίω, F.σω, P.κα	92
		τλήμι	261
		τόγε	14
		τοξότης, ὦ τοξότα	27
		τοῖσδεσι	234
		τοσχυτοσὶ	87
		τυτονι	32
		τυτέω	88
		τεάφῃ, pro τεάφῃ	11
		τεάχηλῳ, τὰ τεάχηλα	65
		τεάχω, pro τεέχω	18
		τεῖς	81
		τεέ-	

T

τάλας, αἶνα, αν	72
τάλας, ἀντερος, ἀντατῳ	77
τάρταρος, τὰ τάρταρα	65
ταυτὸν	32
τείχευς, pro τείχης	20
τείχος	43
τελείω	212
τελέω	92, 111, 152
τελίσκω	213
τεῦ	84
τέμνω	92, 111, 143, 260
τείρ	84

E T V E R B O R U M.

τρέπω, F. φω	143	ὑφίησι, ὑφίητι	21
τέτροπα	<i>ibid.</i>	ὑφώωσιν	171
τρέφω, τέτραμμαι	127	ὑψοῖς, προ ὑψέν	122
τρέχω	212, 261	ὑψων, ὑψιπύλη	76

τράπομαι, προ τρέπομαι	24
τρίετης	67
τρίμυς	62
τρώφι	37
τροχάζω	212
τρώγω	261
τρώω, τρώσκω	213
τρώς	44
τύ, προ σύ	21
τυγχάνω	211, 261
τυδεύς	58
τυπήμεναι, τυπῖέμεν	122
τύπλοισα	21
τύπλω	90, 93

Υ

Υβρίζω <i>impers.</i> ὑβρίζον	95
ὑδαρ, ὑδατος	41
ύγιης, ἔ ύγιῇ, ύγιᾶ	53
υἰάσι, υἰέσι	50
ὕμεις, ὕμῶν, ὕμῖν, ὕμας	48
ὕμος	<i>ibid.</i>
ὕμέτερος	86
ὕπακτισιν	21
ὕπακτίσω	<i>ibid.</i>
ὕπέρτερος, τατ	80
ὕπιγνῆμαι	261
ὕπνω	92
ὕσμινι, προ ὕσμῖνη	69
ὕφα, προ ὕφασμα	51

Φ	
φάγεσσι, προ φάγη	125
φάγομαι, νοη φαγῶμαι	145
φαείνω	211
φαίνω	92
φάω	213, 262
φάσμα	129
φαῦλος	71
φέρημι	176
φέρεις	80
φέρτις	<i>ibid.</i>
φέρβω	214
φέρτερος, φέρτατ	80
φένυω, ἔφυγον	111
φέρω	215, 261
φημί	229
φθεῖρ	40
φθινύθω	212
φθινύω	<i>ibid.</i>
φίλτερος, τατ	79
φιλέω	114, 151
φιλεῦσι	20
φιλοθερσίτης.	28
φιλίη	24
φιλόπατρες	37
φιλοσοφέω	102
φιλόστροφος	71
φλεγέθω	212
φλέγω	<i>ibid.</i>
φλέ-	

INDEX NOMINUM ET VERBORUM.

Φλέψ	44	χτωνίσκῳ	76
Φράζω	91, 110, 113	χιτωνάριον	ibid.
Φρασί	18	χιτωνισκάριον	ibid.
Φρές	181	χλαμύς	45, 44
Φρέω	261	χρέμης	66
Φρήμις	ibid.	χρεών	34
Φείτω	215	χρεώς	ibid.
Φρήν	38	χρή	230
Φρόνιμῳ	71	χρήσιμῳ	71
Φροντίζω	113	χρήτις, χρεῖται	170
Φυγγάνω	211	χρύσεῳ	62
Φυλάττω	113	χράννυμι	252
Φύστε	66	χώννυμι	ibid.
Φυσιάω	212		
Φῶρ	41		
Φῶς	44		

X

Χαίρω	262	ψάλλω	91
Χαλάω	152	ψάλλεσθαι	73
Χάλλεσθαι	71	ψάλλω	92
Χαρείς	42, 47, 72, 77	ψάφαξ	23
Χάρις	42	ψέ	22
Χάσκω	262	ψίδυρ	41
Χελιδών	51		
Χελιδνόφι	ibid.		
Χεῖρ	40		
Χείρῳ	78		
Χειρογυγέω	102		
Χέω	110, 262		
Χάω	212		
Χίλιοι	82		
Χιτών	68		
Χιτώνη	ibid.		

FINIS.

F A.

FACULTAS
R. P. PROVINCIALIS

Societatis Jesu Flandro-Belgicae.

CUM Edictis Philippi II Hispaniarum Regis ,
deinde Serenissimorum Archiducum Alberti &
Isabellæ, Belgii Principum, rursusque Philip-
pi III, ac novissime Caroli II Regum, confirmatis 2
Decembris 1692, & 19 Junii 1694, Provincialibus So-
cietatis Jesu, per Flandro-Belgicam pro tempore fu-
turus, potestas facta sit eligendi Typographos & Bi-
bliopolas, qui, ad aliorum quorumcumque exclusio-
nem, soli imprimere ac reimprimere & vendere possint
libros & opera quælibet, ritè approbata, curantibus-
que ejusdem Societatis Patribus edita aut porro eden-
da, sub consueto suæ Majestatis Privilegio, non ali-
ter impetrando, quam in scriptis obtentâ & præexhi-
bitâ licentiâ prædicti Provincialis; idque sub gravibus
pœnis, in contraventores aut aliter importantes statu-
tis, ut latius in ipsis patentibus litteris apparet ;

Ego infrascriptus, Societatis Jesu per Flandro-Bel-
gicam Præpositus Provincialis, potestate ad hoc mihi
facta ab Adm. R. P. N. Præposito Generali *Michaë-
le Angelo Tamburino*, concedo *Joanni Paulo Robyns*,
Typographo & Bibliopola Antverpiensi, facultatem recu-
dendi, & per se aliosque vendendi, *Jacobi Gretzeri In-
stitutionum lingua Græca librum primum.*

In quorum fidem, hæc manu propria subscriptas,
consuetoque nostri officii sigillo munitas, dedi Antver-
piæ, in Domo Professæ nostræ Societatis die 22 Junii
anno 1714.

Locus + sigilli.

JOANNES BRAZE.

SUM.

S U M M A P R I V I L E G I I.

Diplomate suæ Regiæ Majestatis cautum est, ne quis citra voluntatem *P. Danielis Papebrochii* è Societate Jesu, aut successorum ejus in Actis Sanctorum illustrandis, ullo modo imprimat vel aliunde invehat ac venum exponat, per hoc proximum decennium, *Jacobi Gretzeri Societatis Jesu Institutionum linguæ Græcæ librum primum*. Qui secus faxit, confiscatione exemplarium & alijs gravibus pœnis mulctabitur, sicut latius patet in litteris datis Bruxellæ VI Augusti MDCCX.

Signat

LOYENS.

Et ego Conradus Janningus Societatis Jesu, Joanni Paulo Robyns, Typographo & Bibliopola Antverpiensi, permitto, ut recudat *Jacobi Gretzeri Institutionum linguæ Græcæ Librum primum*. Actum Antverpiæ, in Domo Professæ Societatis Jesu XVII Julii MDCCXIV.